

Giới thiệu Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại

Thể loại: 1Vs1, Cổ đại, Cung đình hậu tước, Cưới trước yêu sau, HE, Ngôn tình, Nguyên sang, 18+, Xuyên không, Nhẹ nhàng, Sủng.

Tổng chương: 69

Editor: [L.A]_Mingzhu

Designer: [L.A]_JianFei

Văn án:

Nghe nói gì không?

Công chúa chúng ta là cái ả thuốc, nhưng vẫn có phò mã nhé!

Chuyện cũ rích, tin mới đây nè: phò mã là đoạn tụ đó nha!!!!

Tui còn nghe nói công chúa đã có người trong lòng.

Tui cũng nghe nói phò mã cũng đã có người trong lòng.

Nghe nói người trong lòng của công chúa và phò mã là... Cùng một người.

Quản chúng đang say mê nghe bát quái: Đùa sao?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tứ hôn khó chịu

Tháng tám giữa trời thu.

Khí trời vẫn còn nóng bức, tuy ban ngày mặt trời không chói mắt nhưng rất nóng nực, một con gió nhỏ cũng không thấy đâu, bóng cây một chút cũng không động đậy.

Lúc này, trên con phố phồn hoa lộng lẫy nhất kinh thành chẳng có bao nhiêu người trên đường —— Đó là do hai ngày trước, một ông lão bị say nắng đã bỏ mình bên đường, thoáng cái người trên đường đột nhiên biến mất đi rất nhiều, dù sao thì làm gì có ai muốn bị mặt trời nướng chết đúng không? Trong chốc lát, các khu nghỉ mát mùa hè như trang viên ngoại thành và sơn trang trong rừng đều kín người, ngay cả ngôi chùa tòi tàn thanh tịnh nhất ở phía bắc ngoại thành cũng đột nhiên có không ít khách đến hành hương, trái lại thì bên trong thành rất trống vắng.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Cả kinh thành trở nên buồn tẻ vì cái nóng này, hoàng cung nơi tầng tầng lớp lớp tường cao vây quanh còn buồn tẻ hơn.

Dù vậy, đối với Hữu Hòa công chúa ở An Dương Cung mà nói, so với cái nóng chết người này thì nàng còn muốn chết tâm hơn. Không thể tin được, một tháng trước hoàng huynh của nàng là Minh Đức Đế ban hạ một đạo thánh chỉ tứ hôn vàng chói, chói đến mù hai mắt nàng.

Đột nhiên nàng xuyên qua làm trẻ con, ở nơi này sinh sống mười lăm năm, Hữu Hòa cho rằng mình sớm đã quen với cách sống nơi này, từ nhân tình phong cảnh, lễ nghi phong tục, đến việc mang thân phận công chúa được hoàng đế yêu thương nhất, được người người ngưỡng mộ vượt qua một đời ngắn ngủi —— nếu đúng như lời vị thần y ba năm trước đây tiến cung chẩn bệnh cho nàng, thì nàng sẽ không sống quá mười chín tuổi.

Kiếp trước, nàng chết ở tuổi hai mươi khi vừa qua sinh nhật được mười lăm ngày. Nếu như lời Chân thần y là đúng, vậy thì nhất định là trời cao thương xót nàng kiếp trước mệnh khổ, cho nên mới cho nàng thân phận cao quý như thế này, có điều lại quên giúp nàng sửa đi mệnh cách đoản mệnh.

Cũng may kiếp trước Hữu Hòa gần như trải qua hai mươi năm ở phòng bệnh nên nàng sớm đã quen với thân thể yếu ớt này. Ngược lại, tâm tình của nàng khoan dung hơn kiếp trước nhiều —— Kiếp này còn có thể tệ hơn kiếp trước được à? Hơn nữa lần trước vừa chết là xuyên thành công chúa Đại Thịnh triều, cơm áo không cần lo, ngày ngày đều có người hầu hạ, thân phận tôn quý, còn có hoàng huynh yêu thương, so với kiếp trước vừa sinh ra chịu nhiều khổ sở nay vứt bỏ vận mệnh đúng là tốt hơn nhiều! Bây giờ nàng còn có gì để ghét bỏ chứ, nàng đã sống bình an được mười tám năm rồi có lẽ nàng nên cười thầm đi.

Nhưng mà một tháng trước, cái hi vọng này của nàng đã bị hoàng huynh thân yêu dập tắt mất.

Từ hôn?

Hai chữ này thế nào lại nhảy ra từ miệng của tên thái giám tổng quản ninh bộ kia, ngay lúc đó tâm tình Hữu Hòa như đang treo trên vách núi cheo leo nếu so với tâm tình lúc nàng xuyên thành trẻ con thì đúng là càng khiếp sợ hơn. Lúc Tiểu Liên Hoa đến báo, vẻ mặt của nàng lúc đó giống như “Bị sét đánh, mà còn là đánh liên tiếp ít nhất một canh giờ”. Hữu Hòa nghĩ, bộ dạng nàng khi đó đại khái không phải là kiểu “Trợn mắt há hốc mồm” có thể hình dung ra được, có lẽ câu “Trong lòng có một vạn chỉ thảo nê mà chạy qua*” cũng không diễn tả được.

*Ý tương tự lòng rối như tơ vò.

Sau khi kinh hãi, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Hữu Hòa là: Hoàng huynh của nàng và cái tên Tiêu Trục gì đó có thù oán gì đến mức bấy nàng như vậy chứ? Đại Thịnh triều này ai ai mà không biết công chúa Hữu Hòa nàng được thánh sủng là quý đoàn mệnh đâu!

Cái ý nghĩ này của nàng còn chưa trôi đi, có hai chữ đột nhiên được phóng to trong đầu nàng —— Tiêu Trục? Tiêu Trục! Có phải là cái tên tướng quân đoạn tụ tiếng tăm lừng lẫy khắp kinh thành?!

Lần này, Hữu Hòa hoàn toàn khiếp sợ —— rốt cuộc hoàng huynh có phải là ca ca nàng không đây? Cho dù có cảm thấy cái ảm sắc thuốc muối muối này phiền phức, cũng không đến mức vội vã buông tay như vậy chứ, ngay cả giới tính của Phò mã cũng không suy xét?

Tiêu Trục, Tiêu tướng quân này, tuy Hữu Hòa chưa từng gặp mặt thế nhưng người thì nổi tiếng đoạn tụ ở kinh thành, nàng có thể không biết được sao?

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hắn tên là Tiêu Trục, nghe nói đáng người cao thẳng hiên ngang, tính tình thẳng thắn chính trực. Tóm lại, Tiêu Trục này hần chỗ nào cũng thẳng, ngoại trừ... giới tính.

Hắn gọi là Tiêu Trục* nhưng hắn lại con.

*Trục: Thẳng.

Nếu chỉ có vậy, Hữu Hòa cũng sẽ không có phản ứng như thế, vấn đề là nàng còn biết được một tin tức kinh khủng hơn.

Nói tới đây, không thể không khai báo, tuy rằng Hữu Hòa hai đời làm người nhưng hai đời của nàng cộng lại cũng chưa quen biết được mấy nam nhân, càng miễn bàn mấy chuyện yêu đương, mấy chuyện này đối với nàng mà nói là chuyện cực kỳ xa xỉ, ở phương diện tình cảm, nàng chính là tờ giấy trắng. Chẳng qua, tờ giấy trắng nàng đây đến với thế giới này năm thứ năm đã bắt đầu có thêm một chút màu sắc và dần lan rộng ra trong mười năm sau đó, cuối cùng trở thành một bức tranh đẹp, mà bức tranh kia vẽ nhân vật chính chính là vị từng là Tả tướng trẻ tuổi nhất của Đại Thịnh, sau thỉnh cầu rời kinh đảm nhiệm đại quân Bắc địa của Đại Thịnh, quân sư Lục Lâm Ngộ.

Lục Lâm Ngộ là con trai thứ hai của Lục quốc công Lục Chiêu, là một tài năng trẻ, không chỉ có tướng mạo khôi ngô sáng sủa mà còn tài hoa hơn người, từ thơ ca cho đến luận bàn trị quốc, không có gì có thể làm khó y, y nổi tiếng là người có tài ở Đại Thịnh, y và tài năng võ học xuất chúng, kiêu dũng thiện chiến, anh tuấn mạnh mẽ cùng Tiêu Trục được gọi là “Đại Thịnh văn võ song kiệt”.

Một văn một võ đều là thanh niên xuất chúng, Hữu Hòa không biết rõ lắm nhưng đối với “Văn kiệt*” Lục Lâm Ngộ nàng phải nhìn bằng con mắt khác, chuyện này tất nhiên có lý do. Năm nàng năm tuổi, do ngoài ý muốn nàng được Lục Lâm Ngộ mười bốn tuổi cứu, từ đó đến nay đều nhớ kỹ, sau đó với Lục Lâm Ngộ có chút quan tâm, đến năm nàng chín tuổi, nàng nghĩ có lẽ nàng thích y mất rồi, vì thế đã yên lặng mà giữ y ở trong lòng sáu năm nay.

*Văn kiệt: Người giỏi về văn chương.

Trong mười năm này, mặc dù rất ít khi gặp mặt nhưng Hữu Hòa đặc biệt để tâm đến tin tức về Lục Lâm Ngộ, sau này nàng biết được một bí mật động trời.

Nhân vật chính đúng là Lục Lâm Ngộ nhưng mà vai chính khác lại là “Võ kiệt*” Tiêu Trục.

*Võ kiệt: Người giỏi về võ thuật.

Nói đến Tiêu Trục, ai ai trong kinh thành cũng biết hắn và phủ Lục quốc công có giao tình.

Nghe nói, phụ thân Tiêu Trục Tiêu Triển tướng quân và Lục quốc công là bạn cũ, năm đó Tiêu Triển tướng quân hi sinh, năm sau Tiêu phu nhân cũng đi theo phu quân, trong phủ Tướng quân cũng chỉ còn lại duy nhất một mình Tiêu Trục, khi đó Tiêu Trục mới có chín tuổi.

Lục quốc công niệm tình bạn cũ, song yêu thích Tiêu Trục cần cù hiểu chuyện, trong lòng có chút thương tiếc nên nhận hắn vào trong phủ chăm sóc dạy dỗ, xem hắn như con trai của mình, do đó Tiêu Trục cùng Lục Lâm Ngộ gần như cùng nhau lớn lên nên tình cảm hai người rất tốt, một văn một võ, đều là nhân tài Đại Thịnh, vốn gặp người người khen, ai ngờ mặt trước tốt thế nhưng sau lưng thì xảy ra chuyện.

Nghe nói, cái tên Tiêu Trục nghe thẳng mà lại không thẳng kia nhiều lần nảy sinh tình cảm với Lục Lâm Ngộ, hơn nữa đến mức không thể tự mình kiểm soát được, cơ mà Lục Lâm Ngộ lại là nam nhân chân chính, Tiêu Trục phí hoài nhiều năm cũng không bẻ cong Lục Lâm Ngộ được. Lục Lâm Ngộ không chịu nổi chuyện này, vứt bỏ vị trí Tả tướng, chạy trốn tới bắc địa, ở một cái tận hai năm vẫn chưa thấy hắn trở về. Tiêu Trục thâm tình quá mức, không muốn ở phủ Quốc công nhìn vật nhớ người, không lâu đó dọn về phủ Tướng quân. Một đôi bằng hữu tốt như vậy lại đường ai nấy đi, thật là làm cho người ta thổn thức, từ đó trở đi Tiêu Trục nổi danh “Đoạn tụ tướng quân”.

Bởi vì chuyện này, Hữu Hòa căm hận Tiêu Trục một thời gian, bởi vì nàng cảm thấy nếu không phải Tiêu Trục ép Lục Lâm Ngộ rời đi, ít nhất nàng còn có thể ngẫu nhiên gặp Lục Lâm Ngộ ở chỗ hoàng huynh, còn bây giờ đã hai năm rồi nàng chưa được gặp Lục Lâm Ngộ. Về sau, Hữu Hòa không còn trách Tiêu Trục nữa, do là nàng nghĩ Tiêu Trục cũng phải trải qua nỗi khổ tương tự giống nàng, hơn nữa bọn họ tương tự cùng một người, vậy cũng coi như là đồng bệnh tương liên*.

*Người cùng cảnh ngộ thì nên thông cảm cho nhau.

Chẳng qua, sau khi nhận được thánh chỉ Hữu Hòa lập tức mang cái thứ gọi là đồng bệnh tương liên này ném tới chân trời, làm gì có ai có thể bình tĩnh sau khi nghe tin mình phải gả cho một tên đoạn tụ, hơn nữa cái tên đoạn tụ này còn là tình địch của mình nữa, đúng là sét đánh giữa trời quang làm sao có thể bình tĩnh được chứ?!

“Công chúa...” Nhìn Hữu Hòa dốc lòng mang mấy bụi sen trong ao lên quyết tâm ngắt trục hoa sen ngàn cánh, lòng Thu Đàm giống như bị trăm móng vuốt cào lên, có biết hoa sen ngàn cánh rất cao quý hay không? Nghĩ rất dễ trồng hay sao? Toàn bộ hoa sen trong hoàng cung không nhiều, vậy mà Hoàng Thượng lại thưởng riêng cho công chúa một hồ, sao công chúa có thể tàn nhẫn phá hoại như vậy?

Để tránh việc công chúa tiếp tục hành hạ đám hoa, Thu Đàm quyết định nhanh chóng đưa công chúa về trạng thái bình thường.

“Công chúa, người nên ngủ một lát, Hoàng Thượng chắc sẽ không đến đây đâu”. Hoàng Thượng tất nhiên sẽ không đến đây, lúc này hẳn là Minh Đức Đế đang ở hành cung ở Thiệu Sơn để tránh nóng! Thứ nhất là để tránh nóng, thứ hai chắc là vì trốn vị muội muội này. Từ khi thánh dụ truyền đến, Hữu Hòa không biết đã cầu kiến bao nhiêu lần, chẳng qua hoàng huynh mắc chứng muội không* của nàng giống như bị quý nhập, lần đầu tiên nàng bị hoàng huynh tránh mặt như thế này cứ như nàng là đầu trâu mặt ngựa không bằng, hoàng huynh chỉ ra lệnh cho thái giám truyền lời tỏ vẻ quân vô hi ngôn**, tứ hôn đã định, nàng có thể yên tâm gả đi.

*Muội không: Chỉ người có sự yêu thích đặc biệt với muội muội mình nói ngắn gọn là cực kỳ sủng muội muội mình.

**Vua không nói đùa.

Yên tâm gả đi? Nàng có thể yên tâm gả đi mới sợ!

Nhìn cánh sen rơi rụng khắp hồ, đôi mày cong cong của Hữu Hòa hơi nhíu lại, làn mi dài tinh tế khẽ run lên, tiếng thở dài theo đó bật ra.

“Công chúa...” Thu Đàm quan tâm nhìn nàng, ánh mắt đồng cảm. Ở trong mắt Thu Đàm, Hữu Hòa công chúa đúng là số khổ, từ nhỏ chịu đủ ốm đau tra tấn, năng uống thuốc còn nhiều hơn ăn cơm, rõ ràng là một công chúa tôn quý, lại không hưởng được bao nhiêu phúc, đã vậy Hoàng Thượng còn ban cho một mối hôn sự như thế nữa, làm gì có ai chịu đựng được!

“Thu Đàm, người nói xem, có phải là ta do hoàng huynh ghét về hay không?” Giọng Hữu Hòa rõ ràng mang theo ai oán.

“Sao công chúa có thể nghĩ như vậy được chứ?” Thu Đàm lấp bắp kinh hãi, “Công chúa đương nhiên là công chúa chân chính”.

Hữu Hòa thờ dài một hơi, gương mặt xinh đẹp trắng bệch không có một chút huyết sắc, “Ta thật sự nghĩ không ra, vì sao đột nhiên hoàng huynh ghét bỏ ta như thế?”

Thu Đàm tròn tròn mắt: “Làm sao Hoàng Thượng có thể ghét bỏ Công chúa được? Có ai mà không biết người Hoàng Thượng thương yêu nhất là Công chúa đâu?” Nhưng việc Hoàng Thượng vi hành ngay lúc này đến Thu Đàm cũng cảm thấy không thể lý giải được, mặc dù qua nhiều năm nay Minh Đức Đế đối với Hữu Hòa công chúa như thế nào, Thu Đàm đều hiểu rõ.

Đôi mắt Hữu Hòa âm trầm, mặt lộ rõ vẻ phiền muộn: “Huynh ấy vội vã gả ta ra ngoài, gấp đến mức luống cuống không kịp chọn lựa, đến bây giờ vẫn luôn trốn tránh ta chuyện này còn chưa rõ ràng sao?” Đã qua một tháng, chuyện tứ hôn này mang đến cho nàng đã kích từ “Gả cho Tiêu Trục” chuyển sang thành “Hoàng huynh muốn vứt bỏ nàng”.

Trọng sinh mười lăm năm, làm muội muội Minh Đức Đế mười lăm năm, sự sủng ái của hoàng huynh sớm đã khiến cho Hữu Hòa không thể dứt bỏ được đoạn tình cảm huynh muội này, mặc dù nàng có vài người huynh đệ khác mẹ, cũng có không ít đường tỷ đường muội nhưng từ đầu đến cuối nàng cảm thấy chỉ có một mình Minh Đức Đế là người thân duy nhất của nàng. Mà hiện giờ, hoàng huynh nàng quan tâm nhất không nói không rằng, tùy tiện gả nàng cho tên đoạn tụ, một lời giải thích cũng không có nàng có thể không nghĩ bậy hay không?

“Công chúa đừng nghĩ như vậy, không bằng chúng ta thay đổi góc độ ngắm lại dụng ý của Hoàng Thượng đi, người xem, Tiêu tướng quân lớn lên anh tuấn võ nghệ lại cao siêu, đối với Hoàng Thượng một lòng trung thành, công chúa cũng là một cô nương tốt, có điều...” Có điều Tiêu tướng quân là đoạn tụ. Đương nhiên lời này của Thu Đàm chỉ có thể nghe trỏ về trong bụng.

Hàng mi dài của Hữu Hòa khẽ động, nàng liếc mắt một cái, không nói gì.

“Cái này...” Cái này Thu Đàm cũng không có cách nào giúp Minh Đức Đế giải thích được. Ồi, Tiêu tướng quân cái gì cũng tốt, chỉ là không thích nữ

nhân. Với một điểm này thôi đủ để cho các cô nương ái mộ ngài ấy chết tâm.

Huống chi, Hữu Hòa công chúa không có thích hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tránh nóng em gái người

*Em gái người: Một câu chữ.

Tiếng bước chân vội vàng từ từ đến gần, Hữu Hòa và Thu Đàm đồng thời quay đầu lại.

Tiểu thái giám An Dương Cung Trương Thạch đầu đầy mồ hôi chạy đến, bẩm báo với Hữu Hòa Nhạc An quận chúa tới.

Tức khắc trong lòng Hữu Hòa buông lỏng, sinh ra một tia hy vọng, không buồn để ý tới hoa sen ngàn cánh đáng thương, vội vàng rời đi.

Mới vừa bước qua ngạch cửa nàng đụng phải người vừa đi tới. Đó là một thiếu nữ mỏng manh mặc lục y, so với Hữu Hòa thì đáng người vị thiếu nữ này mượt mà hơn chút, gương mặt như phù dung, trong trắng lộ hồng, nàng và Hữu Hòa một lớn một nhỏ trông rất giống nhau, nhưng nếu so với Hữu Hòa tiểu tuy nhọt nhọt thì nàng ấy rực rỡ tràn đầy sức sống.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Hữu Hòa... Tỷ tỷ!” Nhạc An gọi một tiếng, vội vàng bắt lấy cánh tay Hữu Hòa thờ dốc.

“Sao lại vội như vậy?” Hữu Hòa đỡ lấy nàng ấy, vươn tay nhẹ nhàng vỗ về ngực Nhạc An, Thu Đàm đứng bên cạnh vội vàng tiến lên đỡ một tay, “Nhạc An quận chúa người không sao chứ?”

“Không sao không sao!” Nhạc An hít một hơi, liên tục xoa tay, sau đó nói với Hữu Hòa, “Phụ vương muội đi gặp Hoàng Hậu nương nương, muội nhân cơ hội này chạy đến đây, gần đây muội bị phụ vương quản thúc, người không cho muội quản chuyện của tỷ tỷ nữa!”

Nghe Nhạc An nói, tâm tình Hữu Hòa lập tức chùng xuống: “Nói như vậy, hoàng thúc cũng không nói giúp tỷ?” Cho nên bây giờ nàng tứ cố vô thân* phải không? Ngay cả hoàng thúc cũng không muốn mở miệng vậy thì còn có ai dám mạo hiểm phản đối tứ hôn chộc giận mặt rồng đây?

*Một thân một mình.

“Hữu Hòa tỷ tỷ, chỉ sợ tỷ phải nghĩ tới biện pháp khác rồi, nghe nói hoàng đế ca ca vẫn chưa có ý định hồi cung, không biết muốn tránh nóng tới khi nào nữa, bây giờ phụ vương không muốn mở miệng, nhất định là muốn giúp một tay, nhưng mà đến giờ vẫn không thấy mặt hoàng đế ca ca!” Nhạc An nôn nóng cho Hữu Hòa.

Tránh nóng tránh nóng, huynh muốn tránh muội thì có! Thật sự quá đáng mà! Hữu Hòa nén giận, thầm nghĩ “Hoàng huynh muốn tránh mình” mấy chữ này thật sự một câu nói trúng, hoàng huynh đây còn không phải là tránh nàng sao?

Ôi, một tiếng thờ dài khựng lại trong cổ họng, mặt mày Hữu Hòa càng thêm đen.

“Ôi trời, muội thật sự không hiểu, hoàng đế ca ca uống nhầm thuốc rồi đúng không? Tự nhiên lại làm vậy?” Nhìn thấy sắc mặt Hữu Hòa nghiêm trọng, trong lòng Nhạc An cũng cảm giận bất bình, bỗng nhiên nàng ấy nhớ ra cái gì đó, vội nói, “Tỷ tỷ không bằng tỷ chờ Tiêu Trục hồi kinh, cùng hấn nói chuyện một chút, hiện giờ hấn không có ở trong kinh, hoàng đế ca ca cũng chỉ cho người mang thánh chỉ đưa qua đó, không chừng hấn cũng nôn nóng giống như tỷ, sau đó chờ hoàng đế ca ca trở về nói chuyện từ hôn! Cứ như vậy, hai người bọn tỷ đều không muốn kết hôn, Hoàng Thượng cũng không thể miễn cưỡng hai người đúng không?”

Tiêu Trục chắc chắn không đồng ý, đây còn phải nói sao!

Đối với người đoạn tụ mà nói, giới tính bất đồng, làm sao ở cùng nhau được?

Nhưng thái độ của hấn như thế nào, một chút giá trị tham khảo cũng không có!

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hái một quả dưa và hái hai quả dưa, chỉ là nhiều hơn một quả dưa khác mà thôi, đối với hoàng huynh tự cho mình là Nguyệt Lão của nàng mà nói, đây không phải vấn đề!

Hữu Hòa không phải không suy nghĩ cẩn thận. Chỉ là lần này hoàng huynh làm như vậy nhất định có dự tính, nói không chừng hoàng huynh lợi dụng lúc Tiêu Trục không có ở trong kinh mới tung chuyện này ra, nếu vậy huynh ấy không chỉ muốn trốn nàng, mà còn muốn trốn cả tên Tiêu Trục kia!

Việc này, hoàng huynh đúng là lão cáo già xảo quyết cộng thêm việc nhàn rỗi đến phát điên, chuyện quốc gia đại sự không lo, lại đi tính kế muội muội mình, đây là chuyện mình quân nên làm sao? Hữu Hòa âm thầm quyết định, chuyện này không thể không ghi nhớ, chờ đến lúc nàng xuống dưới, nhất định sẽ mang chuyện này ra nói với phụ hoàng mẫu hậu, sau đó để cho bọn họ hàng đêm đi báo mộng, cho phiền chết cái vị hoàng huynh tự làm tự chịu kia!

Hữu Hòa nắnng thẳm trong lòng, cùng lúc đó, ở hành cung Thiệu Sơn, Minh Đức Đế liên tiếp hắt xì, làm văng cả nước bọt lên mặt Lý quý phi đang vui trong lòng ngực hân tã.

Nhưng Lý quý phi một chút cũng không chê nước bọt của vua, nàng ta ôn nhu vỗ ngực Minh Đức Đế, nhỏ nhẹ nói: “Trên núi lạnh hơn trong cung nhiều, có lẽ Hoàng Thượng bị cảm lạnh rồi nên gọi thái y đến xem một chút nhé?”

“Không cần đâu!” Minh Đức Đế không cảm thấy vậy, chỉ sờ cái mũi đẹp một cái, buồn bã nói, “Chắc là Hữu Hòa lại trách móc trẫm thôi!” Mặt rồng tuần lã như trắng sáng ảm đạm đi vài phần, “Ôi, bây giờ trẫm tàn nhẫn như vậy, Hữu Hòa nhất định mắng chết trẫm!” Nói xong lại than một tiếng, “Ôi!”

Lý quý phi là người tinh mắt, lúc trước ở trong cung từng đề cập tới chuyện tứ hôn, nhưng Minh Đức Đế phớt lờ cho qua, đại khái nàng ta hiểu chuyện này không nên hỏi, tốt nhất không hỏi đến, không ngờ hôm nay Minh Đức Đế tự mình nhắc tới chuyện này, Lý quý phi bồn chồn không yên: Bệ hạ đây là muốn nói hay là không muốn nói đây? Nàng ta nên tỏ vẻ quan tâm hay là tiếp tục giả vờ chưa từng nghe qua chuyện tứ hôn này nhỉ? Eo ơi, tâm tình hoàng đế như mò kim đáy biển, thánh ý đúng là khó dò!

Lý quý phi còn chưa đưa ra quyết định, Minh Đức Đế lo lắng cho chính mình nói: “Lần này xuất cung một thời gian, Hữu Hòa không biết được, tin tức trong cung truyền đến không đáng ngại, muội ấy cũng chưa phát bệnh, có điều trẫm vẫn không an tâm được!”

Lý quý phi trầm nghĩ, Hoàng thượng đã nói đến mức này, nếu như nàng ta tiếp tục giả ngốc sợ rằng Hoàng hượng sẽ có thành kiến với nàng ta!

Quý phi liếc mắt nhìn biểu cảm của Minh Đức Đế, trấn an nói: “Hoàng Thượng không cần quá lo lắng, mỗi ngày đều có người trong cung đến báo tin, mọi người đều biết Hoàng Thượng quan tâm Hữu Hòa công chúa, nếu có động tĩnh tự nhiên sẽ đến báo cho người biết!” Nói đến đây, mắt Lý quý phi đảo một vòng, sau lại nói, “Hoàng Thượng nếu người nhớ công chúa, chúng ta nên sớm hỏi cung thôi!”

“Không được!” Minh Đức Đế không chút nghĩ ngợi, lập tức bác bỏ đề nghị này.

“Vậy...” Lý quý phi trầm ngâm, không nói thêm gì nữa, gương mặt mê hoặc lại trung ra vẻ mờ mịt, yên lặng nhìn Minh Đức Đế.

Minh Đức Đế sờ tay nàng ta, chậm rãi nói: “Tạm thời không thể hỏi cung, đã trốn được nhiều ngày như thế này rồi thì dứt khoát kiên trì thêm chút nữa, trầm tạm thời làm hoàng huynh xấu xa vậy!”

Lời này của Hoàng Thượng đúng là vừa hàm súc lại mờ mịt! Rốt cuộc là có chuyện gì đây! Làm ơn nói trắng ra đi!

Tâm tình Lý quý phi giống như bị mèo cào, nàng ta tò mò đỏ! Là con người, có ai mà không thích bắt quái* chứ?

*Nhiều chuyện.

“Hoàng Thượng, thần thiếp cả gan hỏi một câu, Hoàng Thượng... Vì sao đột nhiên người quyết định tứ hôn cho Hữu Hòa công chúa với Tiêu tướng quân thế?” Cuối cùng nàng ta cũng nói ra! Lòng hiếu kỳ hại chết mèo mà!

Lòng Lý quý phi treo một thùng nước, hô hấp cũng ngừng lại rồi, nàng ta sợ ngay sau khi mình hỏi Minh Đức Đế sẽ tức giận trợn mắt nhìn mình.

May mắn, Minh Đức Đế không có thói râu tròng mắt nhìn nàng ta, ngược lại còn mang vẻ mặt gió êm sóng lặng, Lý quý phi không biết mình có nhìn nhầm hay không, sao nàng ta cảm thấy khóe môi Hoàng Thượng có ý cười?

“Ái phi cũng cảm thấy kỳ lạ à?” Minh Đức Đế đúng là đang cười, không đợi Lý quý phi trả lời, tiếp tục nói, “Không chỉ ái phi, sợ là cả kinh thành này ai cũng muốn hỏi trẫm về vấn đề này nhỉ?” Nói xong, hân tã cứ thế mà cười ha hả một mình.

Ta van ngài! Ngài đây chính là muốn gây chuyện mà, Hoàng Thượng ngài có biết đột nhiên ngài cười to như vậy rất đáng sợ không? Ngài nhìn xem, ái phi của ngài bị ngài cười đến choáng váng —— Lý quý phi ngoảnh mặt ra, thầm nghĩ Hoàng Thượng đây là uống lộn thuốc chẳng? Hay là... Vấn đề nàng ta hỏi rất buồn cười?

Cười một lúc lâu, Minh Đức Đế mới chú ý tới khuôn mặt ngơ ra của ái phi mình đang nhìn mình chằm chằm, lúc này mới cảm thấy có chút thất thố, vì thế giả vờ ho khan một cái, chỉnh lại sắc mặt, chậm rãi nói: “Đó là một thỏa thuận, cũng là một bí mật, mặc dù trẫm là hoàng đế nhưng vẫn phải giữ chữ tín, cho nên —— không thể nói cho ái phi biết được”.

Biểu cảm Lý quý phi càng thêm ngây dại. Ta nói này Hoàng Thượng, ngài là đang đùa với ta sao? Nếu không thể nói ra, thì ngài đừng có liên tục nhắc đến lại còn cười kinh khủng đến như vậy nữa!

Quý phi nào hiểu được tiếng lòng của Minh Đức Đế giờ phút này. Kỳ thật hắn ta cũng nghẹn đến mức khó chịu rồi, ả dả, tại sao khi đó hắn ta lại đáp ứng một cách sáng khoái như thế? Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể tự trách mình thời niên thiếu ngông cuồng, cái này xem như tự mình đào hố chôn mình, hóa ra giữ bí mật bất quá lại gian nan đến vậy!

Nhưng mà Minh Đức Đế nào biết được. Hắn ta làm sao mà biết được, muội muội hắn ta đã chuẩn bị dùng quan tài để đoạn tuyệt đến ép hắn ta ngoan ngoãn hiện thân.

An Dương Cung.

Cung nữ Tiểu Liên Hoa vừa mới thấp đèn, Thu Đàm bưng một chén thuốc đến bàn nhỏ bằng gỗ đàn bên giường, hầu hạ Hữu Hòa tắm gội xong hai người giúp nàng mặc xiêm y, đỡ nàng ngồi dậy.

Hữu Hòa thông thả uống thuốc xong, cầm lấy khăn tay Tiểu Liên Hoa đưa qua nhẹ nhàng lau khô môi, lúc này mới mở miệng nói: “Sáng sớm ngày mai, Thu Đàm ngươi đi tìm Trương Thạch, bảo hắn đi Thái Y Viện mời toàn bộ thái y đến cho ta”.

“Hả? Mời hết tất cả sao ạ?” Bốn cung nữ đều hoảng sợ.

“Công chúa cảm thấy chỗ nào không thoải mái?” Tiểu Liên Hoa vội hỏi.

“Không phải, ta không sao”. Hữu Hòa đưa khăn tay cho Tiểu Liên Hoa, thản nhiên nói: “Ta muốn giả bệnh”.

“A...” Trong khi các cung nữ khác còn sững sờ, tức khắc Thu Đàm đã hiểu rõ.

“Công chúa muốn lừa Hoàng Thượng quay về ạ?” Thu Đàm hỏi.

“Đúng vậy”. Hữu Hòa gật gật đầu.

“Thế nhưng...” Thu Đàm muốn nói lại thôi, không khỏi nhớ lại sự kiện lúc Hữu Hòa công chúa bảy tuổi.

Thu Đàm lớn hơn Hữu Hòa sáu tuổi, trí nhớ lại tốt, chuyện của nhiều năm trước đều nhớ rõ ràng, Thu Đàm nhớ rõ lần đó là lần đầu tiên công chúa giả bệnh.

Khi đó Hoàng Thượng chuẩn bị đi Giang Nam, Công Chúa muốn đi theo, nhưng Hoàng Thượng không đồng ý, Công Chúa cãi nhau với Hoàng Thượng một trận, cuối cùng còn giả bệnh, muốn ép Hoàng Thượng cho phép.

Minh Đức Đế đang cải trang vi hành ở ngoài cung nên không biết là nàng giả bệnh, cho rằng nàng thật sự phát bệnh, nhận được tin tức, lập tức trở về, kết quả nhất thời không cẩn thận bị một bang hội thích khách Tây Uyển bố trí bẫy, tuy rằng quan binh kịp thời đuổi tới, tiêu diệt đạo tặc, thế nhưng Minh Đức Đế vẫn bị thương, phải dưỡng thương chừng nửa tháng mới khỏi hẳn, vì thế Hữu Hòa công chúa tự trách không thôi, ngày ngày đến thăm Hoàng Thượng, canh giữ trước giường bệnh không chịu đi.

Sau đó, Hữu Hòa công chúa cho gọi vài cung nữ đến làm nhân chứng, thế từ đó về sau không bao giờ giả bệnh lừa hoàng huynh nữa.

Về sau, Hữu Hòa công chúa thật sự không hề giả bệnh, Thu Đàm không ngờ rằng hôm nay công chúa lại muốn diễn lại trò cũ.

Thu Đàm cân nhắc một chút, nói: “Công chúa người còn nhớ rõ trước kia mình từng thế cái gì không?”

Hữu Hòa đau xót trong lòng nhưng vẫn đáp: “Ta đương nhiên nhớ rõ. Nhưng lần này là hoàng huynh ép ta”.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Uy hiếp của muội không

Có lẽ Thu Đàm không biết.

Thật ra thì khi Hữu Hòa làm trái lời thề, lật lại chuyện tám năm trước, nàng cũng phải đấu tranh một phen. Chuyện năm ấy Minh Đức Đế bị thương, mỗi lần nàng nghĩ đến đều cảm thấy rất đau lòng.

Kiếp trước, Hữu Hòa thiếu mất sự yêu thương, nay xuyên đến đây, từ nhỏ đã được yêu chiều, tuy rằng mẫu hậu của nàng là một sản phụ lớn tuổi, thân thể vốn cũng không được tốt lắm, sau khi hạ sinh nàng thì buông tay nhân gian. Nhưng từ trước đến nay, người mà phụ hoàng nàng là Trường Hưng Đế yêu nhất chính là Hoàng Hậu đã mất, hơn nữa Hữu Hòa từ nhỏ ốm yếu, cái mạng nhỏ này có vài lần suýt nữa đã đánh mất nên Trường Hưng Đế đối với nàng càng thêm sủng ái, từ lúc nàng còn nhỏ đã nắm nàng trong lòng bàn tay che chở. Về sau Trường Hưng Đế băng hà, Minh Đức Đế kế vị, Minh Đức

Để rất yêu quý tiểu muội muội một mẹ sinh ra này nên càng thêm bảo bọc. Đúng là Hữu Hòa đến đây vài năm đã được cưng chiều ra một chút tính tình. Mà chuyện Minh Đức Đế bị thương là một bước ngoặt đối với nàng.

Từ đó về sau, tính tình tùy hứng của Hữu Hòa cũng không còn nữa, do mỗi khi nàng có ý định tùy hứng thì chuyện kia giống như kim châm đâm vào trong lòng nàng, nhắc nhở nàng: Mặc dù là công chúa được sủng ái nhất, cũng không được tùy hứng làm bậy, bởi vì việc mình vừa làm, không phải hại mình thì cũng là hại người.

Hữu Hòa không muốn làm tổn thương người khác. Đặc biệt là người thân của nàng.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nhưng nàng cũng không phải là một công chúa hiền lương thực đức, một khi bị chèn ép, nàng cũng sẽ tùy hứng bốc đồng.

Hữu Hòa không biết tính tình của nàng vẫn còn tùy hứng như vậy hay không. Hiện tại, hoàng huynh lại gấp gáp đuổi nàng ra khỏi cung như thế, liệu huynh ấy còn có quan tâm nàng giống như trước nữa không?

Hữu Hòa đúng là lo lắng thừa.

Vừa nghe tin An Dương Cung sáng sớm đã triệu thái y, Minh Đức Đế lập tức cho người đến thăm trước, hư thật cũng không kịp chờ xác minh, trưa ngày hôm đó vội vã trở về cung.

Trong An Dương Cung một mảnh yên tĩnh vắng vẻ.

Hữu Hòa dựa vào thành giường, ăn bánh đậu đỏ lạnh do Thu Đàm làm —— loại đồ ăn vặt này, mấy năm trước dưới sự hướng dẫn của Hữu Hòa, Thu Đàm lần lộn một hồi cuối cùng cũng làm ra được. Cùng lúc đó, trong điện Ngọc Hành ở An Dương Cung, một nhóm thái y ngồi xếp thành một hàng chờ đợi đến mức toàn bộ đều sắp trở thành lão hòa thượng.

Đã qua hai canh giờ từ khi được công chúa triệu tới, các thái y đến mặt mũi công chúa cũng không thấy, từ đầu đến cuối cũng chỉ có đại cung nữ của An Dương Cung Thu Đàm lộ mặt, nói công chúa còn đang ngủ, bọn họ cứ chờ trước đi, tiếp theo khách khách khí khí sắp xếp cho mỗi người bọn họ một chỗ ngồi, còn dâng lên trà thượng hạng.

Trong lúc này Hoàng Hậu có đến một lần, sau khi chứng thái y hành lễ, Hoàng Hậu đi thẳng vào tẩm cung của công chúa, chờ Hoàng Hậu đi ra, chứng thái y vội vàng tiến lên dò hỏi, ai ngờ lời của Hoàng Hậu cũng giống cung nữ Thu Đàm, tiếp đó không quay đầu lại mà đi mất. Sau đó, không có sau đó.

Các thái y hoài nghi có phải là công chúa đã ngủ lâu lắm rồi hay không, hẳn không phải bệnh mà là ngủ đến mức ngất đi rồi, chọt vào lúc này, một tiếng “Hoàng Thượng giá lâm” làm cho bọn họ cả kinh đến mức cũng run lên, lập tức đứng dậy quỳ xuống cung nghênh thánh giá.

Minh Đức Đế tiến vào điện, nhìn các thái y xếp hàng quỳ trước mặt, trong lòng lập tức lạnh đi một nửa, hẳn ta tiến lên túm lấy một người trong số các thái y lớn tiếng quát hỏi: “Công chúa như thế nào rồi?”

“Hoàng Thượng... Cái này...” Vị thái y bị túm lấy này là người mới của Thái Y Viện, đến mặt mũi của Hoàng Thượng còn chưa từng gặp qua, đột nhiên bị nắm lấy như thế này, trong chốc lát mồ hôi đã đổ đầy đầu, nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn Minh Đức Đế sợ tới ngây người, thiếu chút nữa tè ra quần, đến nửa câu còn không thể nói thành lời chỉ có thể kêu tha mạng: “Hoàng Thượng tha mạng, tha mạng...”

Minh Đức Đế nhìn thấy tên thái y kia như vậy, trong lòng trở lạnh, lúc này uy long hiển hách của hắn ta một lòng treo trên người muội muội, đến hỏi tội hắn ta cũng không buồn đoái hoài tới, vội vàng vàng chạy đến tẩm cung của Hữu Hòa công chúa, chạy đến mức thở không ra hơi. Lúc này Lý quý phi vừa mới tiến vào sân An Dương Cung, xa xa đã nghe thấy tiếng long âm của Minh Đức Đế rống to: “Hữu Hòa!”

Lý quý phi nghe thấy tiếng gọi vô cùng hoảng sợ: Trời! Hữu Hòa công chúa chẳng lẽ là... Hoảng* rồi?!

*Chết.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Lý quý phi lo lắng sợ Hoàng Thượng không chịu nổi đã kích như thế, bất chấp nghi chân, nhanh chóng chạy đến.

Chứng thái y trong điện Ngọc Hành nghe thấy tiếng Minh Đức Đế hét, gấp đến độ xoay vòng vòng, không biết lúc này có nên đi vào tẩm cung của công chúa hay không. Công chúa hoảng, bọn họ chạy trời không khỏi nắng, nhưng Minh Đức Đế đang thương tâm, lúc này bọn họ đi vào, không phải là chạm vào vết thương của hoàng thượng sao? Nếu Minh Đức Đế buồn đau hóa giận, ra lệnh đưa bọn họ đi bồi táng cho công chúa, bọn họ không phải cứ như vậy mà ngòm củ tỏi chứ? Vậy phải làm sao bây giờ!

Đang lúc rối rắm, chợt thấy Lý quý phi búi tóc nghiêng lệch, thờ dốc tiến vào. Mọi người muốn hành lễ, Lý quý phi nôn nóng gào lên một tiếng: “Còn đứng ở đây làm gì? Mau đi nhìn Hoàng Thượng một chút đi!” Nói xong không để ý tới mọi người, vội vượt lên trước chạy đi mất —— Hoàng Thượng mới mất đi muội muội, bây giờ chắc là thương tâm muốn chết, nàng ta còn không nhanh đi an ủi?

“Vàng, vàng, vàng...” Mọi người vội chạy theo phía sau Lý quý phi, một biển người mênh mông tiến vào tâm cung công chúa.

Chân Lý quý phi vừa mới bước vào tâm cung công chúa, lập tức phát giác ra điểm không đúng —— Ấy? Người quỳ trên mặt đất kia là ai?

Liếc mắt nhìn gương mặt sạch sẽ của người nọ, trông mắt Lý quý phi muốn rơi xuống —— cái gì vậy? Không phải Hữu Hòa công chúa vẫn còn khỏe à? Mẹ nó, ai tung tin vịt vậy?

Hại nàng ta chạy tới mức muốn tắt thở!

Chúng thái y đi theo sau Quý Phi cũng bị cảnh tượng trong tâm cung làm mù mắt.

Chỉ thấy Hữu Hòa công chúa vốn nên nằm trên giường đang quỳ dưới đất, phía sau là bốn cung nữ quỳ cùng, còn Minh Đức Đế người vốn nên ôm muội muội khóc lóc, giờ phút này lại cực kỳ giống mao sư tử*, toàn thân trên dưới đều tỏa ra lửa giận, ánh mắt hung hăng trừng Hữu Hòa công chúa.

*Sư tử nổi giận.

Ở đây xảy ra chuyện gì vậy?

Chúng thái y vội xem tỏ vẻ: Không có manh mối; hoàn toàn không hiểu được; thật sự không nghĩ ra; có thể cho chút gợi ý hay không...

Lý quý phi liếc một cái đầy xem thường: Các ngươi học y chẩn được nhưng lại quên mất phải trị chứng nào tàn cho chính mình rồi —— chuyện này còn chưa rõ ràng sao, dùng đầu ngón chân cũng có thể nhìn ra Hoàng Thượng bị công chúa đảo hồ!

“Hữu Hòa, muội không sao chứ?” Lý quý phi nhìn ra phía sau vẫy tay, ý bảo đám thái y ngu ngốc kia đều rút đi, đừng lưu lại đây kéo làm chướng mắt Hoàng Thượng, sau đó nàng ta tiến lên, ôn hòa quỳ xuống bên cạnh Hữu Hòa, quan tâm nhìn nàng.

“Hữu Hòa không sao, làm quý phi nung nung lo lắng rồi”. Hữu Hòa đầu cũng không nâng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào sàn đá ngọc bích.

“Hừ!” Lý quý phi còn chưa kịp trả lời, bóng lưng cao lớn của người phía trước như trạm thành một tòa núi cao tạc mao sư tử hừ lạnh một tiếng.

Quý phi làm sao mà không hiểu cho được, Hoàng Thượng tức giận thật rồi! Chuyện này có ai mà bình tĩnh được. Trên đường đi, xe ngựa chạy còn muốn nhanh hơn bay, bọn nàng ta bị rung lắc đến phát điên, thiếu chút nữa còn nôn ra, Hoàng Thượng lại nôn nóng, trong lòng khó chịu, lo lắng muốn chết, đổi lại được kết quả này!

Ôi, Hữu Hòa công chúa!

Lý quý phi hết liếc nhìn Hữu Hòa lại nhìn sang Minh Đức Đế, nhận ra nếu không phải có nàng ta đây, hai huynh muội này có thể ở đây cãi nhau cả một ngày, nàng ta cũng không muốn đi theo bởi cả một ngày đầu đúng không? Mới vừa trở về, người nàng ta toàn mồ hôi, hơn nữa xương cốt cũng rã rồi, nàng ta chỉ muốn trở về tâm cung sớm một chút để ngâm nước nóng xong rồi đánh một giấc thật đã!

Lý quý phi vì muốn thực hiện mục đích, đứng dậy đi đến bên cạnh Minh Đức Đế, bắt đầu ôn nhu trấn an Minh Đức Đế đang cuộn cuộn phần nộ: “Hoàng Thượng, công chúa không phải là tiểu nha đầu không có chừng mực, chuyện hôm nay... chắc hẳn có nguyên do, người đừng nóng giận, cẩn thận tức giận hao tổn thân thể, không bằng người nghe công chúa giải thích một chút?” Nói xong lại chạy đến chỗ Hữu Hòa công chúa, dùng lời hay ý đẹp nói, “Hoàng Thượng nghe nói muội xảy ra chuyện, lo lắng không thôi, trên đường trở về không có lúc nào là không lo lắng cả”. Thấy Hữu Hòa nâng mắt lên, Lý quý phi nhanh chóng nháy mắt đưa ám hiệu.

“Hoàng huynh...” Tầm mắt Hữu Hòa chuyển hướng sang thân ảnh cao lớn trước mặt, trong lòng nóng lên, đôi mắt bỗng nhiên mơ hồ, “Xin lỗi...” Một câu vừa nói ra đã mang theo nghẹn ngào.

Lý quý phi hoảng sợ: “Sao lại khóc?” Vừa nói vừa vội vàng lấy khăn tay ra lau nước mắt cho Hữu Hòa.

Hữu Hòa dè tay nàng ta lại, nhìn chằm chằm bóng lưng hoàng huynh nàng, âm thanh khóc lóc có chút nặng nề: “Hoàng huynh, Hữu Hòa không có cố ý khiến người lo lắng, Muội... Muội...” Nước mắt lách cách rơi xuống trên mặt đất, Hữu Hòa rũ xuống mặt, thấp giọng nói, “Muội cho rằng... Hoàng huynh không cần muội muội này nữa”.

“Nói bậy cái gì đó, muội là muội muội mà Hoàng Thượng thương yêu nhất, Hoàng Thượng sao lại không cần muội nữa chứ?” Lý quý phi vội vàng an ủi, quay đầu đối diện với bóng lưng không có chút phản ứng nào gọi một tiếng, “Hoàng Thượng, người nhìn xem Hữu Hòa biết sai rồi”.

Minh Đức Đế rốt cuộc cũng xoay người, sắc mặt vẫn có chút không vui, nhưng so với lúc trước đã hòa hoãn không ít. Đúng là không có biện pháp mà, ai bảo hắn ta trời sinh muội khổng, muội muội hắn ta vừa khóc, hắn ta đã không lạnh lùng kiêu ngạo nổi nữa. Hướng chi, Hữu Hòa không phải là công chúa thích khóc. Từ nhỏ đến lớn, bao nhiêu lần bị bệnh, uống biết bao nhiêu là thuốc cũng chưa từng khóc. Lúc muội ấy khóc một trận to, là do lần đó y bị ám sát bị thương, vừa mới nghe thấy tiếng khóc, Minh Đức Đế lập tức mềm lòng, chỉ là còn ra vẻ, chưa xoay người lại.

Hữu Hòa thấy hoàng huynh nàng cuối cùng cũng không quay lưng về phía nàng nữa, trong lòng vui mừng, vội vàng lau nước mắt, nhìn hắn ta mỉm cười: “Hoàng huynh, nhìn thấy huynh trở về, muội rất vui”.

Minh Đức Đế nhìn khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt của nàng, bên môi khẽ cười, giống như ngày trước hắn ta đi du ngoạn trở về, nàng chạy đến nói với hắn

ta rất vui khi hân ta trở về.

Tâm muội không thay đổi trong nháy mắt. Có điều hân ta là hoàng đế, còn muốn giữ chút tôn nghiêm.

“Muội tốt xấu gì cũng là công chúa sao lại khóc giống như mèo con, còn ra thể thống gì?” Minh Đức Đế vẫn giữ mặt lạnh.

Lý quý phi nhìn lên, biết hoàng đế đang thả thang xuống, lập tức tiếp lời: “Đứng, đứng, đứng, đều là đại cô nương, không thể khóc, mau lau nước mắt đi”.

Hữu Hòa để Lý quý phi tùy ý lau nước mắt cho nàng, trong lòng đã thoải mái hơn nhiều, mặc kệ có chuyện gì, hoàng huynh vẫn quan tâm nàng như trước, xác nhận được điểm này thì nàng an tâm rồi.

Nhìn thấy Hữu Hòa còn quỳ dưới đất, Minh Đức Đế nhíu mày: “Còn quỳ làm cái gì nữa? Đến thân thể mình cũng không biết yêu quý!”

Tuy lời nói nghiêm khắc nhưng Hữu Hòa càng nghe càng thấy vui vẻ, thuận theo Lý quý phi đỡ nàng đứng dậy.

Lau khô nước mắt, Hữu Hòa khập khểnh đi đến bên cạnh Minh Đức Đế, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng huynh còn giận muội à?”

“Muội nói xem?” Minh Đức Đế hừ một tiếng.

Hữu Hòa biết hoàng huynh nàng chỉ đang mạnh miệng thôi chứ trong lòng đã tha thứ cho nàng, nếu vậy thì nên nói tới vấn đề chính rồi.

Hữu Hòa nhếch môi, lấy hết can đảm nói: “Hoàng huynh, ta không muốn gả đi, huynh cho ta ở lại trong cung đi mà!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đại hôn

Một trận mưa vừa đi qua, không khí có chút lạnh lẽo, bên ngoài sắc trời vẫn còn âm u hẳn là không lâu sau sẽ có thêm một trận mưa nữa.

Tiểu Liên Hoa mới mang mấy chậu hoa bày ra chưa được mấy canh giờ đã phải dọn trở về, tiếp đến nàng ta gọi Trương Thạch đẩy cái giá cao qua để che mưa cho cái xích đu gỗ, chỗ ngồi yêu thích nhất của công chúa, sau đó mới đi vào phòng.

Vào điện Ngọc Hành, Thu Đàm nhìn thấy Tiểu Liên Hoa, vội nói: “Người đi vào bồi công chúa, ta đi xem thuốc của công chúa đã được chưa”.

Tiểu Liên Hoa vào trong tấm cung của công chúa, xa xa nhìn thấy công chúa ngồi trên cái giường nhỏ, nhìn lư hương khắc hình thú may mắn mạ vàng trên bàn, nhìn đến thất thần.

“Công chúa, người nhìn cái gì vậy? Hương cháy hết rồi ạ?” Tiểu Liên Hoa bước đến gần nhìn, “Còn mà! Không cần thêm hương nữa”.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Tiểu Liên Hoa”. Hữu Hòa thờ ơ gọi một tiếng.

“Vâng?” Tiểu Liên Hoa bước đến trước mặt nàng, “Công chúa, hai ngày nay tâm trạng người không tốt lắm! Chẳng lẽ người... Hối hận vì đã đồng ý với Hoàng Thượng?”

“Hối hận?” Hữu Hòa lắc đầu, “Không có”.

Mấy ngày nay Tiểu Liên Hoa cứ tò mò trong lòng.

Ngày ấy, công chúa giả bệnh lừa Hoàng Thượng hồi cung, sau đó tỏ thái độ không muốn gả đi với Hoàng Thượng, lúc ấy Tiểu Liên Hoa thấy sắc mặt Hoàng Thượng lập tức thay đổi, tất cả mọi người đều cho rằng Hoàng Thượng sắp nổi trận lôi đình nhưng sự tình lại xuất hiện biến chuyển. Lúc ấy vậy mà Hoàng Thượng lại không nổi giận, chỉ yên lặng nhìn công chúa một lúc lâu, cuối cùng phát tay đuổi tất cả cung nữ các nàng ra ngoài, ngay cả Lý quý phi cũng bị Hoàng Thượng đuổi ra. Sau đó, qua hơn nửa canh giờ Hoàng Thượng mới đi ra, lúc ấy thần sắc Hoàng Thượng thoạt nhìn khá là vui vẻ giống như thở dài một hơi nhẹ nhõm, bước đi cũng trở nên nhẹ nhàng.

Đội Hoàng Thượng đi rồi, các nàng mới vào xem công chúa, thấy mặt công chúa hồng hồng, có lẽ lại khóc rồi. Các nàng cho rằng công chúa chắc chắn là bị Hoàng Thượng giáo huấn, muốn đi đến an ủi công chúa thì nghe công chúa nói.

“Ngày mai bắt đầu chuẩn bị cho đại hôn đi!”

Mấy lời này được thốt ra từ miệng công chúa khiến Tiểu Liên Hoa hết sức khiếp sợ.

Hoàng Thượng tấy nảo công chúa rồi à? Làm sao công chúa có thể thay đổi trong nháy mắt được!

Các nàng muốn hỏi công chúa đã xảy ra chuyện gì nhưng công chúa chỉ lắc đầu, cái gì cũng không nói. Kết quả, đã nhiều ngày nay công chúa có vẻ uể oải, ngay cả việc vẽ tranh ngày thường công chúa yêu thích nhất cũng không vực dậy nổi tinh thần người, Tiểu Liên Hoa nhìn thấy như vậy trong lòng gấp đến chết rồi.

Hôm nay bắt được cơ hội này, Tiểu Liên Hoa quyết định phải hỏi một chút.

“Thứ cho nô tỳ lăm miệng, công chúa thật sự muốn gả cho Tiêu tướng quân à?” Tiểu Liên Hoa thấp thỏm hỏi, đồng thời cũng cẩn thận chú ý sắc mặt Hữu Hòa công chúa.

Sắc mặt Hữu Hòa không có gì thay đổi, vẫn là vẻ hờ hững nhìn không ra vui buồn nhưng tinh thần có vẻ không bình thường.

Hầu hạ Hữu Hòa công chúa bốn năm, Tiểu Liên Hoa hiểu rõ tính tình của công chúa, tuy rằng thân thể công chúa không tốt, thể nhưng trước giờ tính tình công chúa khá cởi mở, không hề oán giận, mỗi ngày đều nỗ lực sống tốt không lãng phí một ngày nào.

Từ khi có thánh chỉ tứ hôn, cuộc sống của công chúa có sự thay đổi, mới đầu công chúa nôn nóng, khẩn cấp đi tìm Hoàng Thượng để bày tỏ thái độ, kết quả Hoàng Thượng cứ tìm cách tránh mặt mãi, công chúa ngày càng buồn bã. Một ngày trước cuối cùng cũng gặp được Hoàng Thượng, công chúa đồng ý gả đi nhưng tâm tình không còn vui vẻ cởi mở giống như ngày trước, càng nhìn càng khiến cho người ta lo lắng mà.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tiểu Liên Hoa đang thờ dãi trong lòng lại nghe Hữu Hòa nói: “Ta và hấn, cũng coi như là duyên trời tác hợp”.

Hả? Duyên trời tác hợp?

Tiểu Liên Hoa ngậy người ra, xác định bản thân không nghe nhầm, vội nói: “Công chúa không nhớ Tiêu tướng quân thích, thích...”

“Hấn thích nam nhân”. Hữu Hòa giúp nàng ấy nói hoàn chỉnh câu.

“Đúng vậy, đúng vậy”. Tiểu Liên Hoa thăm nghĩ công chúa đúng là thẳng thắn. Có điều nếu Tiêu tướng quân thích long dương, sao công chúa có thể nói ra lời vừa rồi*?

*Ý muốn nói Tiêu tướng quân thích nam nhân thì sao Hữu Hòa lại chịu gả đi.

“Bây giờ ta không muốn gả đi, rồi sau này cũng không thể không gả chồng, hiện tại gả cho nam nhân không thích nữ nhân cũng có làm sao đâu? Và lại, bây giờ hấn không muốn cưới vợ, rồi sau này cũng không thể không cưới vợ, giờ hấn cưới một cái ả sắc thuốc sắp chết cũng đâu có ảnh hưởng gì? Người xem, đây không phải là duyên trời tác hợp sao?”

Tiểu Liên Hoa quả thật bị choáng váng.

Ngắn ra một lúc lâu, Tiểu Liên Hoa rút cuộc cũng thông suốt, bỗng nhiên cảm thấy công chúa nói rất có đạo lý. Ôi trời, chậm đã, vì sao công chúa lại nói “Không thể không gả”?

Cuối cùng Tiểu Liên Hoa cũng bắt được trọng điểm.

“Tại sao Hoàng Thượng cứ một hai bắt buộc Công chúa gả đi vậy à?” Nàng ta đồng cảm nhìn Hữu Hòa.

“Hoàng huynh không phải bức ta, huynh ấy rất yêu thương ta”. Hữu Hòa đau xót trong lòng. Cảm thấy mình giống như phế vật vậy, cứ làm cho hoàng huynh lo lắng, lúc trước nàng còn hiểu lầm hoàng huynh, Hữu Hòa cảm thấy mình đúng là nghiệp chướng nặng nề.

“Vì sao Hoàng Thượng yêu thương công chúa như thế lại không thể để công chúa ở lại trong cung? Tại sao cứ một hai vội vã gả người đi chứ?” Tiểu Liên Hoa không hiểu.

Hữu Hòa không muốn nói, chỉ mờ mờ nói: “Tuy Hoàng huynh là hoàng đế Đại Thịnh nhưng huynh ấy cũng có chuyện khó xử, cái nào hại ít thì chọn cái đó, hoàng huynh đã vì ta mà cân nhắc quá nhiều rồi, ta làm sao có thể không nhận phần ân tình này? Thôi, gả đi cũng tốt, dù sao thì cũng chỉ có ba năm mà thôi. Hơn nữa, ta còn phải cố gắng quý trọng từng ngày nữa mà”.

Cứ như vậy, Tiểu Liên Hoa nghe xong như rơi vào trong sương mù, nàng ta thuật lại cho Thu Đàm nghe, Thu Đàm cũng không nghe ra trong đó manh mối gì. Song, hai người đều rõ ràng một việc, đó chính là —— chuyện của công chúa xem như đã định.

Thời gian trôi qua quá nhanh, chỉ trong chớp mắt cách ngày đại hôn của Hữu Hòa công chúa chỉ còn tám ngày.

Mấy ngày nay trong cung rất bận rộn, đương nhiên là do đại hôn của công chúa.

Trường Hưng Đế chỉ có hai nữ nhi, trưởng công chúa Hi Ninh do Huệ thái phi sinh lớn hơn Minh Đức Đế tám tuổi, nhiều năm trước đã đến Nam Việt hòa thân. Do vậy, trong cung chỉ còn lại một vị công chúa chính là Hữu Hòa công chúa. Hiện tại, vị công chúa được sủng ái nhất này gả đi, hôn lễ không thể đơn giản được, tổ chức long trọng cũng là điều tất nhiên.

So với trong cung bận rộn thì nhà chồng của công chúa —— Phủ Hộ Quốc tướng quân có vẻ hịu quạnh hơn nhiều. Phụ thân Tiêu Trục, Tiêu Triền tướng quân sinh thời được phong “Hộ Quốc tướng quân”, sau khi hi sinh cho đất nước, Hoàng đế niệm tình Tướng quân trung nghĩa, ban thưởng tám biển đề “Hộ Quốc tướng quân” treo phía trên phủ đệ cho dù con cháu đời sau có thân phận gì. Chăng qua Tiêu Trục tuân theo nguyện vọng tổ tiên, hiện giờ cũng đã được phong “Đại tướng quân”.

Người ở Tướng quân phủ không nhiều, chủ nhân chỉ có một mình Tiêu Trục, đầy tớ trong phủ cũng không nhiều lắm, mà giờ chủ nhân duy nhất cũng không có ở trong phủ, tuy rằng có quân sự cùng các bà tử chuẩn bị nhưng vẫn rất quạnh quẽ.

Từ khi thánh chỉ tứ hôn được ban hạ, Phò mã Tiêu Trục đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

Đối với chuyện này, chúng thần trong Đại Thịnh triều cũng không thấy kỳ quái —— Tiêu Trục này rất giống với phụ thân hắn, chính xác là cùng một suy nghĩ. Dù là Hoàng Thượng phân phó hắn đi đánh chiến hay luyện binh hắn đều sống chết mà làm. Do vậy Minh Đức Đế thích ra lệnh cho hắn đi làm việc nhất nên hắn thường xuyên không có ở trong kinh thành, đến đồng liêu còn khó mà nhìn thấy bóng dáng của hắn nữa.

Nhưng các nữ nhân ở trong hậu cung không thể chấp nhận việc này được. Nào có chuyện như vậy chứ? Chưa đến mấy ngày nữa là đại hôn rồi, mà đến bây giờ Phò mã còn chưa xuất hiện! Vốn sau khi biết được Hoàng Thượng chỉ hôn cho Hữu Hòa công chúa và Tiêu Trục, có vài người hoài nghi: Chăng lẽ tin tức nói Tiêu Trục đoạn tụ là tin vịt? Suy cho cùng, Hoàng Thượng sẽ không có khả năng đẩy muội muội của mình xuống hố lửa đâu nhỉ?

Chăng qua bây giờ, nhìn tình trạng này, lại cẩn thận thám thính một phen, cho dù là đồ ngốc thì trong lòng cũng có chút suy luận: Nếu muốn biết Tiêu Trục có đoạn tụ hay không phải đây nắp quan tài mới luận định* được. Chuyện này như vậy còn chưa đủ rõ ràng á? Hoàng Thượng nhất định là xem Hữu Hòa công chúa như cái hũ bệnh, còn Tiêu ái khanh người xem trọng lại là đoạn tụ, cả hai người này đều làm khó Hoàng Thượng như vậy, nay dứt khoát để cho bọn họ ở cùng với nhau, dù sao cũng là chữa ngựa chết thành ngựa sống mà! Mấy năm trước thái y có nói qua, thân thể Hữu Hòa công chúa không thể có con được, giờ đây gả nàng ấy cho tên Đoạn Tụ tướng quân, chuyện này đúng là không còn gì để nói! Hoàng Thượng không cần quá anh minh như thế chứ!

*Đây nắp quan tài mới luận định: Muốn đánh giá ai đó tốt hay xấu, công tội thế nào cũng phải chờ khi người đó chết đã.

Nhưng mà mấy nữ nhân ngốc này đã bỏ qua một chuyện, đó chính là —— chân tướng không hề dễ dàng bị vạch trần như vậy. Tương lai một ngày nào đó, tất cả chân tướng sẽ được phơi bày ra, mấy người ngốc này chỉ hận đầu óc mình quá bình thường, hơn nữa não cũng không đủ to.

Lại một trận mưa nữa đi qua, chỉ còn ba ngày nữa là đến hôn kỳ.

Cuối cùng phò mã trong truyền thuyết cũng hồi kinh!

Khi tin tức truyền tới An Dương Cung đã là đêm.

Thu Đàm nhận được tin tức từ chỗ Trương Thạch, lập tức đến tẩm cung nói cho Hữu Hòa biết.

“Hắn đã trở về rồi”. Hữu Hòa cũng chỉ vân đạm phong khinh* tiếp một câu, tựa như người ba ngày sau xuất giá không phải là nàng.

*Vân đạm phong khinh: Chỉ thái độ nhàn nhạt như mây trôi, gió thổi, không quan tâm đến những việc khác.

“Công chúa”, Thu Đàm gọi một tiếng, dừng một chút rồi mới nói tiếp, “Trước khi đại hôn Công chúa không định triệu kiến Phò mã ă?” Chung quy cũng từng ngẫu nhiên gặp qua vài lần ở Ngự Hoa Viên hay ở bên chỗ Hoàng Thượng, nhưng cũng chỉ là thăm hỏi cho có hình thức thôi. Dường như đến tận bây giờ, Công chúa và Phò mã còn chưa nói chuyện nghiêm túc với nhau câu nào! Công chúa thật sự không cần quan sát một chút sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Thu Đàm lại muốn tát miệng mình một cái: Còn quan sát cái gì nữa chứ? Cũng đã là đoạn tụ rồi, ôi, nam nhân tốt như vậy mà lại thích nam nhân đúng là đáng tiếc.

Hữu Hòa không hiểu được khúc mắc trong lòng Thu Đàm, chỉ nói: “Hắn mới hồi kinh hẳn là bận rộn, phòng chừng tâm tình cũng không được tốt, tốt nhất bọn ta đừng mang thêm phiền phức đến cho nhau, vẫn là ngày đại hôn gặp lại sau đi!” Một người đoạn tụ bị buộc cưới một nữ nhân, tâm trạng của hắn làm sao vui nổi? Hữu Hòa lý giải trong lòng, cũng không muốn khiến hắn cảm thấy ngột ngạt, nếu muốn đàm phán trao đổi thì chờ đến đêm động phòng hoa chúc, không vội không vội.

Thu Đàm thấy ngữ khí Hữu Hòa bình tĩnh, khuôn mặt lạnh nhạt, hoàn toàn không có vẻ khẩn trương vui sướng của cô nương đang mong chờ gả đi, cũng không thấy vẻ mặt thương tâm, khổ sở. Thu Đàm trầm nghĩ, công chúa quá mức bình tĩnh rồi! Như vậy cũng tốt, đến phủ Tướng quân rồi dù sao cũng phải sống, công chúa có thể bình an là tốt rồi.

Vì thế, cả An Dương Cung được bao phủ một tầng yên tĩnh.

Vậy là nơi này vừa bình yên vừa quý dị đến ngày Hữu Hòa đại hôn.

Ngày tám tháng chín là ngày nháo nhiệt nhất ở hoàng cung Đại Thịnh.

Quy tắc hôn lễ cổ đại thật sự quá nhiều, lễ nghi của công chúa cổ đại càng phức tạp hơn. Hai đời làm người, Hữu Hòa chưa bao giờ có ngày nào vừa hỗn loạn vừa mệt mỏi như hôm nay, từ sớm đến tối nàng không thành thoi chút nào.

Chờ cho lễ nghi phức tạp này xong, đến lúc an ổn ngồi trên giường hí đã là buổi đêm.

Nền đỏ chiếu khắp phòng hí, Hữu Hòa thờ phào một hơi thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đêm động phòng hoa chúc

Cơ bản là còn có mấy bà tử của phủ Tướng quân ở trong phòng hí, có điều lúc Hữu Hòa vào phòng đã trực tiếp mở miệng mời bọn họ ra ngoài.

Nay trong phòng hí chỉ có hai thị nữ hồi môn của nàng là Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa ở lại.

Thân thể Hữu Hòa rã rời, nàng ngồi trên giường lớn, duỗi tay kéo khăn trùm đầu xuống làm cho Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa hoảng sợ.

“Công chúa!” Thu Đàm muốn cầm lấy khăn trùm nhưng bị Hữu Hòa ngăn lại.

“Phò mã còn chưa đến, Công chúa sao có thể tháo khăn trùm xuống được, như vậy là không may mắn!” Thu Đàm vội la lên.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Không sao đâu”. Hữu Hòa ném khăn trùm trong tay lên trên giường, “Che suốt cả một ngày, nóng muốn chết! Mau giúp ta tháo mũ phượng xuống đi”.

“Hả? Mũ phượng cũng muốn tháo?” Cái miệng nhỏ của Tiểu Liên Hoa nửa khăn trương nửa kinh hãi nhìn Hữu Hòa.

“Công chúa, mũ phượng phải đợi đến lễ hợp cẩn mới có thể tháo xuống!” Thu Đàm nhắc nhở.

“Tháo xuống đi, cổ ta đau khó chịu quá, chịu không nổi nữa”. Hữu Hòa lau đi lớp phấn dày trên mặt, mày đẹp hơi nhíu lại. Lăn lộn cả một ngày, hiện giờ tâm tình nàng không tốt chút nào, còn có chút bực dọc.

Nghe nói cổ công chúa bị đau, Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa bấp chấp cái gì gọi là lễ hợp cẩn, nhanh chóng giúp Hữu Hòa tháo mũ phượng hoa lệ ra.

Nháy mắt, đỉnh đầu nhẹ đi vài cân, Hữu Hòa cảm thấy cổ buông lỏng, thoải mái hơn nhiều.

Tiểu Liên Hoa và Thu Đàm mỗi người một bên, thân thiết giúp Hữu Hòa xoa cổ.

Thu Đàm suy nghĩ, nói: “Tiệc hi bên ngoài chắc cũng sắp kết thúc, phò mã hẳn là đang qua đây, công chúa cố gắng đợi thêm lát nữa”.

Hữu Hòa chú tâm hưởng thụ xoa bóp, không quá để ý Thu Đàm nói cái gì, mơ mơ hồ hồ mà hừ hừ hai tiếng, mí mắt đã bắt đầu đánh nhau.

Thật sự là khôn đồn mà! Mới sáng sớm đã tắm rửa thay quần áo, sau đó đi bái tổ tông, hành cái lễ này, thắp cái hương kia, lại đi qua bái biệt cái này, bái biệt cái kia. Lúc ngồi kiệu ra khỏi cung, giống như đại nhân vật ra đường, còn phải đi qua mấy con phố thật dài nữa, đúng là giày vò chết người ta, đời này nàng nhất định sẽ không bao giờ trải qua lần thứ hai nữa đâu!

Ở Đại Thịnh triều này, so với nàng thì phò mã có vẻ sung sướng hơn, khi công chúa xuất môn phò mã cũng không cần tự mình đến chỗ công chúa giúp đỡ. Lễ nghi cũng đã kết thúc từ mấy ngày trước, đến ngày đại hôn, chỉ cần ở trong phủ ngồi chờ công chúa tới cửa, ngay cả bái đường cũng được giản lược đi, điều duy nhất phò mã cần phải làm là tổ chức tiệc hi chiêu đãi khách khứa các nơi, sau đó đến phòng hí làm lễ hợp cẩn, cái gì mà đội nghi trượng * điều hành, cái gì mà hạ kiệu tạo điều kiện cho bá tánh xem lễ, mấy cái nghi lễ này phò mã hoàn toàn không cần xuất hiện, đây là cái chuyện tốt gì vậy!

*Đội nghi trượng: Đội bảo vệ mang vũ khí khi cử hành đại lễ hoặc đón tiếp khách ngoại quốc.

Ở cổ đại, nữ nhân thật sự khổ thân hơn nam nhân, dù là công chúa cũng không ngoại lệ!

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Lễ nào phò mã được cho phúc lợi tốt như vậy là vì muốn phò mã ít hao tổn tinh lực, để chuẩn bị cho cái gọi là đêm động phòng hoa chúc á?

Hữu Hòa dụi mắt, cảm thấy không thể hiểu nổi, nàng ném cái suy nghĩ này qua một bên. Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của nàng! Không thể lãng phí một cách vô ích, nàng còn có chính sự phải làm!

“Ta thoải mái hơn rồi, hai người các người nghỉ một lát đi!” Hữu Hòa vờn vai đứng dậy.

Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa nhìn sắc mặt nàng đã tốt hơn chút, không còn tái nhợt như lúc trước, cũng cảm thấy an tâm hơn.

“Chắc các người cũng đói bụng rồi, chúng ta ăn trước vài thứ đi”. Hữu Hòa nhìn rượu và điểm tâm trên bàn, đi đến ngồi xuống bên cạnh, chọn một khối bánh ngọt hương tở ném vào trong miệng.

Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa có chút há hốc mồm. Bánh kia để công chúa và phò mã dùng sau khi hành lễ hợp cẩn vậy mà giờ công chúa gọi các nàng qua ăn? Mặc dù các nàng hiểu rõ tính tình của công chúa, bình thường ở An Dương Cung công chúa không hề tỏ vẻ tự cao tự đại, thường đồ ăn cho các nàng là chuyện bình thường, nhưng đó là chuyện ở An Dương Cung, còn nay các nàng đang ở phòng hi trong phủ Tướng quân, công chúa làm vậy không thỏa đáng lắm.

“Đừng lo, vất vả cả một ngày, các người không đói bụng hả?”

Mất thấy công chúa không chút để ý tới hình tượng, Thu Đàm thầm kêu khổ trong lòng: Đáng vẻ công chúa như thế này, chờ lát nữa phò mã nhìn thấy làm sao vui nổi chứ? Tuy nói phò mã là đoạn tụ nhưng cũng là nam nhân, nam nhân ít nhiều gì cũng muốn chút mặt mũi, công chúa tùy ý như vậy một chút cũng không để phò mã vào mắt, phò mã nói như thế nào cũng là Đại tướng quân, sao có thể chịu được công chúa khinh thường?

Dẫu không nói ra thế nhưng trong lòng Thu Đàm vẫn luôn tồn tại một tia hy vọng, mong công chúa sau khi gả cho phò mã rồi có thể dùng mị lực của mình bẻ thẳng phò mã, sau đó giống như lời thoại bản viết —— công chúa và phò mã từ nay về sau chuyển sang tình chàng ý thiếp hạnh phúc mỹ mãn. Nhưng bây giờ, Thu Đàm vỡ mộng rồi, cái hy vọng này có lẽ chỉ có thể là vọng tưởng thôi —— căn bản công chúa không có tâm tư kia!

“Mau tới đây ăn đi!” Hữu Hòa nhìn chằm chằm hai nha đầu đang ngăn người, cái tay nhỏ vẫn còn bận rộn chọn điểm tâm.

“Công chúa...” Thu Đàm lấy hết can đảm, đang muốn khuyên can lại nghe có tiếng bước chân trầm ổn ở bên ngoài phòng.

Không xong rồi, phò mã tới!

Thu Đàm quỳnh lên, vội tiến lên đoạt lấy khối bánh vừa đưa đến miệng của Hữu Hòa, tiếp đó nhanh chóng lau sạch vụn bánh trên khóe miệng nàng, thấp giọng nói: “Phò mã đến rồi”. Nói xong không đợi Hữu Hòa phản ứng, vội kéo nàng ngồi xuống trên giường hi, đưa tay miết lại hi phục, sau đó mới quy quy củ củ đứng bên cạnh Hữu Hòa đợi Phò mã đi vào.

Hả, sao còn chưa vào? Thu Đàm cảm thấy kỳ quái, tiếng bước chân rõ ràng đã đến cửa! Theo lý thuyết hẳn đã vào phòng sao bên ngoài lại im ắng như vậy? Tại sao Phò mã đứng ở ngoài cửa mà không vào?

Lúc này Tiểu Liên Hoa cũng đã đứng bên cạnh Hữu Hòa.

Hữu Hòa nhìn bên trái, lại nhìn bên phải, kinh ngạc nói: “Hai người các người khẩn trương cái gì vậy?”

Thu Đàm nhìn nàng lắc đầu, ý bảo nàng đừng nói chuyện. Tân nương nhà người khác trước khi nhìn thấy phu quân, ngay cả tát vào miệng cũng không được hé miệng, công chúa các nàng thì ngược lại, khăn trùm mặt với mũ phượng tháo xuống thì không nói đến cả điểm tâm cũng nuốt được mấy miếng!

Trong lòng Hữu Hòa ngạc nhiên, thầm nghĩ hai nha đầu này hôm nay thật kỳ lạ, người đại hôn là nàng, các nàng ấy so với tân nương từ còn khẩn trương hơn. Mới vừa rồi vội ăn no, nàng không nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, nhưng nhìn thấy hai thị nữ của mình nhìn chằm chằm cửa đến mắt cũng không chớp, nàng cũng nhìn qua theo.

Tầm mắt còn chưa cố định, hai cánh cửa phòng bằng gỗ lim chạm khắc hoa văn dán chữ hi đỏ thẫm bị đẩy ra.

Phò mã Tiêu Trục đang đứng ở cửa.

Bình thường hẳn đều quen mặc chiến giáp, triều phục Đại tướng quân, hôm nay mặc trang phục tân lang đỏ thẫm, dưới ánh nến hi đỏ rực làm cho thân hình trở nên cao lớn hơn, đường nét cơ thể cường tráng, màu da ngà đồng, vẻ anh vũ thô kệch lúc này cũng thu lại hơn phân nửa, thay vào đó là dáng vẻ tuấn tú lỗi lạc trước nay chưa từng xuất hiện.

Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa nhìn đến ngây người.

Ngay cả Hữu Hòa cũng bị cái nhìn kia làm cho kinh diễm một phen.

Tiêu Trục không được coi là mỹ nam thiên hạ có một không hai, khách quan mà nói so với Lục Lâm Ngộ tuấn mỹ lịch sự tao nhã, dáng vẻ của Tiêu Trục làm cho người khác lần đầu tiên gặp hẳn cảm thấy kinh diễm. Nam nhân đánh giặc quanh năm, ít nhiều cũng có chút thô ráp lạnh nhạt, mấy chữ “Ôn nhuận như ngọc” tuyệt đối không thể dùng được, chẳng qua làm người không thể không có lương tâm.

Tiêu Trục cũng là nam nhân đẹp, Hữu Hòa thừa nhận. Hắn có một đôi mày kiếm vừa dày vừa đen giống như tranh vẽ, khí chất khác hẳn với Lục Lâm Ngộ có hàng mi dài, nhưng mũi hắn và Lục Lâm Ngộ đều vừa cao vừa thẳng, môi hắn cũng không tồi, tuy rằng không hoàn mỹ như Lục Lâm Ngộ nhưng cũng đủ nhìn.

Tư chất như vậy, còn không bẻ cong được Lục Lâm Ngộ có thể thấy được tầm mắt Lục Lâm Ngộ cao biết bao!

Hữu Hòa không nhịn được cảm thán nhưng rất nhanh tỉnh táo lại: Đừng suy nghĩ nữa, tầm mắt người ta cao thấp bao nhiêu nàng không có ý kiến, cũng không cần phải đánh giá nhan sắc của tình địch, nhanh trở lại hiện thực thôi...

Ôi chào, không đúng, hình như đã quên đánh giá —— đôi mắt của hắn rồi.

Đúng rồi, đôi mắt Tiêu Trục rất đen, rất sâu, ánh mắt có chút trầm, có chút nghiêm túc, có chút...

Hả? Hắn vào từ lúc nào vậy?

Con người của Hữu Hòa mở to, nhìn nam nhân đi tới giường hi —— phò mã của nàng.

Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa vội vàng hành lễ: “Nô tỳ tham kiến phò mã gia”.

Hữu Hòa lấy lại tinh thần, phút chốc trong lòng có chút hổ thẹn. Tiềm thức của nàng vẫn là không nhịn được so đo dung nhan của tình địch, nên hủy dung hắn như thế nào nhỉ?

Thấy phò mã gia gật đầu, Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa thức thời thối lui sang một bên.

Thu Đàm nhìn người ngồi ở trên giường không chút động đậy, trong lòng đổ mồ hôi: Dáng vẻ này của công chúa có chút ngốc, không phải đang ngẩn người đó chứ? Bị mê hoặc rồi chắc, công chúa, người đây là đang ngẩn người á?!

May mắn thay Hữu Hòa không làm cho Thu Đàm thất vọng, nháy mắt đã đứng lên.

“Tiêu tướng quân!” Hữu Hòa giành mở miệng trước, trên mặt có ý cười nhạt. Đối với tình địch làm ra vẻ mặt ôn hoà, cười một cách tự nhiên đúng là khó khăn. Thế nhưng, bỏ qua cái nhìn thất thố vừa rồi không nói đến, tâm lý Hữu Hòa đã được xây dựng hoàn thiện, hiện giờ nàng đối với Tiêu Trục tuy rằng không tới mức tán thưởng nhau, nhưng cùng đồng tình lý giải vẫn phải có. Ngoài ra, nàng còn có vài phần áy náy, những cảm xúc này kết hợp với nhau đã sớm làm giảm sự thù địch của nàng đối với tên tình địch này.

Dường như trong khoảnh khắc nàng há hốc mồm kia, Tiêu Trục lập tức dừng bước.

Hai người chỉ cách nhau có ba thước*.

*1 thước = 0,40m

“Công chúa”. Hắn tựa hồ ngẩn ra một chút, sau mới gọi một tiếng, thanh âm có chút chậm chạp.

Lúc này Hữu Hòa mới thấy rõ khuôn mặt hắn có chút đỏ ửng, khi nói chuyện cũng có thể ngửi thấy mùi rượu, hẳn là hắn uống không ít. Bình thường hai người cũng có gặp qua, có điều lúc đó nàng chỉ gọi một tiếng “Tiêu tướng quân” cho có lệ, hắn trả lời một câu “Tham kiến công chúa”, hoặc là hắn gọi một tiếng “Công chúa”, nàng đáp một câu “Tiêu tướng quân đến gặp hoàng huynh à”, mọi việc chỉ có vậy. Đại đa số thời gian, hắn đều là khom người cung kính cúi đầu hành lễ, cơ hội ánh mắt hai người chạm nhau cũng không có.

Đây là lần đầu tiên hắn không cúi đầu hành lễ, hai người nhìn nhau, nàng nhìn hắn hắn cũng nhìn nàng. Từ lúc vào cửa, vẻ mặt của hắn hình như không có thay đổi, nhìn qua có chút nghiêm túc, không có nụ cười, Hữu Hòa nhìn thấy hắn cũng không có vẻ địch ý*.

*Địch ý: thái độ thù địch

Chắc hẳn cũng không phải là người khó nói chuyện đâu nhỉ?

Hữu Hòa suy đoán, giương mắt nhìn thấy Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa còn đứng ở đây, lập tức nói: “Các người ra ngoài nghỉ ngơi đi, buổi tối không cần hầu hạ”.

“Vâng, Công chúa”. Hai thị nữ nghe lời rời đi, lưu lại hai nhân vật chính của đêm động phòng hoa chúc.

“Tướng quân mời ngồi”. Hữu Hòa nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay, thư giãn một chút, đột nhiên đơn độc đối mặt với hắn làm nàng sinh ra cảm giác căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Phò mã không tệ

Hữu Hòa ngồi xuống bên cạnh bàn, thấy Tiêu Trục vẫn đứng đó, nàng chỉ về phía đối diện ý bảo hắn ngồi, “Tướng quân ngồi đi! Vừa rồi ta có hơi đói, không đợi được ngươi nên đã ăn trước một ít điểm tâm, tướng quân không ngại chứ?”

“Xin lỗi, là ta đến muộn”. Hắn ngồi xuống, đẩy đĩa điểm tâm trên bàn về phía Hữu Hòa, “Nàng... công chúa ăn nhiều một chút”.

Hữu Hòa cười: “Ta không ăn nhiều như vậy đâu, vừa rồi chắc ngươi chỉ có uống mỗi rượu thôi đúng không? Ngươi cũng nên ăn chút đi”.

“Ta không đói”. Hắn lắc đầu.

“Nếu đã vậy, chúng ta không nên lãng phí thời gian nữa, vào vấn đề chính đi”. Câu trả lời của hắn đúng là tiếng lòng của Hữu Hòa, nếu thật sự phải chờ hắn ăn xong, đêm nay không biết đến khi nào nàng mới có thể đi ngủ đây!

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nàng vừa dứt lời, thấy khuôn mặt căng thẳng của nam nhân đối diện, khóe môi cũng mím thật chặt, con ngươi đen láy chăm chú nhìn nàng.

Hắn đang khản trương

Bị Hữu Hòa nhìn ra rồi.

“Tiêu tướng quân”, Hữu Hòa cảm thấy áy náy, nàng nặn ra nụ cười hết sức thân thiết, “Ngươi không cần lo lắng, ta không phải hoàng huynh, ta không có miễn cưỡng ngươi, trước hết ngươi nghe ta nói đã”.

Ánh mắt Tiêu Trục lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hữu Hòa hít một hơi, mang từng câu từng câu trong đầu nói ra: “Trước tiên ta nên nói lời xin lỗi với ngươi. Hoàng huynh là vì ta nên mới làm như vậy, mong Tướng quân đừng trách hoàng huynh ta. Có điều, ta hiểu hoàn cảnh của ngươi, mặc dù ta đã gả đến phủ ngươi nhưng ta sẽ không can thiệp vào chuyện của ngươi. Nói thật cho ngươi biết, ta sớm đã có người trong lòng, cảm giác của ngươi ta hiểu. Cho nên, ngươi yên tâm, sau này chúng ta không can thiệp vào chuyện của nhau, ngươi có thể tiếp tục sống như trước đây. Ta cũng biết, là do hoàng huynh ép ngươi cưới ta, trong lòng ngươi nhất định cảm thấy không thoải mái, hơn nữa ta gả tới đây, ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến ngươi một chút, nhưng mong ngươi cũng hiểu cho ta, thân y từng nói ta cũng không còn sống được bao lâu nữa, ngươi tạm thời nhẫn nại mấy năm, đợi đến khi ta chết rồi hoàng huynh sẽ không quản ngươi nữa, đến lúc đó ngươi muốn ở bên ai thì tự ngươi phải nỗ lực rồi. Ta sẽ nói với hoàng huynh không ép buộc ngươi nữa, Tiêu tướng quân cảm thấy như thế nào?”

Rất nhiều lời được nói ra, Hữu Hòa cảm thấy miệng có chút khô, nàng rót một chén trà, một bên cái miệng nhỏ uống trà, một bên chờ Tiêu Trục hồi đáp. Kết quả là, trà uống cạn rồi mà Tiêu Trục vẫn chưa đáp lời nàng.

“Tướng quân?” Hữu Hòa đặt chén trà xuống, ngược mắt nhìn Tiêu Trục.

Nhìn vẻ mặt yên lặng của Tiêu Trục, Hữu Hòa giật mình. Vẻ mặt đó của hắn có ý gì? Nàng làm sao hiểu được chứ?

Nàng nói rõ ràng thế, sao hắn một chút căng thẳng cũng không giảm? Gương mặt khôi ngô mang chút đờ ỉa kia so với vừa nãy càng thêm căng thẳng, mày rậm trầm xuống, con ngươi thâm thúy, góc cạnh hàm dưới rõ ràng làm tăng thêm vẻ lạnh lùng. Dầu cùng một khuôn mặt nhưng Hữu Hòa mơ hồ cảm thấy cảm xúc của hắn không giống với vừa rồi. Vừa rồi là khản trương, mà nay có chút phức tạp khó nói.

Mới vừa rồi nàng nhìn lên, trong nháy mắt nhìn thấy trong mắt hắn có cái gì đó chợt lóe qua, vừa nhanh vừa nhỏ, nàng không thể nắm bắt được.

Nghe nói, không phải tính tình vị Tiêu Trục tướng quân đây rất ngay thẳng à? Trong ấn tượng của nàng, tâm tư của võ tướng rất đơn giản, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy bản chất thô lỗ rồi nhỉ? Còn phải nói sao, kiểu nam nhân thế này đều thẳng tính, có chuyện nói chuyện, không hiểu được lập tức chuyển hướng sang chuyện khác đúng không?

Nàng cảm thấy vị tướng quân trước mắt này có chút nhìn không thấu!

Lúc này, ánh mắt của hắn giống như hồ sâu, ý vị không rõ, cảm xúc khó lường, trông vô cùng thâm ý, nhưng đôi môi hắn lại bím xín, trước sau đều mím chặt, đầu lưỡi chắc bị hắn cắn mất rồi, nửa chữ cũng không đáp lại nàng, làm nàng phải nỗ lực đối phó con buồn ngủ, nàng cố gắng chủ động biểu đạt thái độ thành ý như vậy hắn nữa nào lại ném ra ngoài.

Hữu Hòa có chút thất bại.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nhưng cảm giác thất bại này chỉ tồn tại trong phút chốc, Hữu Hòa nhanh chóng ra sức vùi đầu vào phỏng đoán tâm tư của Tiêu tướng quân.

Dựa vào ý muốn đạt được mục đích, phát huy năng lực xoay chuyển cục diện, Hữu Hòa phát hiện một tia manh mối —— ôi, có phải vừa rồi nàng chọc trúng chỗ đau của hắn rồi hay không?

Đúng rồi, nhất định đúng rồi!

Nam nhân này hai mươi bốn tuổi rồi vẫn còn độc thân, xem ra hắn là người nặng tình. Nói như vậy, có lẽ hắn còn chưa quên được người cũ trong lòng. Hắn nhất định vẫn còn bóng dáng của Lục Lâm Ngộ, nói không chừng bóng dáng kia chưa từng phai nhạt đi chút nào. Hắn sớm đã thương tâm, chuẩn bị tự vẫn để mãi mãi được ở bên Lục Lâm Ngộ, kết quả nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim*, ấy không, là nhảy ra một Minh Đức Đế, ném củ khoai lang nóng phồng tay này cho hắn, cố tình để cho hắn không thể không sống tiếp, có điều củ khoai lang này còn không biết nắm bắt tình hình, không chỉ tàn nhẫn độc ác đâm vào miệng vết thương của hắn, mà còn sát thêm muối vào đó nữa, chuyện này làm gì có ai vui vẻ nổi?

*Trình Giảo Kim: Ý chỉ những người phá rối, phá bình.

Hữu Hòa cân nhắc trước sau, xong lại giận bản thân không biết lựa lời, lần này thì xong rồi, chuyện chính sự còn chưa bàn đã xát muối vết thương của người ta, tự mình hại mình, nhìn chuyện nàng làm này đúng là ngu ngốc!

Hối hận không phải là phong cách của nàng, nhanh chóng sửa sai mới là vương đạo!

Đầu Hữu Hòa khẩn trương hoạt động, chẳng mấy chốc đã có cách —— chính là tỏ ra đồng cảm, ra sức an ủi, nhiệt tình cổ vũ. Đúng rồi, cứ vậy mà làm thôi!

“Tiêu tướng quân, khi này là ta thiếu suy nghĩ rồi, mong người không để bụng”, Hữu Hòa áy náy cười, nhìn thấy sắc mặt Tiêu Trục sau khi nghe lời này của nàng có chút thay đổi, trông hòa hoãn hơn, Hữu Hòa vội đánh một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm*, nói: “Ta không có ý gọi chuyện đau lòng của người, chẳng qua, ta cảm thấy hoàn cảnh của ta và người khá giống nhau, cho nên cũng có thể nói ta hiểu được tâm tình của người, bởi vậy mới lỡ lời. Có điều, giống như lời ta nói, Tiêu tướng quân cần gì tự chuốc khổ. Từ xưa đến nay, tình cảm là việc không thể cưỡng cầu, hai người yêu nhau cần một phần tâm, một phần tình, dù là đôi bên có tình nguyện hay không, cũng là vì tư vị tình yêu, dù tiếc nuối không thể bên nhau trọn đời nhưng điều này đâu có ảnh hưởng đến tình cảm chân thành của người. Hữu Hòa cho rằng, tình yêu chân chính là yêu mà không lợi, không tham, nếu được như vậy thì sẽ không sợ hãi, không đau khổ. Hữu Hòa nói như thế là vì muốn cùng Tướng quân nỗ lực, hy vọng Tướng quân khoan hãy đau buồn”.

*Trong “Tà truyện – Trang Công thập niên” Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Vì nhân lúc đang hăng hái nên làm một mạch cho xong việc.

Những lời này của Hữu Hòa, hoàn toàn từ tâm mà ra, nói xong đến nàng còn cảm thấy đáy lòng có chút rung động. Nàng bình tâm lại, nhìn Tiêu Trục, thấy hắn đã rũ mắt xuống, tâm mắt dừng trên ly rượu.

Xem ra đang trầm tư! Hắn nhất định đang xúc động, may mà không uống phí nước bọt. Hữu Hòa thả lỏng, không hề nóng vội, chờ Tiêu Trục bình tâm lại cho nàng câu trả lời.

Quả nhiên, một lát sau, Tiêu Trục nâng mắt lên nhìn nàng.

Hữu Hòa nhanh chóng nở nụ cười ôn nhu, nắm bắt cơ hội, nhã nhặn nói: “Tướng quân cảm thấy khá hơn chưa, chuyện ta nói lúc trước...”

Hữu Hòa trầm ngâm, ánh mắt sáng rực giống như lửa đêm, rõ ràng nội tâm nàng rất mong chờ.

Tiêu Trục nhìn Hữu Hòa, ánh nến đỏ chiếu lên mặt nàng, che đi sắc mặt tái nhợt ốm yếu. Vàng sáng ám áp rơi trên người Hữu Hòa công chúa một thân trang phục lộng lẫy mà bình thường nàng hiếm khi mặc, nay hi phục này vì nàng mà may, tuy may rất vừa người nhưng khi mặc lên người nàng làm cho nàng có vẻ gầy yếu, rướm rã trời buộc. Chỉ cần nhìn đôi vai thon gầy của nàng chừng xuống nhiều hơn so với bình thường là có thể nhìn ra.

Hôm nay nàng trang điểm đậm hơn, mắt sâu hơn, son trên môi cũng dày hơn, chỉ có khuôn mặt nhỏ đã được lau đi một ít son phấn.

Nàng trước đây chưa từng nói nhiều như vậy với hắn. Nàng nói nàng hiểu được tâm tình của hắn, nàng nói nàng sớm đã có người trong lòng, nàng nói sau này không can thiệp chuyện của nhau, nàng nói hắn tạm thời nhẫn nại mấy năm, nàng nói tình cảm là việc không thể cưỡng cầu, nàng nói tình yêu chân chính là yêu mà không lợi...

Nàng nói rất nhiều, nghe... Rất có đạo lý.

Nàng còn đang đợi hắn trả lời.

Hắn nên nói cái gì bây giờ. Hắn muốn cùng nàng nói chuyện.

Thật lâu sau, Hữu Hòa nhìn thấy cánh môi Tiêu Trục khẽ động.

“Đều nghe công chúa”. Cuối cùng hắn cũng nói ra.

Hữu Hòa vui mừng, nụ cười trên mặt cười đến tươi đẹp, đến mức cả khuôn mặt giống như đóa hoa.

“Được”. Hữu Hòa gật đầu với Tiêu Trục, “Sau này, ta sẽ cố gắng không mang đến phiền phức cho phủ Tướng quân, cũng không mang thêm phiền toái

cho tướng quân. Đa tạ ngài!”

“Công chúa... đừng khách khí”. Ngược lại với vẻ mặt vui sướng của Hữu Hòa, vẻ mặt của Tiêu Trục hầu như không nhìn ra biểu tình gì.

“VẬY đêm nay...” Hữu Hòa đứng lên, bắt tri bắt giác đánh giá phòng hi, “Đây là phòng ngủ của ngài à? Nếu vậy thì ngài cứ ngủ ở đây đi, ta có thể ngủ ở phòng dành cho khách”.

“Không phải”, Tiêu Trục cũng đứng lên, “Phòng này vốn chuẩn bị cho công chúa”.

“Hả”. Hữu Hòa lại nhìn một vòng phòng hi. Tuy không so được với tấm cung của nàng nhưng cũng đủ lớn, bố trí không tồi, đồ dùng trong phòng bài trí khá tốt, trông rất tốn công phụng dưỡng do hoàng huynh phái ma ma đến đây thay nàng chuẩn bị.

“VẬY ngài...” Hữu Hòa không thể trực tiếp mở miệng đố hấn, dù sao cũng là quý phủ, mặc dù buồn ngủ không chịu nổi nhưng vẫn phải chờ chủ nhân mở miệng trước.

Cũng may, Tiêu Trục không có đàn độn, biểu hiện của nàng rõ ràng như vậy hấn mù mới không nhìn ra.

“Hôm nay công chúa đã mệt rồi vậy công chúa nghỉ ngơi đi”.

“ĐƯỢC, Tiêu tướng quân cũng đi nghỉ sớm một chút”. Biểu cảm của Hữu Hòa quả thực có thể dùng mặt mày hớn hở để hình dung. Tình địch của nàng thoát nhìn cao lãnh, khó gần, vậy mà không ngờ tới người cũng không tồi, trên cơ bản trò chuyện không có trở ngại gì! Bỗng nhiên Hữu Hòa cảm thấy cảm kích hoàng huynh, nếu đôi người khác khó chịu hơn, thì chắc bây giờ không có chuyện nàng cùng phò mã chậm rãi nói chuyện đâu!

Tiêu Trục, người này không tồi. Đây là cảm giác của công chúa đối với phò mã trong đêm động phòng hoa chúc.

Hữu Hòa sau khi nói xong, Tiêu Trục hơi gật đầu, xoay người rồi đi.

Hữu Hòa cảm thấy nhẹ nhõm, cũng không đợi hấn ra khỏi cửa, gấp gấp bay thẳng lên giường lớn —— đêm nay nàng bắt chấp tắm gội luôn.

Không ngờ, Tiêu Trục đi tới cửa lại quay trở lại.

Mông Hữu Hòa vừa rơi xuống giường, nàng quay đầu nhìn lại —— hấn sao còn chưa đi nữa?

Tiêu Trục đi được ba bước lập tức quay trở lại, đứng ở sườn trụ màn che nhìn nàng.

“Tiêu tướng quân còn có việc gì sao?” Hữu Hòa đứng lên.

Tiêu Trục mím môi, chậm chạp hỏi: “Công chúa đã có người mình thích, người chưa từng nghĩ tới việc thỉnh bệ hạ tứ hôn sao?”

Hả? Hữu Hòa sững sờ.

“Nếu công chúa nói, chưa chắc bệ hạ sẽ không thành toàn”.

“Này...” Hấn đây là đang trách nàng không nỗ lực cự tuyệt hôn sự này á?

Hữu Hòa nhéo ngón tay một cái, chăm chú suy nghĩ, ôn hòa nói: “Ta thân là công chúa không thể chỉ suy nghĩ cho ham muốn của bản thân được, ta thích hấn là chuyện của ta, hấn không nhất thiết phải cưới một thế tử như ta. Vả lại, hấn chưa chắc đã yêu thích ta, ngay cả ta còn không biết mình sống được bao lâu, cần gì phải gây họa cho nhân gian?” Nói tới đây, sợ Tiêu Trục hiểu lầm, Hữu Hòa vội thanh minh, “Ngươi đừng nghĩ nhiều, ta cũng không muốn mạng phiền phức đến cho ngài, thật sự là... bất đắc dĩ, ngài, ngài...” Hữu Hòa cẩn thận phân tích biểu cảm của hấn, sợ hấn bị lời nàng chọc giận, đột nhiên trở mặt, nhìn nàng phát tiết oán khí trong lòng.

Hữu Hòa lo xa rồi.

Tiêu Trục chỉ bỏ lại ba chữ: “Ta đã hiểu”. Sau đó xoay người rồi đi. Lần này, hấn không quay trở lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Công chúa không làm

Đêm đầu tiên gả đến phủ Tướng quân Hữu Hòa ngủ rất ngon, không phải Hữu Hòa không tìm không phổi, vênh vào tự đắc mà thật ra nàng cũng muốn rời giường lắm chứ, có điều làm tan nương cả một ngày thật sự quá mệt mỏi, bởi vậy khi Tiêu Trục rời khỏi phòng hi, nàng vội vàng vàng bò trên giường đi gặp Chu Công*, ngay cả nền hi cháy hết từ bao giờ nàng cũng không biết nữa.

*Đi ngủ

Hữu Hòa đánh một giấc đến trời sáng, đáng tiếc không phải tự nàng tỉnh dậy —— mà là bị Tiểu Liên Hoa đánh thức. Hữu Hòa mở mắt ra, đợi tinh thần mình hẳn mới nghe rõ lời Tiểu Liên Hoa nói.

Chuyện là sáng sớm Thu Đàm đã đến tân phòng chờ ở ngoài cửa, chờ mãi chờ mãi không thấy có động tĩnh, cho rằng công chúa và phò mã đêm qua quá mệt mỏi, vì thế cũng không quấy rầy, chuẩn bị đến phòng bếp nhỏ trong viện làm quen một chút, kết quả nhìn thấy mấy bà tử cùng mấy nha hoàn đang bận rộn trong phòng bếp. Hỏi ra thì biết, người là do phò mã phải đến đây hầu hạ công chúa. Thu Đàm hỏi thêm một câu, mới biết đêm qua phò mã không có ngủ lại ở tân phòng.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Đội kinh ngạc qua đi, Thu Đàm muốn kéo theo Tiểu Liên Hoa đến đánh thức công chúa, chẳng qua nàng ấy một là lo lắng mấy nha đầu kia không biết sở thích ăn uống của công chúa, hai là sợ các hạ nhân khác trong phủ xem thường các nàng, cho rằng hai nàng là phế vật ăn không ngồi rồi nên Thu Đàm lưu lại phòng bếp.

Hữu Hòa nghe Tiểu Liên Hoa thuật lại có chút buồn cười. Khi ở trong cung, tuy Thu Đàm thận trọng có năng lực nhưng tài đức bình thường, không ngờ vừa ra cửa, ngược lại trở nên lý lẽ như vậy.

Đúng là đối lập với nàng, Hữu Hòa không khỏi hổ thẹn. Thị nữ của nàng còn biết được ở bên ngoài không thể dạy người nhìn thấp, Hữu Hòa muốn có hình tượng tốt, thì không thể cứ ngủ mãi được, ở đây không giống tẩm cung của nàng, công chúa nàng đây đúng là không có tiền đồ.

Vì không muốn làm vương chân Thu Đàm, Hữu Hòa cảm thấy bản thân cũng nên nỗ lực một chút, vì thế dưới sự trợ giúp của Tiểu Liên Hoa, nàng dùng tốc độ nhanh nhất để tắm gội, rửa mặt, thay quần áo.

Lúc tiếng gõ cửa vang lên, cũng là lúc Tiểu Liên Hoa búi xong tóc cho Hữu Hòa, còn cài lên trăm bạch ngọc vô cùng trang nhã.

Tiểu Liên Hoa tiến đến mở cửa, Thu Đàm mang đồ ăn sáng đi vào, ngoài phòng đứng không ít người.

Thu Đàm đặt thức ăn lên trên bàn, gọi một tiếng “Công chúa”, sau đó đến bên cạnh Hữu Hòa nói nhỏ, Hữu Hòa gật đầu, nàng ta xoay người hô to: “Các người vào đi!”

Có bốn bà tử và sáu nha hoàn của phủ Tướng quân, tất cả nhanh chóng bước vào đồng loạt quỳ trên mặt đất, hành lễ với Hữu Hòa.

Hữu Hòa có chút kinh ngạc.

“Nhiều người như vậy sao?”

“Là quân sự an bài theo ý tứ của phò mã”. Thu Đàm giải thích.

“Trước đứng dậy đi!”

“Tạ công chúa!” Một đám người đứng dậy nhưng các nàng ấy đều cúi đầu, có vẻ rất khấn trương. Việc này cũng không khó lý giải, lão Tướng quân và phu nhân qua đời, mười mấy năm qua, phủ Tướng quân chỉ có một vị chủ tử là Tiêu Trục, lúc trước Tiêu Trục còn ở phủ Quốc Công một thời gian dài, phủ đệ này to như vậy chỉ có quân sự cùng một ít nha hoàn, lúc Tiêu Trục dọn về trong phủ mới thêm vài người nữa, đa số nha hoàn bà tử ở trước mắt này hẳn là lúc Tướng quân đại hôn mới được chiêu mộ vào phủ, xem như cũng là lần đầu tiên hầu hạ công chúa có thân phận tôn quý như thế này, trong lòng không khỏi có chút lo sợ không yên.

Ánh mắt Hữu Hòa đều dừng lại trên mỗi người một chút, trong lòng tất nhiên có định đoạt.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Tâm ý của phò mã, ta nhận, nhưng hiện tại ta thật sự không cần nhiều người thế này, bây giờ ta giữ lại hai nha đầu, một bà tử là được rồi, những thứ khác phiền quân sự an bài đi!” Nói xong vẫy tay ra hiệu cho Thu Đàm đưa tai lại, nói những người mình nhìn trúng cho Thu Đàm nghe.

Thu Đàm hiểu ý của công chúa, đưa một đám người ra ngoài, chỉ lưu lại Tiểu Liên Hoa hầu hạ Hữu Hòa ăn sáng.

Tiểu Liên Hoa nhân lúc này rảnh rỗi, hỏi Hữu Hòa điều làm nàng ta và Thu Đàm hoang mang —— tối hôm qua vì sao phò mã đại nhân không ngủ ở tân phòng? Là ý của công chúa đại nhân? Hay là ý của phò mã đại nhân? Thật muốn biết đêm qua xảy ra chuyện gì?

“Nô tỳ đánh cược là ý của phò mã, Thu Đàm tỷ tỷ đánh cược là ý của công chúa người, công chúa, tóm lại là ý của ai vậy ạ?” Tiểu Liên Hoa nhìn chăm chăm Hữu Hòa công chúa không chớp mắt. Công chúa mau công bố đáp án đi thôi, tâm bị mèo cào trầy hết rồi!

Hữu Hòa đang ăn cháo bách hợp, nghe Tiểu Liên Hoa hỏi thiếu chút nữa phun ra.

Chuyện gì vậy? Không biết hai thị nữ của nàng nghĩ gì mà lại lấy chuyện này ra đánh cược nữa!

Nếu lúc này Hữu Hòa biết được, từ ba ngày trước bên ngoài đã lấy việc này ra đánh cược rồi, chỉ sợ một chén bách hợp cháo không đủ để nàng phun.

Kể từ khi Hoàng Thượng hạ thánh chỉ tứ hôn, từ triều đình đến trên phố đều nghị luận không ngừng, chuyện tứ hôn và chuyện Tiêu Trục có lịch sử đoạn tụ không thể nào không liên quan đến nhau. Chuyện tốt vậy hỏi làm sao mà người khác không nắm bắt lấy cơ hội này làm cho nháo nhiệt lên cho được, cuối cùng trở thành tin tức bất quải!

Mọi người đua nhau đánh cược xem phò mã Đoạn Tụ có thể thuận lợi viên phòng với Âm Sắc Thuộc công chúa hay không. Trong đó, người cược “Không thể” chiếm đến chín phần, lý do nghe rất thuyết phục: Đoạn tụ rất khó làm được chuyện đó với nữ nhân, do không qua được tâm lý dẫn đến thân thể có trở ngại, nếu bỏ qua phần tâm lý vậy thì xét đến thân thể, nếu thể thì càng không ổn, lý do rất rõ ràng. Tiêu tướng quân là nam nhân thô kệch đánh giặc trên chiến trường, nếu chỉ lực đều không có thì làm sao xứng làm Đại tướng quân? Vậy nên, Hữu Hòa công chúa quanh năm ốm yếu, cũng không biết sống được mấy năm nữa, liệu có thể chịu nổi Tiêu tướng quân uy vũ cường tráng như vậy sao? Chín phần chín là chịu không nổi!

Cho nên, hôn sự của Hữu Hòa công chúa và tiêu tướng quân chắc chắn chỉ diễn trò mà thôi!

Người hiểu chuyện phân tích đến mức này, lòng nhóm người yêu thích bất quải coi như lạnh đi một nửa: Mọi người nên tắm rửa đi ngủ đi, chuyện này không còn gì để nói, hơn nữa cũng có thể nhìn thấy kết cục —— nhanh nhất mấy ngày, muộn nhất ba năm, Hữu Hòa công chúa sẽ như lời thần y dự đoán hương tiêu ngọc vẫn, Tiêu Trục tướng quân trở lại đơn độc, sau đó tiếp tục kiếp sống đoạn tụ!

Cũng không biết người hiểu chuyện kia là ai mà mua chuộc được nô tài trong phủ Tướng quân, sáng sớm tin tức đêm đại hôn phò mã đại không ngủ ở tân phòng đã truyền khắp kinh thành. Đối với kết quả này phần lớn người đều cược thắng nhưng không có tung hô ăn mừng, mọi người gặp mặt nhau, cũng chỉ thăm hỏi một tiếng, “Này, nghe nói phò mã đúng thật là không viên phòng cùng công chúa”, sau đó qua lại đôi câu, chuyện này cứ vậy trôi qua.

Tốc độ đổi mới tin tức bất quải của kinh thành làm cho người ta chặc lưỡi, buổi trưa ngày hôm đó, ba tin tức đầu bảng của bảng xếp hạng bất quải là “Vĩnh Lăng Hầu muốn cưới tiểu thiếp thứ mười chín”, “Đệ nhất am ni cô của kinh thành tối hôm qua có trộm, nghe nói bị trộm mất một ni cô”, “Đêm qua lão yêu thiên hạ đệ nhất hái hoa tặc che mặt lần thứ hai lại thủ tài hoa*”, còn tin tức đêm đại hôn của phò mã và công chúa đến cái bóng cũng không nhìn thấy.

*Thủ tài tài hoa: Thủ đoạn độc ác

Những chuyện thế này đương nhiên Hữu Hòa không biết, buổi trưa khi nàng đang ngồi trên cái xích đu nhỏ ở hoa viên trong Đông Uyển! Hữu Hòa rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cái xích đu ở phủ Tướng quân. Vốn nàng muốn đi dạo làm quen một chút, không ngờ lại phát hiện cái xích đu nhỏ trong bóng râm ở hoa viên Đông Uyển. Hữu Hòa rất thích ngồi trên xích đu, ở An Dương Cung nàng cũng có một cái. Lúc gần đi, nàng còn có chút luyến tiếc, khi đó nàng đâu ngờ được trong phủ Tướng quân cũng có một cái? Hơn nữa, lại ngay Đông Uyển nơi nàng ở!

Giống lúc ở An Dương Cung, Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa ở một bên, Hữu Hòa ngồi trên xích đu xem thoại bản.

Cuộc sống này thông dong tự tại, tự tại đến làm cho Hữu Hòa cảm thấy chuyện đại hôn ngày hôm qua như một giấc mộng. Nếu không phải phong cảnh trước mắt nhắc nhở nàng, nàng đang ở một nơi xa lạ thì có lẽ nàng thật sự cho rằng mình đang ở tiểu viện trong An Dương Cung.

Tiêu Trục thật sự nói được làm được, tối hôm qua sau khi rời đi, mãi cho đến trưa hôm nay hán không có xuất hiện. Buổi sáng Hữu Hòa gọi Thu Đàm đi tìm quân sự mang mấy nha hoàn trả về, quân sự xin chỉ thị Tiêu Trục cũng không hai lời, tất cả đều theo ý nàng.

Hiện tại, Hữu Hòa ở đây còn muốn tự do hơn trong cung, cảm giác này không tồi.

Cơ mà cảm giác không tồi chỉ có Hữu Hòa, còn Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa lại không cảm thấy như vậy. Đặc biệt là Thu Đàm.

Điều Thu Đàm nhìn thấy, không phải công chúa của các nàng được tự do mà là vắng vẻ.

Sau đêm động phòng hoa chúc, Thu Đàm vẫn không an tâm. Nàng ấy lớn hơn Hữu Hòa không ít tuổi, đáng ra nên xuất cung gả chồng nhưng nàng ta không nỡ rời xa công chúa, cho nên vẫn ở lại không đi. Thu Đàm hiểu chuyện hơn Tiểu Liên Hoa nhiều vì nàng ta suy nghĩ cho Hữu Hòa không ít.

Cơ bản Thu Đàm chỉ quan tâm một điều, đó là bệnh tình của công chúa. Hiện tại, lại tăng thêm một điều —— đó là Hữu Hòa công chúa được hạnh phúc.

Thu Đàm là người lạc quan, mặc dù mấy năm trước có thần y tiên đoán công chúa đoản mệnh nhưng Thu Đàm không tin, nàng ta cảm thấy Minh Đức Đế rất yêu thương công chúa, nhất định sẽ không bỏ mặc sức khỏe công chúa ngày càng ngày kém đi, chắc chắn hoàng thượng có thể tìm được thần y hoặc là thần dược chữa trị cho mọi người yêu thương nhất, cho nên tương lai công chúa không chỉ có ba năm ngắn ngủi như vậy. Hiện giờ, công chúa gả đến phủ Tướng quân rồi, chuyện này coi như đã định, vậy hy vọng bây giờ còn không phải là bê thẳng phò mã hay sao?

Nói tóm lại, Thu Đàm không thể chịu đựng được việc Hữu Hòa công chúa không muốn bê thẳng phò mã.

Nhất là là nhìn công chúa bây giờ không có việc gì làm, ngồi ở đằng kia không buồn không lo mà chơi đánh đu, xem thoại bản, có giống công chúa An Dương Cung xuất giá hay không chứ, nàng đề nên cảm giác hận rên sắt không thành thép, nhìn đến khóe mắt run rẩy.

Nghẹn nghẹn, Thu Đàm rất cuộc nhẹn không nổi nữa.

“Công chúa, nô tỳ có nói mấy câu, không biết có nên nói hay không”.

Đôi mắt Hữu Hòa nhìn chằm chằm trang sách, đầu cũng không nâng, nói: “Ngươi cảm thấy không nên nói thì không cần nói, không sao đâu”.

Khóe mắt Thu Đàm trừng đến lợi hại: “Nhưng mà nô tỳ vẫn muốn nói”.

“Vậy nói đi, đừng có xoắn xuýt như thế”. Hữu Hòa vẫn không ngẩng đầu lên.

“Nô tỳ cảm thấy, công chúa nên cùng phò mã đi từ đường* bái lạy”. Thu Đàm trầm giọng nói.

*Từ đường: Phòng thờ tổ tiên

“Không phải nói, tại sao ta phải đi?” Hữu Hòa chăm chú đọc sách.

“Công chúa!” Thu Đàm không thể chịu đựng được, “Đây là bổn phận của con dâu nên làm!”

Cuối cùng Hữu Hòa cũng nâng mắt lên.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Thông nào

Cuối cùng Hữu Hòa cũng nhìn Thu Đàm, trong lòng Thu Đàm cảm thấy thoải mái vài phần, vội nói: “Theo lệ, hôm nay công chúa phải đi bái kiến cha mẹ chồng và vài trưởng bối khác, chẳng qua lão Tướng quân và Phu nhân không còn nữa, theo lệ, công chúa nên cùng phò mã đến từ đường bái tế, việc này không thể không làm!”

Hữu Hòa chớp mắt một cái không nói gì cả, chỉ nhìn Thu Đàm, Thu Đàm bị nhìn đến sồn tóc gáy, thầm nghĩ có phải công chúa chê nàng ta quá nhiều hay không?

Thu Đàm có chút tổn thương, nhưng việc này không làm giảm tín nhiệm của Thu Đàm với công chúa—— nàng ta là suy nghĩ cho hạnh phúc của công chúa, mặc dù công chúa không thích, chuyện nên nói vẫn phải nói, việc nên làm cũng không thể trốn được.

“Thu Đàm”, Hữu Hòa vừa mở miệng vàng, Thu Đàm thu lại suy nghĩ, nghe Hữu Hòa công chúa nói tiếp, “Làm người bận tâm vì ta rồi, xin lỗi!”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thu Đàm cảm thấy ảm áp, thiếu chút nữa rơi nước mắt. Có thể được công chúa nói một câu an ủi, dù phải bận tâm bao nhiêu đi nữa đều cam tâm tình nguyện, nếu công chúa có thể suy nghĩ một chút về chuyện làm cho nàng ta nhọc lòng, thì Thu Đàm càng cảm động hơn.

“Công chúa đừng nói vậy, nô tỳ không dám nhận”.

Tâm Thu Đàm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đang muốn nắm lấy cơ hội tận tình khuyên bảo một phen, lại nghe Hữu Hòa ném ra một câu: “Thế nhưng, ta sợ ta phải phụ lòng người rồi”.

Thu Đàm trừng mắt, lạnh thấu tâm can.

Hữu Hòa đứng lên, đưa thoải bản trong tay cho Tiểu Liên Hoa, đến bên cạnh Thu Đàm, nghiêm túc nói: “Thu Đàm, trong lòng người nghĩ cái gì, ta không phải không biết”. Nàng dừng một chút, tiếp tục nói, “Ở trước mặt hai người các người, ta chưa từng xem mình là công chúa, hôm nay ta dứt khoát kể cho các người ngọn nguồn vậy!”

Tiểu Liên Hoa nghe thấy lời này, cực kỳ tò mò. Kể cái gì cơ? Công chúa có bí mật gì mà các nàng không biết chứ?

Thu Đàm sững sờ nhìn Hữu Hòa.

Hữu Hòa hắng giọng, nghiêm mặt nói: “Các người không cần thiết phải mong chờ ta và Tiêu Trục xảy ra quan hệ. Chuyện đó không có khả năng, dù cho hẳn không thích nam nhân, ta với hẳn cũng tuyệt đối không khả năng đâu”.

“Vì, vì sao ạ?” Thu Đàm nói lắp.

Hữu Hòa thoáng trầm mặc, cúi đầu nhìn cổ tay phải của mình, chậm rãi nói: “Ta sớm đã yêu rồi”.

“Cái, cái gì?”

Về mặt Tiểu Liên Hoa mơ hồ, công chúa mới vừa nói cái gì? Cái gì mà “Sớm đã yêu”?

Thu Đàm khó khăn lắm mới khép miệng lại được, ánh mắt nhìn Hữu Hòa như nhìn một người xa lạ, sau đó xoay đầu nhìn nhau với Tiểu Liên Hoa —— người này là công chúa của các nàng sao? Là công chúa thật sao?!

Tiểu Liên Hoa mờ mịt nhìn Thu Đàm chớp chớp mắt, yên lặng nghĩ: Nhất định không như các nàng nghĩ! “Yêu” trong miệng công chúa chắc chắn không giống suy nghĩ của các nàng, các nàng nghĩ công chúa yêu thích chơi xích đu, yêu thích vẽ tranh nhưng tất cả đều là vật chết, vậy thì ngược lại còn không phải là... Không phải là người sống sao —— một nam nhân còn sống!

Cũng khó trách Thu Đàm với Tiểu Liên Hoa khó mà tin được, nhiều năm qua, các nàng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ tương tự của Hữu Hòa, hơn nữa bên cạnh công chúa đến một nam nhân cũng không thấy, ngoại trừ đương kim hoàng thượng!

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hả?! Đương kim hoàng thượng... Thế Hoàng Thượng... Hoàng Thượng... Hoàng Thượng...

Đầu Thu Đàm ầm ầm vang động, đôi mắt gắt gao dán lên người Hữu Hòa, sau đó nhìn về phía Tiểu Liên Hoa.

Tiểu Liên Hoa cũng đang nhìn Thu Đàm, hai người đều nhìn thấy bộ dạng kinh hãi trong mắt nhau.

Trời ơi! Các nàng thật sự ngớ người ra mà, trong lòng bây giờ chỉ còn lại có —— vạn phần khiếp sợ, đúng là kinh thiên động địa, rung chuyển đất trời, tiếp đó hai người... Á khẩu không nói nên lời.

Tiểu Liên Hoa đấu tranh trong lòng, nàng ta yên lặng cúi đầu, trong sáng suy nghĩ: Chắc không như ta nghĩ đâu! Chắc chắn không phải!

Một lúc lâu sau, Hữu Hòa vứt bỏ cảm xúc, vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy biểu cảm hoảng sợ của Thu Đàm, lại nhìn sang Tiểu Liên Hoa, nàng ta đang chấp tay trước ngực, trong miệng lầm bầm, cẩn thận lắng nghe, thì ra nàng ta niệm “Thần tiên phù hộ, chuyện này không phải sự thật, không phải sự thật, không phải...”

“Các ngươi làm sao vậy?” Hữu Hòa hết sức bối rối. Biết nàng sớm có tình yêu, hai người các nàng có cần thiết trưng ra bộ dạng như lâm đại địch* hay không?

*Gặp chuyện gì đó rất đáng sợ khủng khiếp.

Lúc lâu sau Thu Đàm bình tĩnh lại, miễn cưỡng mở miệng.

“Công chúa, người, người, người...” Thu Đàm “Người” nửa ngày, mấy chữ sau làm thế nào cũng không nói được, nàng ta muốn hỏi “Người người ái mộ là hoàng huynh người là Hoàng Thượng của bọn nô tỳ sao” nhưng lời này kinh hãi thế tục thế làm sao nói được!

Lúc này, Tiểu Liên Hoa đứng cảm ơn Thu Đàm, tiểu nha đầu từ từ tiến lên, vô cùng khẩn thiết quỳ xuống trước mặt Hữu Hòa: “Công chúa, dù người có muốn chém đầu nô tỳ, nô tỳ cũng phải nói, người không thể yêu hoàng huynh của người được đâu! Trên đời này nam nhân tốt có hàng ngàn hàng vạn, ngoại trừ phò mã và Hoàng Thượng, còn có rất nhiều người, người nên mở rộng tầm mắt!”

“Đúng vậy, công chúa!” Thu Đàm cũng lo lắng sốt ruột quỳ xuống, “phò mã không thể bề thế được thì chúng ta lập tức đi tìm người khác, người đừng dọa bọn nô tỳ!”

“Các ngươi nghĩ đi đâu vậy?” Miệng Hữu Hòa mở thành hình nửa vòng tròn, não hai nha đầu trước mắt này rốt cuộc to cỡ nào đây? Đến việc này cũng dám nghĩ! Dân chúng Đại Thịnh có bao nhiêu người, đúng là dũng cảm?!

Quả là đỉnh cao mà người thường không thể đạt đến mà!

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ không phải Hoàng Thượng?” Tiểu Liên Hoa kinh ngạc.

“Tất nhiên không phải rồi!” Hữu Hòa không nhịn được dùng thái độ thờ ơ lên đầu Tiểu Liên Hoa, “Tình cảm ta dành cho Hoàng huynh là tình cảm huynh muội thuần túy, đầu người chứa cái gì vậy? Còn người nữa, Thu Đàm!” Hữu Hòa xoay đầu, trừng mắt nhìn Thu Đàm, “Sao đến người cũng suy nghĩ vớ vẩn vậy chứ?”

Tâm Thu Đàm khó khăn lắm mới thả lỏng, nói: “Không phải thì tốt, không phải thì tốt, chúng nô tỳ bị công chúa hù chết, lòng dạ hôm nay giống như chơi đánh đu!”

Nhìn thấy trên trán nàng ấy sự ra mồ hôi lạnh, Hữu Hòa không nhiều lời nữa, cho các nàng đứng dậy.

Thu Đàm đứng dậy, nhớ lời Hữu Hòa vừa nói, vội vàng hỏi: “Công chúa mới vừa nói đã yêu...”

“Tóm lại không phải hoàng huynh, các người yên tâm đi! Hắn là ai không quan trọng, ta muốn nói là, ta và Tiêu Trục sẽ không có chuyện gì hết, nguyên nhân không nằm ở việc hắn là đoạn tụ, hiểu chưa?”

“Đã hiểu rồi ạ, nhưng công chúa, nô tỳ thật sự rất tò mò, người công chúa ái mộ là ai? Vì sao bọn nô tỳ không hề hay biết?” Tiểu Liên Hoa dần dần tiếp tục hỏi.

Thu Đàm đưa mắt ra hiệu, kéo Tiểu Liên Hoa đi.

Công chúa đã nói thế, có thể thấy công chúa thật sự không muốn nói về đề tài này, các nàng là nô tỳ đương nhiên không thể ép chuyện. Muốn biết người đó là ai, ngày sau chỉ cần chú ý nhiều hơn, từ từ hỏi công chúa, các nàng sẽ có cơ hội biết được.

Chẳng qua là Thu Đàm có hơi thất vọng, bởi vì kế hoạch công chúa bẻ thẳng phò mã xem như phá sản. Còn người trong lòng công chúa, mặc kệ đó là ai, chỉ mong công chúa được hạnh phúc, công chúa khác với thiếu phụ bình thường, chuyện hòa li chắc chắn không có khả năng xảy ra.

Hữu Hòa không phải không nhìn thấy ánh mắt sầu lo của Thu Đàm, thế nhưng nàng chỉ có thể làm lơ. Nàng không giống người ở đây. Cho dù ở Đại Thịnh mười lăm năm, đa số phương diện đều bị đồng hóa, nhưng từ trong xương cốt, nàng vẫn khác họ.

Suy nghĩ của Thu Đàm rất phù hợp với hoàn cảnh hiện nay, mặc dù là công chúa thân phận cao quý, nhưng cuối cùng vẫn là nữ nhân, nữ nhân thì sao, là phải dựa vào nam nhân, nếu đã gả đi, hiển nhiên phải làm nghĩa vụ sau khi kết hôn, cùng phu quân bồi dưỡng cảm tình, sau sinh vài đứa trẻ, cả nhà vui vẻ, con cháu đầy đàn cứ như vậy mà sống.

Nhưng Hữu Hòa không tiếp thu nổi, hôn nhân của nàng và Tiêu Trục ngay từ đầu đã là thỏa thuận, nàng không có nhiều nguyện vọng, cũng không muốn có nhiều nguyện vọng. Hôn nữa, nàng tin tâm trạng Tiêu Trục giống nàng, lý tưởng cũng vậy, thái độ càng không khác gì. Như vậy có gì không tốt?

“Nhưng... Ngày sau về thăm nhà mẹ đẻ, công chúa cũng không cần nhắc ạ?” Thu Đàm kéo nàng trở về hiện thực.

“Về thăm nhà mẹ đẻ?” Hữu Hòa ngả đầu qua một bên, “Ta sẽ cân nhắc lại, trong cung hắn là đã sắp xếp yến tiệc, ta cũng muốn gặp hoàng huynh nữa”.

“Nhưng mà công chúa không cùng phò mã gia đi từ đường bái lạy, người không sợ Phò mã không phối hợp sao?” Lời Thu Đàm có chút sắc bén.

“Tiêu Trục không làm vậy đâu”. Hữu Hòa đáp không chút do dự.

“Công chúa làm sao khẳng định được?”

Hữu Hòa gật đầu, giải thích: “Hắn giống với ta, bị ép cưới như vậy, hắn nhất định không muốn cùng ta đến từ đường nhà bọn họ bái tế, ta đi hắn mới thêm phiền, ta tội gì phải đi chọc hắn? Chuyện này và về nhà mẹ đẻ không giống nhau, hoàng huynh là chủ, Tiêu Trục là thần, hắn chẳng thể cự tuyệt được đâu”.

“Vậy...” Thu Đàm không còn gì để nói.

Hữu Hòa đã đoán đúng, Tiêu Trục đối với việc về nhà mẹ đẻ rất phối hợp, thậm chí phối hợp còn hơn nàng tưởng.

Giờ tỵ*, có tiểu nha đầu từ Tây Uyển đến đưa lời nhắn, nói xe dư đã chuẩn bị xong, Tướng quân đang ở hành lang ngoài Đông Uyển chờ công chúa.

*9 giờ đến 11 giờ sáng.

Thu Đàm đáp một tiếng, chuyển lời cho Hữu Hòa, đợi Hữu Hòa gật đầu, Thu Đàm mang tới một chiếc mũ có rèm sa mỏng như ánh trăng, thay Hữu Hòa rèm cột lên, đợi đến cửa, mới thả rèm xuống, che ánh nắng.

Tập tục ở Đại Thịnh, ngày về thăm nhà bố mẹ, nha hoàn của hồi môn của nhà gái không được đi theo, hoàng cung cũng có quy định này, vậy nên Thu Đàm cùng Tiểu Liên Hoa chỉ đưa Hữu Hòa đến cửa chính Đông Uyển, nhìn thấy Tiêu Trục đứng ở hành lang, hai người các nàng đi trở về ngay.

Sau đêm tân hôn, đây là lần đầu tiên Hữu Hòa với Tiêu Trục chạm mặt.

Hữu Hòa ở xa đã nhìn thấy hắn đứng bên cạnh cột đồ khắc hoa, thấy nàng đến hắn bước nhanh về phía nàng.

Hôm nay hắn mặc y phục màu tối, cổ tay áo và vạt áo thêu hoa văn, Hữu Hòa cách đó mấy trượng cũng nhìn ra đó là hoa văn hoa lan. Màu sắc và hoa văn này thật ra rất hợp với hắn, tuy y phục này không so được với giáp trụ uy vũ nhưng rất tôn dáng của Tiêu Trục. Hôn nữa, tóc hắn rất đen, chỉ cài có một cây trâm đơn giản còn không phải trâm ngọc nữa, ngọc quan cũng không mang nhưng đủ đẹp. Đặc biệt dưới ánh mặt trời, làm cho người ta hoa mắt, khuôn mặt nghiêm túc của hắn cũng nhờ ánh sáng làm cho mềm mại ôn hòa lên.

Tình địch của nàng đúng là nam nhân đáng chú ý. Không biết Lục Lâm Ngộ có hối hận hay không đây?

Hữu Hòa lại lần nữa có chút ghen ghét nhỏ nhen với dung nhan Tiêu Trục. Nàng nhìn lên, nam nhân kia đã bước đến trước mặt nàng.

Chương 9: Ngày về thăm nhà mẹ đẻ

“Công chúa”. Giọng Tiêu Trục nặng nề y như đêm tân hôn. Thấy sau lớp màn che của mũ là khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ lên, hần hơi nhũn mảy, con người đen láy đứng trên mặt nước, dường như đang tìm cái gì đó, một lát sau mày hấn mới giãn ra.

Hữu Hòa đứng đón nắng bị ánh mặt trời chiếu vào mắt, nằng nèo hai mắt lại không chú ý đến sự thay đổi của Tiêu Trục.

“Tiêu tướng quân, để người chờ lâu rồi!” Hữu Hòa không chậm trễ, khi nhận được tin nàng lập tức đến, nàng biết Tiêu Trục chờ cũng không lâu nhưng trong trường hợp này mà nói, đối với hai người không thân thiết, quả là lời chào hỏi tốt.

“Chúng ta đi ngay bây giờ ư?” Không đợi Tiêu Trục đáp lời, Hữu Hòa nói tiếp. Hữu Hòa làm rất tốt vai trò thê tử trên danh nghĩa, lúc nói chuyện còn biết lấy câu hỏi làm câu kết để phò mã có thể tiếp lời, nàng rất sợ tính cách ít lời trầm lặng của phò mã trên danh nghĩa này, bởi vì một khi không cẩn thận sẽ làm cho giao tình hai người rơi vào vũng bùn. Nói cho cùng, hấn coi như cũng là người biết nắm bắt.

“Xe ngựa ở phía trước, Công chúa còn muốn chuẩn bị thêm thứ gì không?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Không cần đâu, chúng ta đi thôi, có lẽ hoàng huynh đang đợi ta!” Nhắc đến hoàng huynh nàng, Hữu Hòa nở nụ cười tươi, khoe môi cong lên, lộ ra mấy cái răng trắng, gương mặt tươi cười đến rạng rỡ.

Tiêu Trục dời tầm mắt, cúi đầu ừm một tiếng, duỗi cánh tay chỉ hướng đi, Hữu Hòa gật đầu bước đi, Tiêu Trục bước theo sau, hai người cùng nhau rời đi.

Hai người đến trước cửa phủ Tướng quân, gia đình kính cẩn nghênh đón, lão Hà đang nắm dây cương xe ngựa cũng cung kính khom lưng, đứng chờ ở chỗ cũ.

Hữu Hòa theo Tiêu Trục đi đến bên cạnh xe ngựa, gia đình xóc mình lên, Hữu Hòa đang muốn đỡ cửa xe bước lên, đột nhiên một bàn tay to nắm lấy vai phải của nàng, Hữu Hòa không kịp phản ứng, cả người rơi vào vòng tay rộng lớn, lưng nàng dán lên lồng ngực ấm áp của nam nhân ở phía sau. Trong nháy mắt, đầu óc mơ hồ, cả người đều là hơi thở trong trẻo của Tiêu Trục.

Hai chân Hữu Hòa mất thăng bằng, nhân lúc lồng ngực nảy dựng, hai chân đã đáp trên xe ngựa ở trước thùng xe.

Tiêu Trục! Tiêu Trục đang ôm nàng!

Cái ý nghĩ này khó khăn lắm mới nhảy vào trong đầu nàng, Hữu Hòa còn đang ngạc nhiên tìm đập loạn cả lên, đến “Ồi ôi” một tiếng cũng chưa kịp kêu, một cánh tay khác của Tiêu Trục vòng qua hai chân nàng, cứ như vậy mà bế Hữu Hòa nhanh chóng bước lên xe ngựa.

Thẳng đến lúc ngồi trên đệm lót, Hữu Hòa mới lấy lại tinh thần.

“Người, tại sao người ôm ta?” Hữu Hòa chưa hồi hồn, nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêm túc của Tiêu Trục, bật thốt lên hỏi. Bởi vì nói quá nhanh nàng quên mất phải gọi “Tiêu tướng quân”. Giờ phút này, trong lòng Hữu Hòa hoảng loạn do bị Tiêu Trục ôm nên sinh ra thẹn thùng căng thẳng. Không phải mọi người đều nói, phần lớn đoạn tụ đều chán ghét nữ nhân, chạm vào một chút cũng không muốn đứng không? Vậy mà hấn ôm nàng!

“Công chúa quá yếu”.

Cái gì? Hữu Hòa sững sờ.

Thế nào gọi là quá yếu? Lời này nghe kiểu nào cũng như có ý vũ nhục nàng đây mà nhỉ? Không bằng nói thẳng “Tiểu dạng nhi*”, người quá yếu”.

*Dùng để gọi với ý kinh thường.

Nàng ... Bị xem thường?

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hữu Hòa khẽ nhếch môi, nhìn Tiêu Trục.

“Thân thể Công chúa không tốt”. Tựa như biết nàng ngạc nhiên, Tiêu Trục tăng thêm một câu giải thích.

“À”. Hữu Hòa sáng tỏ, dựa người trên vách xe ngựa. Nàng nghĩ có lẽ niềm vui của hắn là thích giúp đỡ mọi người, nhưng mà có vẻ hơi vượt quá giới hạn rồi thì phải? Mặc dù sức khỏe nàng không tốt lắm nhưng những lúc không bị bệnh vẫn có thể tự lo được, không đến mức không bò nổi lên xe ngựa!

Hắn xem thường nàng, nàng không trách hắn, tóm lại hắn đây là xuất phát từ lòng tốt, hay chỉ là nhất thời phong độ trợ giúp nàng cũng mặc kệ. Nhưng sao có thể tùy tiện ôm cô nương nhà người ta hả? Nam nữ thụ thụ bất thân không hiểu sao?

Tuy lúc còn bé thường được hoàng huynh ôm, sau khi lớn lên, cảm thấy không thoải mái lắm, nếu có hoàng huynh ở đây, chắc hoàng huynh cũng sẽ ôm nàng quay về phòng nghỉ ngơi, nhưng đó là ca ca nàng! Hơn nữa, từ khi đến tuổi cập kê tới nay, hoàng huynh không còn ôm nàng nữa, vậy mà hôm nay lại bị tên nam nhân không chút máu mủ này ôm mát, Hữu Hòa có chút nóng nảy. Cho đến giờ, chỗ vai bị Tiêu Trục chạm vào vẫn còn chút cảm giác, xoang mũi tựa hồ còn lưu lại hơi thở của hắn, tìm Hữu Hòa đập loạn một lúc lâu rồi vẫn chưa bình tĩnh lại được, cảm thấy lỗ tai có chút nóng lên.

Hữu Hòa liếc Tiêu Trục một cái.

Tên đó ngồi ở bên phải xe ngựa, cách nàng ba thước, nghiêng người về phía nàng, cặp mắt đen thâm thúy hướng cửa sổ nhỏ bên trái xe ngựa nhìn phong cảnh bên ngoài. Tuấn nhan yên lặng, thần thái bình thản, hoàn toàn không để tâm chuyện vừa rồi.

Ái chà, nam nhân đánh giấc xưa nay phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, chuyện này về tình có thể bỏ qua. Là do nàng muốn hắn cứ như trước đây mà, vậy nên không để bụng chuyện nhỏ này nữa, mắc công khiến cho hắn sau này trở nên dè dặt. Thôi, dù sao cũng đoạn tụ, coi như bị nữ nhân ôm vậy!

Hữu Hòa tha thứ cho Tiêu Trục.

Từ phủ Tướng quân đến hoàng cung, công chúa và phò mã mới tân hôn không ai nói chuyện với ai.

Hữu Hòa vẫn đang dựa người trên vách xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Về phần Tiêu Trục, đại khái hắn vẫn đang thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ! Hữu Hòa nghĩ.

Xe ngựa từ Đoan Dương Môn vào cung, thái giám tổng quản dẫn đầu một nhóm cung nữ ra đón, trước công chúa cùng phò mã đến điện Thiên Thu diện thánh, sau đó công chúa đi đến hậu viện bái kiến Hoàng thái phi, Hoàng hậu và các phi tần, còn phò mã được hoàng đế cho triệu kiến.

Tối trưa trong cung sẽ mở tiệc, nam nữ có hai tiệc riêng biệt, hoàng đế tổ chức tiệc ở Ngự Hoa Viên, mời các hoàng thân quốc thích cùng phò mã đến dự, đôi khi Hoàng Thượng sẽ cho mời thêm vài vị đại thần quan trọng trong triều. Cùng lúc đó, Hoàng Hậu cũng mở tiệc ở Ứng Nguyệt Hiên, tiếp đãi công chúa, từ nữ quyến hoàng thất đến đám phi tần hậu cung người người đến tham gia.

Ở trên điện Thiên Thu, Hữu Hòa nhanh chóng bái kiến hoàng huynh nàng xong lập tức rời đi. Dù sao trên điện còn có văn võ bá quan, nhiều cặp mắt nhìn chằm chằm nàng và phò mã như vậy thực sự rất khó chịu, tâm tình chờ mong được gặp hoàng huynh nháy mắt bay theo gió.

Rời điện Thiên Thu, Hữu Hòa đến Vĩnh Tụ Cung bái kiến Huệ thái phi.

Huệ thái phi là mẹ đẻ của trường công chúa Hi Ninh và Khác vương gia, hiện giờ trường công chúa hòa thân Nam Việt, Khác vương gia lại ở xa, một trai một gái không ở bên người, Huệ thái phi lúc tuổi già khó tránh khỏi tịch mịch. Tuy trước đây Hữu Hòa không gần gũi bà nhiều nhưng những lúc sức khỏe không tệ cũng thường xuyên đến thỉnh an, dấu sao Huệ thái phi cũng là trường bối duy nhất trong hậu cung.

Hôm nay về thăm nhà mẹ đẻ, tất nhiên không giống ngày trước, bây giờ thỉnh an một cái xong phui mông chạy lấy người ngay e là không thỏa đáng, vậy nên Hữu Hòa ở Vĩnh Tụ Cung đợi nửa canh giờ. Còn làm việc gì, không phải nói còn không phải là ăn ăn uống uống nhân rồi tán gẫu sao!

Mặc dù Huệ thái phi qua tuổi sáu mươi nhưng lại là một nữ nhân xinh đẹp tao nhã thích yên tĩnh. Trường Hưng Đế sinh thời yêu nhất Hoàng Hậu, kế tiếp là sủng ái Huệ thái phi, tính tình bà rất tốt, không thích tranh đấu, việc yêu thích mỗi ngày là niệm kinh Phật, hậu cung tranh sủng không thấy bóng dáng bà. Xem ra, Huệ thái phi này cứ ở mãi trong tầm cung ở đến mức đạt tới cảnh giới riêng. Nếu không chủ động đến Vĩnh Tụ Cung, thì ai cũng đừng nghĩ nhìn thấy Huệ thái phi.

Thật ra Hữu Hòa khá thích tính tình của bà. Năm đó hậu cung của Trường Hưng Đế tranh đấu, lúc ấy tuy nàng còn nhỏ, nhưng trong thân thể lại chứa hồn phách của đời trước, do vậy có rất nhiều chuyện nàng nhìn rất rõ, hơn nữa có một hai lần nàng suýt nữa bị những phi tần đó lợi dụng, cho nên nàng biết khó có người có được điệu bộ như Huệ thái phi, quả thật lợi mình lợi người. Tuy rằng Hữu Hòa có hảo cảm, đáng tiếc Huệ thái phi khó gần gũi, dù các nàng không có hiềm khích nhưng cũng không có nhiều cảm tình.

Chẳng qua, hôm nay tâm tình của Huệ thái phi không tồi. Thấy Hữu Hòa tới, phá lệ kéo tay nàng, khiến cho Hữu Hòa thụ sủng nhược kinh*, nói năng có chút lộn xộn. Đợi nàng ngồi xuống, Huệ thái phi lại sai người mang điểm tâm tinh xảo đến, nhỏ nhẹ mời Hữu Hòa ăn. Nhìn vị trường bối tác phong lạnh nhạt này như thế, Hữu Hòa có chút không quen, cảm giác không quen cũng chỉ duy trì được trong chốc lát, rất nhanh sau đó hai người trò chuyện tương đối vui vẻ.

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

Hữu Hòa không biết, Huệ thái phi nhìn như thế lại là người khéo ăn nói, hơn nữa cũng không khép kín như nàng nghĩ, bao nhiêu thế sự hiểu biết không ít,

chuyện phò mã của Hữu Hòa là đoạn tụ cũng đã nghe qua. Dĩ nhiên, chuyện này được Huệ thái phi nói ra khéo léo uyển chuyển, không hề phản — cảm chút nào.

Có phu quân là đoạn tụ, chuyện này thật sự là đề tài mẫn cảm nhưng Hữu Hòa không để ý chút nào, khó được cơ hội cùng trưởng bối cấp nữ thần trong lòng nàng tán gẫu vui vẻ, Hữu Hòa hận không thể đào tìm đào phôi ra nói hết, thiếu chút nữa lỡ miệng nói ra “Trong lòng sớm có người ái mộ, chuyện với Tiêu Trục nhất định không có tương lai”. Cũng may, Huệ thái phi tiến lùi đúng mức, nói chuyện một vừa hai phải, sau khi xác nhận phò mã Tiêu Trục đúng như lời đồn, là đoạn tụ hàng thật giá thật, bà không hỏi thêm nữa, nhìn Hữu Hòa bằng ánh mắt đồng cảm, thương tiếc, khắp người tỏa ra hơi thở từ mầu.

Chỉ có điều Hữu Hòa không để ý, nàng đang bận cảm thán —— a a a, nữ thần cũng thích bát quái đó!

Sau khi trò chuyện cùng Huệ thái phi, Hữu Hòa lại đi đến chỗ Hoàng hậu, Lý quý phi, Lê phi, Oánh tần, nàng ở mỗi nơi thời gian hàn huyên khác nhau, từ một khắc* đến một canh giờ, sau ở chỗ Hoàng Hậu dùng cơm trưa. Bái kiến xong toàn bộ đội ngũ hoàng tẩu thì đã đến tiệc tối.

*Một khắc = 15 phút

Tiệc tối trong cung bố trí sớm, ước chừng giờ Thân, Hữu Hòa đã ngồi ở Ứng Nguyệt Hiên.

Mấy bá mẫu của Hữu Hòa cùng đường tỷ, đường muội cũng tới dự tiệc, nhưng Hữu Hòa chỉ thân thiết với Nhạc An quận chúa, bởi vậy nàng ngồi ở bên cạnh Nhạc An.

Huệ thái phi không đến. Hữu Hòa đã đoán được từ sớm, Huệ thái phi không thích mấy chuyện như này, Hữu Hòa giải thích.

Không khí yến tiệc quý dị. Đây là cảm nhận của Hữu Hòa sau một khắc nhập yến.

Nhóm hoàng tẩu bên này không tồi, ban ngày đều đã gặp qua, cho nên chủ đề trò chuyện cũng nói qua trước. Nhóm hoàng tẩu nhất trí, tránh nói về việc phò mã bị đoạn tụ, chỉ tùy ý xả chút chuyện nhà. Nhưng không khí bên nhóm bá mẫu, đường tỷ, đường muội có chút vi diệu. Hữu Hòa để ý, có vài vị tỷ muội tò mò, vài lần muốn nói lại thôi, do bị các bá mẫu đó trừng mắt xuống.

Hữu Hòa đương nhiên đoán được nhóm đường tỷ đường muội muốn hỏi cái gì. Còn còn không phải là bát quái về nàng và phò mã nhà nàng sao!

Những chuyện đó, đối với nữ thần như Huệ thái phi, Hữu Hòa không bài xích, còn nguyên ý chủ động nói, nhưng đối với những người này không quá mức thân thiết, bọn họ lại mang nàng ra cười nói một hồi, nàng lười nói đến.

Nhìn chung cùng là quận chúa, duy chỉ có một mình Nhạc An là thật lòng quan tâm nàng.

Hữu Hòa có chút buồn phiền, nàng nói với Hoàng hậu muốn gặp hoàng huynh một chút, lập tức đứng dậy kéo Nhạc An rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Người kết thúc cuộc trò chuyện

Xuyên qua cánh rừng và đi hết đoạn đường đá cuội đập vào mắt là Phù Phong Các, trong các đèn lưu li chiếu sáng rực rỡ, tiếng đàn du dương, tiếng trò chuyện chìm trong hương rượu.

Chân trời dần tối, gió đêm cũng đã nổi lên, Hữu Hòa dừng chân đứng ở cuối đường mòn nhìn bóng người đang đưa trong Phù Phong Các.

Hoàng huynh đang ở nơi đó, phò mã cũng vậy.

Mấy ngày trước, nàng vẫn còn là công chúa trong cung, hoàng cung là nhà nàng, Ngự Hoa Viên là hoa viên nhà nàng. Chóp mắt cái, nàng đã già đi, nay Tiêu Trục là phò mã của nàng, phủ Tướng quân mới là nơi nàng ở.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hữu Hòa vốn không buồn chút nào. Nhưng hôm nay về thăm nhà mẹ đẻ, ở đây yến tiệc say sưa, nàng mới hoảng hốt nhận ra nơi nàng sinh sống mười lăm năm có vẻ xa cách nàng, dường như hoàng huynh cũng vậy.

Trong lòng không khỏi mất mát.

Nhạc An không hiểu tâm trạng Hữu Hòa, thấy nàng đột nhiên dừng bước, kinh ngạc nói: “Hữu Hòa tỷ tỷ, có chuyện gì sao? Tỷ nhìn kia, Hoàng đế ca ca

đang cùng phụ vương trò chuyện vui vẻ! Chúng ta mau đến đó đi!”

“Nhạc An, tỷ hơi khó chịu”.

Nhạc An cả kinh, thanh âm có chút luống cuống: “Tỷ cảm thấy không thoải mái nữa à? Chỗ nào khó chịu, tỷ cảm thấy khó chịu ở đâu? Đầu tỷ bị choáng hả...” Nàng ta vừa nói vừa đặt một tay lên trán Hữu Hòa, tay còn lại đặt lên trán mình, ngờ ngác nói: “Không có nóng, hình như có chút lạnh...”

Trong lòng Hữu Hòa ấm áp, hường nàng ấy cười: “Không phải thân thể tỷ khó chịu, chỉ là trong lòng ta không thoải mái lắm”.

“Thật không?” Nhạc An không yên tâm.

“Thật”. Hữu Hòa kéo tay Nhạc An, “Chúng ta đến chỗ hoàng huynh đi!”

Mọi người trong Phủ Phong Các không ngờ được Hữu Hòa công chúa sẽ đến. Lúc Minh Đức Đế nhìn thấy Hữu Hòa cũng có chút ngạc nhiên.

Trong khi người người đứng dậy chào hỏi Tiêu Trục vẫn ngồi yên chỗ cũ.

Hữu Hòa cũng không chú ý đến hắn.

Khách khứa ở đây ngoại trừ một ít hoàng tộc thân thích còn có vài vị triều thần, liên tiếp có người đứng dậy hành lễ với Hữu Hòa, ân cần thăm hỏi. Hữu Hòa cũng gật đầu đáp lễ, lại quay sang chào hỏi các vị thân vương, quận vương, thế tử. Còn Nhạc An đã chạy đến chỗ phụ vương và huynh trưởng của mình.

Lúc này Minh Đức Đế cười vang gọi một tiếng “Hoàng muội”.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Kiểu xưng hô này, Minh Đức Đế ít khi dùng, phần lớn đều gọi thẳng tên nàng “Hữu Hòa”. Khi Hữu Hòa nghe thấy tiếng gọi này, bao nhiêu buồn phiền lúc trước ập về. Hoàng huynh quả nhiên xa cách...

Cảm giác này thật khó chịu, Hữu Hòa miễn cưỡng cười, chậm rãi bước đến chỗ Minh Đức Đế. Minh Đức Đế đã hạ lệnh cho cung nữ kê thêm chỗ ngồi cho nàng.

Đột nhiên xuất hiện nữ quyền, không khí nhất thời thay đổi. May mà, Minh Đức Đế cũng không quản nhiều để cho mọi người tùy ý, mọi người cũng không cảm thấy dự yển của Hoàng Thượng như đi trên băng mỏng, bởi vậy không khí dần nóng lại. Hơn nữa, Nhạc An quận chúa như hạt dẻ cười, rất biết điều chỉnh không khí, trước nàng ấy cùng hoàng đế ca ca xa cách nói vài câu việc nhà, sau trò chuyện đến hăng hái.

Nhưng mà, Hữu Hòa công chúa đã xuất hiện, tất nhiên mọi người sẽ không bỏ qua cho hai vị nhân vật chính này. Thấy Hữu Hòa từ lúc bước nào đến nay, chưa nhìn đến phò cái nào, trong lòng tất cả mọi người đã hiểu —— xem ra lời đồn trên phố đều là thật sự!

Nhóm khách khứa thỉnh thoảng liếc qua phò mã, lại nhìn sang công chúa, chỉ thấy phò mã ngồi ở kia, không buồn hé răng, thần sắc khó đoán. Mà công chúa ngồi ở bên cạnh Hoàng Thượng, cùng hoàng huynh nàng nói chuyện hăng hái vui vẻ.

Mọi người trao đổi ánh mắt, tất cả đều có chung suy nghĩ, không ai nói thêm lời nào.

Yến tiệc chào mừng Hữu Hòa công chúa về thăm nhà mẹ đẻ trông có vẻ hài hòa thật ra không khí quý dị không tả được cuối cùng cũng kết thúc.

Trời đêm mù mịt, công chúa cùng phò mã lên xe ngựa xuất cung, rất nhanh đã ra đến đường lớn.

Trên đường lớn phồn hoa, chợ đêm vẫn chưa kết thúc, ngọn đèn dầu lay động, tiếng người náo nhiệt. Hữu Hòa dựa người vào một góc xe ngựa, rũ mắt, ánh mắt như có như không nhìn ngọn đèn ở góc xe.

“Công chúa mệt à?” Ánh sáng trong xe âm ảm, Tiêu Trục đột nhiên hỏi.

Hữu Hòa kinh ngạc ngược mắt lên.

Hai bên đường phố đèn đóm lung linh, ánh sáng nhu hòa xuyên qua cửa sổ xe, có một vài tia sáng trùng hợp chiếu lên gò má Tiêu Trục, sáng tối đối lập làm tăng thêm đường nét thanh tú cho hắn.

Hữu Hòa không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, có điều nghe giọng điệu này có vẻ hắn không tức giận.

Trước khi xuất cung, Tiêu Trục lại muốn ôm nàng lên xe nhưng bị Hữu Hòa cự tuyệt. Hơn nữa lúc trở về cung đã bị ôm hết một lần, Hữu Hòa cảm thấy không được thoải mái, không để ý đến ngữ khí, đến khi ở trên xe ngựa, mới cảm thấy ngữ khí mình không tốt lắm. Nàng nhớ rõ, lúc ấy Tiêu Trục thu hai tay lại có hơi ngượng. Nàng lên xe được một lúc hắn mới lên.

Trong lòng Hữu Hòa ảo não, không hiểu tại sao mình có thể lạnh lùng nói với hắn như thế. Dù vậy, nàng cũng không nhận lỗi với hắn đâu. Vì thế, sau khi

hai người tự vào trong xe, vẫn luôn trầm mặc, ai cũng không mở miệng, không khí trở nên căng thẳng.

Hữu Hòa không nghĩ rằng Tiêu Trục sẽ nói chuyện với nàng.

Ngạc nhiên qua đi, trong lòng Hữu Hòa còn có chút vui mừng. Với tính tình của Tiêu Trục, sau khi nàng tỏ thái độ không thân thiện với hắn, hắn còn có thể chủ động bắt chuyện với nàng, đúng là hiếm có.

Nhìn hắn một lúc lâu, Hữu Hòa mới nhớ ra hắn hỏi cái gì, vội vàng trả lời: “Ta không mệt, Tướng quân mệt rồi sao?” Nàng không quên quy tắc lấy hỏi làm kết. Đáng tiếc, loại kỹ xảo này không phải là đầu cao Vạn Kim, có đôi lúc cũng sẽ không nhạy. Ví dụ như bây giờ ——

Tiêu Trục không mở miệng, chỉ lắc đầu đáp lại. Hiển nhiên, hắn không thể lĩnh hội được dụng tâm của công chúa đại nhân.

Hữu Hòa cắn cắn môi, trong lòng rối rắm —— nàng còn chưa tìm được cái thang leo xuống, cuộc trò chuyện đã kết thúc rồi?

Chần chừ một lúc, Hữu Hòa chủ động tìm chủ đề tiếp tục câu chuyện: “Tiêu tướng quân, có phải vừa rồi người uống rất nhiều rượu?”

Tiêu Trục hơi sững sốt, tiện đà nói: “Có hơi quá chén, có phải... Mùi rượu làm công chúa khó chịu? Ta đây...”

“Không có”, nhìn thấy hắn dịch người đi, Hữu Hòa vội cắt ngang lời hắn, ôn nhu nói, “Ta không có ý này, ta muốn hỏi Tướng quân cảm thấy không khỏe à?”

“Không có”. Tiêu Trục đáp không suy nghĩ.

Ôi trời lại kết thúc. Hữu Hòa cảm thán, đầu nàng rũ xuống, chán nản giơ tay xoa đầu.

“Công chúa không khỏe?” Tiêu Trục dịch người đến gần, muốn nhìn biểu cảm của nàng.

“À, không có”. Hữu Hòa ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện hắn ở rất gần, nửa sang nửa tối, mơ hồ nhìn thấy hắn nhú mày.

Nhìn hắn thật sự rất thật lòng nha!

Hữu Hòa lại cảm thấy áy náy, nhìn không được trấn an: “Người không cần khẩn trương như vậy, sức khỏe ta vốn không tốt, điều này hoàng huynh rõ hơn ai hết, nếu bây giờ ta có chuyện gì, hoàng huynh cũng sẽ không trách người đâu, người đừng lo lắng”.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bị tập kích

Hữu Hòa muốn thử một lần nữa.

Nàng quả nhiên không nhìn sai, Tiêu Trục người này đúng là người chuyên kết thúc cuộc trò chuyện mà.

Hữu Hòa nghĩ không thông, nàng có ý tốt như vậy hắn nên thuận nước đẩy thuyền nói hai ba câu khách khí, sau đó hai người bước vào cuộc trò chuyện thân thiện, để cho nàng còn thuận lợi tìm được thang mà xuống chứ, hắn không muốn nàng bồi lễ hắn sao?

Sau cùng, nàng đành tự an ủi mình vậy.

Mặc dù ánh đèn không rõ lắm nhưng Hữu Hòa vẫn cảm thấy được trong khí trong xe thay đổi. Phò mã của nàng —— Tiêu Trục, yên lặng quay đầu đi, đến “Ừm” một tiếng cũng không có!

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hữu Hòa buồn bực —— nàng đâm phải mìn gì vậy?! Có chút việc nhỏ cũng không đoán được kết cuộc?!

Ngày về thăm nhà mẹ đẻ kết thúc như thế này có khi còn tốt, Hữu Hòa cùng lắm chỉ rầu rĩ một lát, đợi đến khi trở về phủ Tướng quân, nàng có thể nhanh chóng bỏ lên giường rộng gối êm ngủ đến trời đất tối tăm, ngày mai tỉnh lại bao nhiêu buồn bực sẽ bị nàng quăng đến chín tầng mây.

Suy nghĩ có bao nhiêu sung sướng thì hiện thực có bấy nhiêu rung động.

Đêm nay nhất định là đêm bình yên nhất của nàng sau khi bị ép gả.

Cho đến khi được Tiêu Trục ôm vào lòng ngồi trên lưng ngựa, tuấn mã chạy như điên, Hữu Hòa còn chưa rõ có chuyện gì xảy ra.

Một khắc trước nàng còn ở xe ngựa hối lỗi, suy nghĩ về nhân sinh, tìm xem đề tài nào hấp dẫn được Tiêu tướng quân, để nàng có thể cùng hắn kết thúc mấy chuyện không vui.

Ai ngờ không đợi nàng tìm được đề tài, đã nghe thấy một tiếng hét thảm ở xe ngựa đằng trước, ngay sau đó tiếng ngựa hí vang trời, nàng còn chưa kịp phản ứng xe ngựa bỗng nhiên tăng tốc, ngựa cứ như phát điên xông thẳng về phía trước, xe ngựa xóc nảy kịch liệt, người nàng nghiêng ngả qua lại, thiếu chút nữa đập đầu xuống sàn, may mà được Tiêu Trục ôm lấy.

Cái gì nàng cũng không kịp nghĩ, bởi vì Tiêu Trục đã ôm chặt lấy nàng, trực tiếp phi thân nhảy ra khỏi xe ngựa. Từ khi bị ôm, Hữu Hòa vẫn luôn rúc người vào lồng ngực rộng lớn của Tiêu Trục, khuôn mặt nhỏ áp vào trong, kề sát ngực hắn, cho nên toàn bộ quá trình nàng không nhìn thấy cái gì cả, chỉ cảm thấy thân thể bay vọt lên theo hắn, bên tai còn có thể nghe thấy tiếng tim Tiêu Trục đập cùng tiếng vó ngựa “Lộc lộc” phía sau, hẳn là có rất nhiều người đuổi theo bọn họ.

Hữu Hòa không biết bọn nàng chạy được bao lâu, nàng bị Tiêu Trục ôm đến mức không thở nổi, vậy mà tiếng vó ngựa phía sau vẫn còn như âm hồn bất tán.

Lúc này Hữu Hòa ngồi ở bên hông lưng ngựa, người bị cánh tay trái Tiêu Trục gắt gao ôm, cả người nàng dựa vào lồng ngực hắn, trước mũi toàn là hơi thở của hắn, ngoại trừ mùi rượu mát lạnh còn có hơi thở nhàn nhạt trong trẻo buổi sáng ngủ được, thần kỳ là ở thời điểm vừa hỗn loạn lại khản trương này, Hữu Hòa còn có thể phân biệt rõ mùi hương trên người Tiêu Trục.

Tiêu Trục nam nhân này nhìn vậy mà có dùng hương!

Nàng nhất định hoa mắt rồi!

Nàng cho rằng hắn là công, không ngờ hắn là...

“A a a ——” Hữu Hòa đang suy nghĩ miên man, đột nhiên nàng kêu lên thê lương thảm thiết.

Tiêu Trục ôm Hữu Hòa lăn vào bụi cỏ.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Chò dù hắn đã cố gắng che chở cho nàng nhưng tình cảnh nguy cấp, lại ở trong đêm tối, có thể nhìn ra nơi nào là cỏ nơi nào là cây cũng đã không tới, không phải ai cũng có khả năng tránh đi mấy cái nguy hiểm tiềm tàng này, thế mà đuôi Hữu Hòa vẫn bị va vào một đám bụi gai, đám gai này vừa mảnh vừa dày khiến nàng đau đến nhảy dựng lên, giống như bị vô số kim châm đâm vào da thịt, Hữu Hòa đau đến độ vội rút chân về, không cẩn thận dùng sức quá mạnh, lại va vào tảng đá bên cạnh, đau càng thêm đau, nàng không nhịn nổi nữa lại hét một tiếng thảm thiết.

“Công chúa!” Tiêu Trục cúi đầu gọi, trong bóng tối, hắn sờ soạn đầu Hữu Hòa một hồi, “Đụng vào chỗ nào rồi?”

“Không, không phải đâu...” Hữu Hòa ý thức được hoàn cảnh hiện giờ, bất chấp đau đớn hít thở một hơi rồi di chuyển đuôi phải, trong lòng không khỏi lo lắng sợ hãi, “Có người đuổi theo chúng ta?”

Tiêu Trục ừm một tiếng, ôm Hữu Hòa ngồi dậy: “Công chúa bị thương ở đâu?”

“Chỉ là trầy chân thôi không đáng ngại, chúng ta đang ở đâu?” Hữu Hòa nương ánh trăng yếu ớt nhìn xung quanh mình, đập vào mắt nàng toàn là cây cỏ, không còn phong cảnh trong thành, chắc đây là vùng ngoại thành, càng không khỏi lo lắng nói, “Ta nghe thấy tiếng vó ngựa đến gần, bọn họ không ít người đâu”.

“Bọn họ hẳn đã lên kế hoạch trước, tự nhiên sẽ mang đủ người đối phó” Tiêu Trục bế Hữu Hòa lên, một tay ôm lấy vai nàng, một tay đỡ lấy chân nàng, nhỏ giọng nói: “Đi thôi”.

Hữu Hòa không phòng bị, lúc người nàng rơi vào trong lồng ngực hắn, mới cả kinh nói: “Ta có thể tự đi...”

“Chân Công chúa bị thương”.

Hữu Hòa: “...”

Trầy da thôi mà cũng không phải bị gãy, người này cho nàng là giấy chắc.

Tiêu Trục mặc kệ oán niệm của Hữu Hòa, động tác hắn mau lẹ, ôm Hữu Hòa lách mình cái đã ở trong cánh rừng, bước vội về phía cánh rừng rậm rạp.

“Chúng ta đi đâu đây?” Hữu Hòa ở trong lồng ngực Tiêu Trục nhìn bóng cây lắt lư, trong lòng bất an, “Những người đó... Bọn tôi giết chúng ta đúng không?”

Sống đến từng tuổi này, Hữu Hòa hầu như không được xuất cung, những việc như thế này nào có gặp qua, lúc này hỗn loạn sinh ra sợ hãi, giờ đây đầu óc rảnh rỗi cho dù không bị những người đó vây khốn, trong lòng nghĩ thôi cũng thấy sợ. Bọn họ là ai? Thích khách? Nhắm vào nàng hay Tiêu Trục? Nàng vừa mới gả ra khỏi cung, hôm nay mới là ngày thứ ba, không hiểu sao đụng phải loại chuyện này! Thế giới bên ngoài thật là nguy hiểm...

Hữu Hòa càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, người nàng hơi run rẩy, theo bản năng túm chặt quần áo Tiêu Trục, áp sát đầu vào người hắn.

Nhận thấy Hữu Hòa sợ hãi, giọng Tiêu Trục trầm ôn vang lên trên đỉnh đầu nàng: “Không có chuyện gì đâu, công chúa đừng sợ”.

“Ta, ta không có sợ”. Bị hắn nhìn thấu, Hữu Hòa hơi mất tự nhiên, ngang ngạnh thốt ra một câu, bàn tay đang túm lấy xiêm y của Tiêu Trục cũng buông lỏng ra. Nàng tốt xấu gì cũng là công chúa Đại Thịnh, nếu không có bản lĩnh gì, thì lá gan và dũng khí cũng phải có một chút chứ, không thôi chính nàng còn phải khinh bỉ chính mình...

Tiêu Trục không nói nữa, bước chân đột nhiên nhanh hơn, nhanh chóng đi đến chỗ bụi cây thấp ẩn nấp, nhẹ nhàng đặt Hữu Hòa xuống.

Hữu Hòa ngạc nhiên liếc nhìn bốn phía, phát hiện chỗ này nhiều cỏ dại, cây rừng cũng nhiều, xác thực là nơi ẩn nấp tốt.

“Chúng ta trốn ở đây sao?” Hữu Hòa hỏi. Ánh trăng yếu ớt, Tiêu Trục lại ở chỗ ngược sáng, nàng chỉ có thể nhìn thấy bóng hắt mờ ảo, không thể nhìn rõ biểu tình, không biết hắn im lặng suy nghĩ cái gì.

Tiêu Trục không trả lời, thân ảnh cũng không nhúc nhích, Hữu Hòa đang muốn hỏi lại, đột ngột một bàn tay ấm áp che cái miệng nhỏ của nàng.

Bàn tay nam nhân thô ráp, lòng bàn tay có nhiều vết chai mỏng do phải cầm đao kiếm thường xuyên. Bàn tay này đặt lên làn da tinh tế của Hữu Hòa, vết chai mỏng chạm vào cánh môi mềm mại của nàng, độ ấm từ lòng bàn tay hắt truyền qua môi nàng, trong nháy mắt như dẫn lửa, đôi môi Hữu Hòa nóng lên.

Đầu óc Hữu Hòa mơ màng, mắt hơi mở to, hô hấp không thông, nhất thời không có phản ứng, để cho nhiệt độ trên môi lan khắp khuôn mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Mười bước giết một người

Mặt Hữu Hòa nóng đến nỗi có thể thiêu ra hai cái lỗ, còn tên đầu sỏ —— bàn tay Tiêu Trục kia, cuối cùng cũng dời đi.

Hữu Hòa trấn tĩnh, tiếng vang lọt vào tai nàng. Hiển nhiên là do đám người kia gây ra, Hữu Hòa nghe thấy tiếng bước chân vừa nhiều vừa hỗn loạn lại không nặng nề, hẳn là sợ rút dây động rừng, đáng tiếc nhiều người chạy tới đây như vậy, cỏ dại lại nhiều, làm sao có thể như người chết không phát ra tiếng động được, riêng âm thanh cỏ cây ma sát cũng đủ để người ta cảnh giác.

Hữu Hòa căng thẳng, trong lòng sợ hãi, đám người này nhanh như vậy đã đuổi kịp còn lục soát xung quanh rừng! Nghe kĩ động tĩnh kia, rõ ràng bọn họ khẳng định nàng và Tiêu Trục đang trốn ở đây, tình cảnh hiện nay chẳng khác gì bắt ba ba trong rọ. Chẳng qua rọ hơi lớn chút ba ba lại trốn kỹ, chiếu theo tình thế này, ba ba vào tay là việc sớm muộn. Còn nàng với Tiêu Trục, chính là hai con ba ba xui xẻo.

Lưng toát mồ hôi lạnh, Hữu Hòa nín thở không muốn phát ra động tĩnh nào, nhưng hô hấp càng thêm dồn dập, nàng quá khẩn trương rồi.

Là căng thẳng không phải sợ hãi, Hữu Hòa tự nguy hiểm cho mình. Đáng tiếc, nam nhân bên cạnh nàng lại không nghĩ như vậy.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hữu Hòa không cho rằng với đêm đen như mực thế này Tiêu Trục có thể nhìn thấy tay phải nàng đang phát run, nhưng mà nàng cảm nhận được mu bàn tay đột nhiên nóng lên, thì ra Tiêu Trục đang nắm lấy tay nàng.

Nhiệt độ trên môi trở về bình thường. Hữu Hòa muốn giãy giụa, Tiêu Trục buông bàn tay trên mặt nàng ra đổi sang nắm tay nàng, đầu ngón tay thô kệch ở trong lòng bàn tay nàng viết nhanh mấy chữ: Đừng sợ, chờ ta.

Hữu Hòa chưa kịp hồi hồn bỗng cảm thấy cổ tay được buông lỏng, bóng đen trước mặt đột nhiên đứng dậy, động tác mạnh mẽ lao nhanh ra, Hữu Hòa còn không kịp ngẩng đầu Tiêu Trục đã xoay người lao đi, vạt áo kéo theo một trận gió, người biến mất chỉ để lại một trận gió làm cây cỏ xung quanh lay động. Hữu Hòa ngỡ ngàng giật mình kinh hãi, nghe thấy quanh mình xôn xao.

“... Ở đó!”

“Chạy rồi!”

“Đuổi theo ——”

Nào là tiếng hét, tiếng bước chân chạy vội, tiếng cây cỏ ma sát vào nhanh tạo thành một mớ hỗn loạn.

Hữu Hòa hết sức căng thẳng, cắn chặt môi dưới, hai tay nắm chặt lấy vạt áo không chút động đậy.

Lát sau, tiếng hỗn loạn dần xa, bên tai chỉ còn tiếng gió thổi. Giờ đây, nơi này quá mức yên tĩnh giống chuyện vừa nãy chưa từng xảy ra.

Nếu không phải bên cạnh không có Tiêu Trục, Hữu Hòa có thể sẽ hoài nghi đó chỉ là ảo giác của nàng.

Nàng mơ hồ cảm giác được đôi phải đau đớn, nắm vạt áo chậm rãi đứng lên, cảnh giác nhìn xung quanh. Đập vào mắt nàng đều là bóng cây, cao có thấp có, to có nhỏ có, cái thì đứng im, cái thì theo gió lay động, muôn hình vạn trạng. Đáng tiếc, lúc này nhìn lên chẳng khác gì đám quái vật, cộng thêm các loại tư thế quỷ dị càng đáng sợ.

Tầm mắt Hữu Hòa đảo một vòng, thật lâu sau nàng nuốt một ngụm nước bọt mới phát hiện miệng lưỡi mình trở nên khô khốc.

Nàng quá căng thẳng. Không, không chỉ là căng thẳng, còn có sợ hãi, Hữu Hòa thừa nhận.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tiêu Trục ném nàng xuống rồi đi mất, hấn dụ bọn người kia đi, để lại một mình nàng trong rừng cây đáng sợ.

Hấn dụ đám người xấu đi, Hữu Hòa hiểu.

Thế nhưng một mình ở chỗ này, thật sự...

Thật sự cần có dũng khí.

Kiếp trước, nàng ở trong phòng bệnh, kiếp này nàng lớn lên ở thâm cung. Cho dù là chuyện lớn gì cũng đã trải qua nhưng hoàn cảnh hiện nay vượt quá sức tưởng tượng của nàng rồi, nàng chưa bao giờ nghĩ cảm giác nửa đêm một mình một người đêm ở nơi hoang vu vắng vẻ sẽ cảm thấy như thế nào.

Đến nay, cuối cùng cũng được cảm nhận.

Hữu Hòa ngồi trên cỏ, mắt nhìn hai chân, không để hai tay nhàn rỗi nên nàng không ngừng nắm cỏ đại hai bên chân, miệng lầm bầm: “Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương, cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cố hương*”, tiểu thi bất thức nguyệt, hồ tác bạch ngọc hàn, hựu nghi dao thai kính, phi tại bạch vân đoan**...”

*Đầu giường ánh trăng rọi,

Mặt đất như phù sương.

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng,

Cúi đầu nhớ cố hương.

(Tĩnh dạ tứ - Lý Bạch) – Nguồn: Thơ Đường(tập II), NXB Văn học, 1987.

**Về vàng trắng nhi đồng không biết

Cho là mâm ngọc bích trắng trong

Hoặc là gương sáng trong cung

Dao Đài bay thẳng vào vùng mây xanh

(Cổ lăng nguyệt hành – Lý Bạch) – Bản dịch của Nguyễn Minh.

Hữu Hòa đọc không ngừng nghỉ, mang từng câu từng câu của ba bài thơ đã đọc vô số lần ở kiếp trước trong《 Lý Bạch thi tập 》 ra đọc, đọc được hai mươi mấy câu đầu, cô hòng đã thêm khô khốc nhưng Tiêu Trục vẫn chưa trở lại.

Hữu Hòa nuốt nước bọt, không nhìn chân mình nữa, nàng đổi qua nhìn trời, tiếp tục đọc: “Bồ đào tửu, kim phá la, Ngô cơ thập ngũ tế mã đà. Thanh đại hoạ mi hồng cầm ngoa***...” Lại đọc hai mươi đầu, đọc đến 《 Hiệp khách hành 》: “Triệu khách mạn hồ anh, ngô câu sương tuyết minh. Ngân an chiếu bạch mã, táp đập như lưu tinh. Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành. Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh.***...”

***Rượu nho uống với chén vàng

Gái Ngõ ngựa nhỏ tuổi chừng mười lăm

Mây xanh giầy ủng gấm hồng

Giọng tuy chưa chuẩn thanh âm nhẹ nhàng.

(Đối tửu – Lý Bạch) – Bản dịch của Phanlang.

****Khách Triệu mũ giải thô

Guom Ngõ màu tuyết sáng

Yên bạc ngựa trắng ngời

Như sao băng lấp lánh

Mười bước giết một người

Ngàn dặm đầu rong ruổi

Việc xong giữ áo lui

Giấu mình không tên tuổi.

(Hiệp khách hành – Lý Bạch) – Bản dịch của Trương Việt Linh.

Mặt Hữu Hòa bỗng nhiên cứng lại, hai tay đang nắm cổ cũng dừng lại, liên tục lẩm bẩm: “Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành. Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh...”

“Thập bộ sát nhất nhân...”

“Sự liễu phát y khứ...”

Hữu Hòa không đọc nổi nữa, trong đầu cứ bay tới bay lui bay một suy nghĩ: Có lẽ nào Tiêu Trục đã, đã...

“Không đâu, hẳn chính là tướng quân Đại Thịnh Tiêu Trục!” Hữu Hòa lấy lại bình tĩnh.

“Nhưng đối phương người đông thế mạnh...” Trong nháy mắt tâm nàng lại loạn.

Đúng rồi, Tiêu Trục có nói bọn người kia có kế hoạch trước, người cũng đông... Cho nên hẳn mới không động thủ ngay từ đầu, áp dụng sách lược chạy là thượng sách, vì hẳn biết hẳn đang ở thế yếu?!

Đột nhiên Hữu Hòa đứng lên, không dám tiếp tục nghĩ đến Tiêu Trục. Hữu Hòa không thể cứ ngồi chờ ở đây, nàng nên đi tìm viện binh!

Thế nhưng, khu rừng này.....

Hữu Hòa xoay người nhìn xung quanh, phát hiện vấn đề lớn —— nàng phải đi hướng nào bây giờ?

Vừa rồi bị Tiêu Trục ôm, từ đầu đến cuối đầu óc nàng rối loạn không yên, căn bản không chú ý đường đi, với chút ký ức vụn vặt thì nàng xong đời rồi.

Hữu Hòa đang buồn rầu, bỗng nhiên nảy ra một ý. Có rồi!

Nhờ kiếp trước đọc nhiều sách, bách khoa toàn thư không chỉ đọc một lần, Hữu Hòa tìm tòi trong đầu một lúc, chẳng mấy chốc đã có manh mối. Nàng từng đọc qua một cuốn sách về địa lý, trong đó có nói về cách phân biệt phương hướng: Muốn phân biệt phương hướng có rất nhiều cách, khi không thể dựa vào các ngôi sao để phân biệt có thể dựa cây cối —— lấy một thân cây sống đơn lẻ tại một bãi đất trống làm mốc, nửa cây hướng về phía nam thì lá cây rậm rạp tươi tốt hơn, nửa cây hướng bắc thì lá cây thưa thớt, cỏ ở gốc cây hướng nam càng lớn càng tươi tốt.

Tuy trong rừng tốt lắm nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng cây và cỏ dại, Hữu Hòa chọn vài cây to lớn để quan sát, rất nhanh nàng đã xác định được phương hướng. Mặc kệ nam bắc, nàng chỉ cần đi thẳng về phía một hướng bất kỳ cũng có thể ra khỏi cánh rừng, ra khỏi rừng rồi mới tìm được đường quay về. Lúc này, Hữu Hòa quên mất cảm giác sợ hãi.

Một bên Hữu Hòa cố chạy thật nhanh về phía trước, một bên lo lắng cho Tiêu Trục, thầm mong hẳn không có chuyện gì, ít nhất cũng chờ được đến lúc nàng gọi cứu viện tới, bằng không trụ cột của Đại Thịnh cứ như vậy mà mất đi. Thứ nhất, nàng không biết làm sao ăn nói với hoàng huynh. Thứ hai, lương tâm áy náy nàng phải đối mặt như thế nào đây, suy cho cùng, từ đầu đến cuối Tiêu Trục luôn bảo vệ nàng, một mình hắn dự định rồi đi cũng là vì lo cho an toàn của nàng. Nếu không có nàng vướng chân vướng tay, Tiêu Trục muốn chạy hẳn không khó.

Tiêu Trục là người tốt, không nên chết sớm như vậy. Hữu Hòa nghĩ.

Hữu Hòa công chúa không chỉ đánh giá cao bản thân, mà còn đánh giá thấp “Võ kiệt” Đại Thịnh.

***

Tiêu Trục quay về chỗ cũ, trông thấy bụi cây vừa nảy ả nấp trống không, không có bóng người.

Không thấy Hữu Hòa đâu.

Bóng cây đổ xuống, thân ảnh cao lớn oai hùng rõ ràng đang run lên. Thoáng cái, hần cúi xuống, nửa quỳ trên đất, mò mẫm mặt đất xong lại tìm kiếm trong bụi cỏ, hần mượn ánh trăng hết xem lại người.

Không có vết máu, không có mùi máu tươi. Không có gì cả.

Nàng cũng không thấy.

Đứng bất động một hồi, dáng người cao lớn kia cuối cùng cũng di chuyển, hần xoay người điên cuồng chạy vào sâu trong rừng.

Mà lúc này, đại kè “Tìm viện binh, cứu Tiêu Trục” của Hữu Hòa công chúa đang vật lộn ở trong một cái hố bẫy thú.

Lần thứ n Hữu Hòa trượt từ trên vách hố xuống, nàng chán nản đắm mặt đất một cái tức giận hét: “A —————”

Hết xong, cảm thấy thoải mái hơn chút, nên nàng tiếp tục hăng hái leo lên trên. Đáng tiếc, leo được chừng một thước, cơ thể gầy yếu lần nữa ngã xuống đáy hố, chân trái vô cùng đau đớn —— lúc ngã xuống hố, ngã trúng chân trái, không biết chân đã gãy chưa, cho dù chỉ có thể bò đi nàng cũng phải bò lên.

Hữu Hòa sụp đổ.

Hai đời làm người, nàng chưa từng rơi vào hoàn cảnh này! Là tên thợ săn nào mắt bị mù đi đào hố hại người, còn đặc biệt hố* nàng?!

*Hãm hại.

Hữu Hòa xiêu vẹo đứng lên, vô lực leo lên vách hố, ngẩng đầu nhìn bên ngoài. Kiểu tầm nhìn này, chính xác là miêu tả “Ếch ngồi đáy giếng”. Rõ ràng ở trước mắt thế nhưng nàng lại không cách nào leo lên được, chưa bao giờ nàng thất bại như vậy!

“Tiêu Trục...” Công chúa tôn quý nhất ở Đại Thịnh triều, Hữu Hòa công chúa mặt mày đầy đất, trong lòng tuyệt vọng, dựa lưng vào vách hố cúi đầu lẩm bầm “Người tự cầu phúc đi...”

Lòng Hữu Hòa rối ren, không sao miêu tả được tâm tình lúc này. Hôm nay rõ ràng là ngày nàng về thăm nhà mẹ đẻ, buổi sáng nàng còn cùng Tiêu Trục ngồi xe ngựa tiến cung đi gặp hoàng huynh nàng, lúc đó nàng hết sức mong chờ. Ai ngờ, buổi tối nàng rơi xuống hố, còn Tiêu Trục sống chết không rõ.

Hữu Hòa không sợ chết, cũng không muốn chết oan uổng như này. Cách mười chín tuổi còn có ba năm, sao có thể chết như vậy chứ...

Càng nghĩ càng giận, Hữu Hòa không nhịn được dùng sức đá vách hố một cái, không ngờ nàng đá sai chân rồi, chân chưa kịp chạm vách hố, nàng đã đau đến rùng mình, liên tục kêu thảm.

Hữu Hòa đau đến phát khóc —— cái chân này gãy thật rồi.

Giờ chỉ còn cách ngồi chờ chết thôi hả? Hay là, chờ ngày mai tên thợ săn hồ đồ kia đến xem bắt được thú chưa rồi nhờ tên hồ đồ đó cứu nàng lên? Cái này có chút hy vọng nè, nhưng mà... Còn Tiêu Trục phải làm sao đây?

Hữu Hòa buồn bực không thôi, cảm thấy mình quá vô dụng, nàng phát bực, ngửa mặt lên trời hét lớn: “Tiêu Trục, thực xin lỗi ——”

Hết xong, nàng mới giật mình, vội che miệng lại. Không biết đám người xấu đó đi hết chưa, nếu bọn họ tìm thấy nàng, nàng không phải chịu chết à? Sau lại nghĩ, nếu Tiêu Trục chết rồi, nàng cũng không còn mặt mũi trở về, ôi...

“Công chúa!”

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nghe được tiếng gọi, Hữu Hòa lập tức bừng tỉnh, nàng tưởng gặp ảo giác, ngờ đâu vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy một cái bóng đen trên miệng hố.

Nàng còn chưa kịp sợ, thân ảnh quen thuộc mang theo giọng nói trầm thấp rơi xuống trước mặt nàng, nồn nóng gọi: “Công chúa!”

“Người, người, người...” Nàng gọi tiếp ba cái “Người”, nhưng không có “Người” ở bên dưới đến.

Trong động quá tối, chỉ có ít ánh trăng trên đỉnh đầu, Tiêu Trục nhìn Hữu Hòa tóc tai rối bời, khuôn mặt nhỏ chỗ sạch chỗ bẩn, trông như bùn đất, cặp mắt long lanh mờ to rất giống nữ quỷ.

“Lên trên trước đã!” Tiêu Trục không nhiều lời, duỗi tay bế Hữu Hòa lên, phi thân nhảy ra khỏi hố.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chuyện đã qua

Tiêu Trục ôm Hữu Hòa đáp trên mặt đất.

Chân phải chạm đất đau đớn tăng lên, Hữu Hòa nhìn không được khẽ hừ nhẹ.

Tiêu Trục thấy Hữu Hòa khác thường, vội buông nàng ra, cúi xuống xem chân Hữu Hòa.

Hôm nay Hữu Hòa mặc y phục màu xanh ngọc, chân đi giày gấm, vừa mỏng lại thấp, lúc này y phục nàng bám đầy bùn đất, không nhìn ra màu sắc ban đầu nữa. Vừa hay, chỗ này ánh trăng sáng, mắt Tiêu Trục khá tốt, nên cũng không khó nhận ra chân nào của Hữu Hòa bị thương.

“Công chúa bị thương chân nào?” Tuy miệng hỏi, nhưng không chờ Hữu Hòa trả lời, Tiêu Trục trực tiếp sờ lên chân nàng, “Là chân này?” Hắn dùng lực rất nhẹ thôi đã khiến Hữu Hòa đau đến run rẩy, nhìn không được nói: “Ngươi mau buông tay ra, ta ngồi nghỉ một lúc đã...”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tiêu Trục thu tay lại, đứng dậy đỡ Hữu Hòa ngồi xuống.

Khẩu khí Hữu Hòa hòa hoãn, nàng lấy lại tinh thần, quan sát Tiêu Trục từ trên xuống dưới, bỗng nhiên nhíu mày: “Trên người ngươi có mùi máu tươi!” Nói xong, nàng cúi người đến sát người Tiêu Trục muốn kiểm tra người hắn.

Tiêu Trục hơi ngã người ra sau, nhẹ nhàng nói: “Là máu của địch”.

Hữu Hòa sững sốt: “Ngươi giết hết bọn họ... rồi?”

“Ừm”. Tiêu Trục ậm ờ đáp, hắn cúi đầu nhìn chằm chằm cái chân bị thương của Hữu Hòa.

Trong lòng Hữu Hòa rối loạn, hồi lâu cũng chưa lên tiếng, thật lâu sau mới thở ra một hơi, hai vai gầy thả lỏng, bây giờ nàng mới cảm giác được cả người đều đau. Nhớ tới cảnh ngộ đêm nay, trong lòng không khỏi cảm khái may mắn, Hữu Hòa thấp giọng thở dài: “Chúng ta đều còn sống, thật tốt...”

Tiêu Trục nghe nàng nói ra lời này có hơi sững sốt, đột nhiên ngừng đầu: “Công chúa cho rằng... Ta đã chết ư?” Cho nên mới ở trong hố lớn tiếng hét tên của hắn, còn nói xin lỗi?

Hữu Hòa chợt cảm thấy xấu hổ, không được tự nhiên nàng cúi đầu xuống, nói lảng qua chuyện khác: “Ngươi nghe thấy ta gọi ngươi, cho nên mới tìm được ta sao?”

Tiêu Trục đáp một tiếng, chần chờ một chút rồi mới hỏi: “Vì sao Công chúa không đợi ta?”

Thanh âm này nghiêm nghị nặng nề, lòng Hữu Hòa nhảy dựng, ngừng đầu nhìn Tiêu Trục, vội vàng giải thích: “Ngươi đừng hiểu lầm, ta không phải muốn chạy trốn một mình đâu, ta không phải người tham sống sợ chết...” Nàng dừng một chút, cảm thấy không thỏa đáng, nhanh chóng đính chính lại, “Ta đúng là ham sống nhưng không sợ chết, dù ta rất muốn sống cũng không đến mức bỏ lại ngươi mà chạy, ta muốn đi tìm người tới giúp ngươi, chỉ là không ngờ bị lộ hồ...” Nói đến nửa câu sau, thanh âm nhỏ dần đi, nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Nhớ tới thất bại ở trong hố bấy lâu, cái đầu nhỏ của Hữu Hòa lại lần nữa cúi xuống. Tiêu Trục muốn khinh thường nàng thì cứ khinh thường đi, dù sao nàng cũng cảm thấy bản thân đúng là vô tích sự.

Hữu Hòa chưa xót năm năm cô, không nghe thấy Tiêu Trục đáp lại, tâm càng thêm bế tắc —— hắn bị hành động đi tìm đường chết của nàng dọa đến không gì để nói à?

Lúc lâu sau, Tiêu Trục đột ngột duỗi cánh tay ra bế Hữu Hòa lên, động tác vừa mau lẹ lưu loát lại vừa ôn nhu.

“Đi thôi”. Hữu Hòa rơi vào trong lòng ngực hắn, đầu dán lên ngực hắn, trong tai truyền đến hai chữ âm ấm.

Hắn thế này... Chắc là không trách nàng đâu nhỉ? Hữu Hòa ở trong lòng ngực Tiêu Trục điều chỉnh lại tư thế, nàng vẫn còn đang suy tư. Hiện giờ, nàng sẽ không làm ra vẻ mà nói “Ta tự đi”. Dẫu sao, lúc này không phải là trầy da, mà thật sự là ngã đến tàn phế.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Lăn lộn cả đêm, khó khăn lắm thần kinh mới được thả lỏng không tránh khỏi cơn buồn ngủ ập đến, bởi vậy dù cho trên người Tiêu Trục có mùi máu tươi, Hữu Hòa cũng không chê, rất nhanh đã thiếp đi.

****

Giờ sửu*, Đông Uyển phủ Hộ Quốc tướng quân.

*Từ 1 giờ đến 3 giờ sáng.

Trong đêm khuya tĩnh lặng, một tiếng hét vô cùng thảm thiết cắt ngang bầu trời đêm.

Hữu Hòa mở mắt nhìn quanh trong ác mộng tỉnh lại, đang muốn vỗ ngực thảm kêu may mắn chân nàng chưa bị sói cắn đứt, chợt thấy có điểm không thích hợp, bỗng nhiên lắc đầu, bị gương mặt trước mắt làm cho hết hoảng.

“Hữu Hòa, rất đau sao? Đừng sợ, đừng sợ, hoàng huynh ở đây! Đừng sợ...” Đây là muội khổng Minh Đức Đế sốt ruột cho muội muội.

“Tĩnh rồi, công chúa tỉnh rồi!” Đây là giọng thái giám tổng quản Tôn Hi.

“Công chúa, không sao, không sao rồi, chân cũng đã nối lại...” Đây là Tiểu Liên Hoa vui mừng ra mặt.

“Công chúa đau đến đâu toàn mở mắt, để nô tỳ giúp công chúa lau...” Đây là Thu Đàm đau lòng không thôi.

Minh Đức Đế đỡ Hữu Hòa ngồi dậy, Tiểu Liên Hoa ở phía sau nâng gối lên để cho nàng dựa vào, Thu Đàm lau mồ hôi trên trán nàng. Hữu Hòa mở mắt, không biết đêm nay là đêm nào, không biết đây là ở đâu, qua một lúc lâu sau mới lo sợ nói: “Tiêu Trục đâu...” Rõ ràng nàng đang ở trong lòng ngực của Tiêu Trục mà! Tiêu Trục và nàng đang ở trong rừng! Sao lại...

Ánh mắt Hữu Hòa cuối cùng cũng dừng trên gương mặt tuần lã gần nhất, đợi sau khi tỉnh táo hơn chút mới nói: “Thì ra đã trở về rồi... Hoàng huynh, sao người lại ở đây?”

“Hữu Hòa của trăm xảy ra chuyện, hoàng huynh này sao có thể không tới được?” Minh Đức Đế thương xót xoa đầu nàng.

“Hoàng huynh, ta chỉ bị thương chân...” Hữu Hòa vừa nói vừa nhìn chân mình, thấy có một nữ y đang thay thuốc cho nàng, vậy mà nàng không hay biết, lúc này mới phát hiện chân phải không có cảm giác, không khỏi hoảng sợ. Hữu Hòa hoảng hét —— nàng tàn phế rồi?

Lúc này, nữ y đã thay thuốc xong, nàng ta bẩm báo tình hình với Minh Đức Đế, nói chân công chúa đã nối lại được, chỉ sợ hai canh giờ sau thuốc này hết tác dụng công chúa phải chịu đau chút rồi.

Minh Đức Đế nhíu mày lại, ánh mắt nhìn Hữu Hòa càng thêm thương xót, Hữu Hòa thở dài nhẹ nhõm một hơi, an tâm nhìn hần cười: “Chân không tàn phế là tốt rồi, đau chút không sao đâu”.

Minh Đức Đế mặt rồng nghiêm túc, cho nữ y lui xuống, kiên định nói: “Là hoàng huynh không bảo vệ muội tốt. Hữu Hòa, muội đánh hoàng huynh hai cái đi”. Nói xong, hùng hồn đưa gương mặt tuần tú đến trước mặt Hữu Hòa.

Hữu Hòa ngẩn ra, phụt cười một tiếng, cười đến đôi mắt cong cong, khuôn mặt trắng bệch trong nháy mắt trở nên hồng hào, ôn nhu nói: “Muội không làm được, Hữu Hòa lớn rồi sẽ không đánh hoàng huynh nữa”.

Thấy nàng cười vui vẻ, sắc mặt Minh Đức Đế tốt hơn, khoe môi có ý cười, vui mừng nói: “Hữu Hòa của trăm là tốt nhất. Tiêu Trục chiếm tiện nghi rồi!”

Tiêu Trục! Hữu Hòa nhớ đến hần, vội hỏi: “Tiêu Trục đâu, hần không phải trở về cùng muội sao?”

“Trẫm đã gọi thái y đến xử lý vết thương cho hần, muội muốn gặp hần, trẫm gọi hần đến!”

“Hần bị thương?” Hữu Hòa cả kinh. Khi đó nàng ngửi được mùi máu tươi trên người Tiêu Trục, Tiêu Trục nói là máu của địch, thì ra hần cũng bị thương!

“Muội không biết?”

Hữu Hòa mờ mịt lắc đầu, sau lại nói: “Hần... Bị thương nặng lắm không?”

“Trên lưng bị chém một đao”. Minh Đức Đế nói, “Mất hơi nhiều máu, không chết được”.

Hữu Hòa không nói nữa, thần sắc không rõ.

Minh Đức Đế thấy nàng không nói nữa, muốn phân phó Tôn Hi gọi Tiêu Trục đến nhưng bị Hữu Hòa ngăn lại.

“Đề hấn đường thương đi”. Hữu Hòa vừa nói xong, lại nghe Tiểu Liên Hoa hô một tiếng “Phò mã”, mắt nàng vừa nhác, đã thấy Tiêu Trục đứng ở cửa. Sắc mặt hấn hơi tái, xiêm y dính máu đã được thay, hiện giờ hấn mặc trường bào màu xanh, đầu tóc đã chải qua nhưng vẫn có chút hỗn độn.

Minh Đức Đế nhìn thấy Tiêu Trục, nói: “Trẫm đang muốn gọi ngươi! Ngươi tới đúng lúc lắm, vết thương thế nào rồi?”

Tiêu Trục bước vào trong phòng, khom người hành lễ với Minh Đức Đế: “Cũng không có gì đáng lo, thần tạ ơn Hoàng Thượng quan tâm”.

Thấy thần sắc hấn nghiêm trang, Minh Đức Đế cao giọng chế nhạo nói: “Trẫm đương nhiên quan tâm ngươi, hiện giờ Tiêu tướng quân không chỉ là ái khanh của trẫm, mà còn là muội phu* của trẫm!”

*Em rể.

Tiêu Trục nhấp môi một cái, không nói nữa, mi tâm như có như không hơi nhú lại, sau đó nhìn sang Hữu Hòa, vừa vận mắt đối mắt với nàng, hấn vội vàng dời tầm mắt đi.

Minh Đức Đế thu hết cảnh này vào mắt, trong mắt hiện lên vẻ hứng thú, mặt không biến sắc nói: “Ngươi ở lại chăm sóc Hữu Hòa đi, trẫm về cung trước! Việc thích khách trẫm giao cho Chúc Hành xử lý, cho ngươi nghỉ năm ngày, thao trường, quân vệ, sự vụ cũng tạm giao cho Phó tướng đi, ngươi đường thương cho tốt!”

“Tạ ơn Hoàng Thượng”. Tiêu Trục chấp tay hành lễ.

Minh Đức Đế nhìn Hữu Hòa, giọng hết sức ôn nhu: “Hoàng huynh về cung trước, muội cố gắng đường thương, mỗi ngày trẫm sẽ cho Ngự Thiện Phòng đưa thức ăn tới, ngày khác lại đến thăm muội!”

“Hoàng huynh chính vụ bận rộn, đừng bận tâm Hữu Hòa, chỉ là vết thương nhỏ, hoàng huynh vẫn nên ở trong cung đi”. Hữu Hòa nói.

Minh Đức Đế cười ha hả, vỗ đầu nàng: “Lâu như vậy, muội còn nhớ chuyện kia à? Hoàng huynh cũng không phải là hổ giấy, nào dễ bị ám sát như vậy?”

“Vẫn nên cẩn thận, huynh nhìn xem, muội không phải là gặp thích khách sao?”

Minh Đức Đế thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Đám thích khách đó đúng là lớn mật, trẫm nhất định phải điều tra xem là ai chán sống, dám làm hoàng muội trẫm bị thương!” Nói xong đứng dậy, nói với Thu Đàm: “Hầu hạ công chúa cho tốt!” Dứt lời, phát tay áo rời đi. Tôn Hi vội vàng đuổi theo.

“Cung tiễn Hoàng Thượng!” Mọi người trong phòng cung kính tiễn Minh Đức Đế mặc chứng muội không thời kì cuối đi khỏi.

Tiểu Liên Hoa muốn đi đến giường Hữu Hòa biểu đạt sự quan tâm, nhưng bị Thu Đàm túm lấy.

Tiểu Liên Hoa vừa bất mãn vừa nghi hoặc, Thu Đàm đến trước mặt Tiêu Trục khom người nói: “Bọn nô tỳ xin lui xuống chuẩn bị chút nước ấm cho công chúa tắm rửa”.

“Được”. Tiêu Trục đáp một tiếng, nâng bước đi đến bên giường Hữu Hòa.

Thu Đàm không trì hoãn, quyết đoán kéo Tiểu Liên Hoa ra ngoài, đồng thời trong lòng yên lặng cầu nguyện cho công chúa và phò mã. Đêm nay, hai người họ cùng trải qua hoạn nạn hy vọng sau này có thể nảy sinh tình cảm. Nếu có thể trực tiếp viên phòng, vậy càng mỹ mãn. Có điều, tốt nhất phò mã nên cẩn thận một chút, ôn nhu một chút, đừng làm cho chân công chúa vừa chữa lành đã gãy mất.....

Hữu Hòa nhìn nam nhân nọ đi đến bên giường, phò mã của nàng, tình địch của nàng, thân phận hấn bây giờ lại thêm một cái —— ân nhân cứu mạng nàng.

“Công chúa...”

“Tiêu...”

Hữu Hòa xoa xoa ngón tay: “Ngươi nói trước đi”.

“Ta muốn xem chân công chúa một chút”.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Sức mạnh lời đồn

Hữu Hòa không ngờ, Tiêu Trục vừa mở miệng đã nói một câu như vậy. Nàng càng không ngờ, vừa nghe lời này, mặt nàng mặt lập tức đỏ lên.

Hữu Hòa cúi xuống, theo bản năng di chuyển chân phải vào trong, cẳng chân vẫn không có cảm giác. Đôi mắt thoáng nhìn, lúc này nàng mới nhìn thấy trên người có đắp chăn mỏng, động tác vừa rồi có hơi dư thừa, bởi vì Tiêu Trục cái gì cũng không nhìn thấy.

“Chân ta không sao”. Hữu Hòa thấp giọng nói, nhớ tới hần cũng bị thương, vội ngẩng đầu lên, “Hoàng huynh nói người bị chém một đao, để ta nhìn xem...” Lời đến tận đây, bỗng im bất, khuôn mặt xinh đẹp nhiễm một mảnh đỏ nhàn nhạt, nàng vội vàng sửa lời, “Ta không muốn nhìn!” Dứt lời lập tức đảo mắt đi, đến mặt Tiêu Trục cũng không nhìn, đầu cúi thấp, ra sức rúc vào chăn.

Hữu Hòa ảo não, nàng thật không biết xấu hổ, không biết lựa lời, sao có thể nói chuyện tùy tiện như vậy chứ? Tiêu Trục bị thương ở lưng, nàng còn không biết xấu hổ đòi nhìn, người ta tuy là đoạn tụ nhưng cơ bản vẫn là nam nhân, nàng thật hồ đồ, cái suy nghĩ hần bị đoạn tụ làm cho ý thức giới tính của nàng mơ mơ hồ hồ!

“Ta không sao. Trừ chân ra, Công chúa còn bị chỗ nào nữa không?” Đinh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp ấm áp của Tiêu Trục.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hữu Hòa lác đầu, mắt thoáng nhìn thân ảnh Tiêu Trục ở gần, che khuất ánh sáng dịu dàng trong phòng, bóng hần đổ lên người nàng.

“Người ngồi đi”. Trên người hần có thương tích, lại đứng lâu như vậy, Hữu Hòa bất chấp xấu hổ lúc trước, vội bảo hần ngồi, nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng nàng lại tự gờ cho mình một bữa, vì bên cạnh giường không có cái ghế nào, Tiêu Trục hơi trầm mặc, sau ngồi xuống mép giường, chỗ đó là chỗ Minh Đức Đế vừa ngồi, khoảng cách hai người gần hơn rất nhiều. Hiên nhiên càng thêm mất tự nhiên.

Hữu Hòa không kịp hối hận. Người cũng đã ngồi rồi, là do nàng chủ động mở miệng mời mà, nay nàng cũng không thể thô lỗ bảo người ta lần xa một chút, nhất thời cả người không được tự nhiên, bỗng nghĩ tới chuyện đêm nay, nàng nhớ Tiêu Trục không chỉ nắm tay nàng, che nàng miệng, còn ôm nàng đi rất lâu. Còn nàng, ở trong lòng hần ngủ cũng đã ngủ rồi! Hai đời qua, Hữu Hòa chưa từng cùng nam nhân nào thân mật như thế, loại thân mật tiếp xúc này còn hơn cả thân mật của nàng với hoàng huynh. Tuy cấp bách có thể bỏ qua, nhưng hoàn cảnh bây giờ cứ nhớ tới là cảm thấy xấu hổ vô cùng, hai lỗ tai nóng phát cháy.

Tiêu Trục cũng có vẻ không lắm thoải mái, tay hần đã nắm chặt thành nắm.

Tốt nhất nhanh chóng kết thúc tình trạng tra tấn lẫn nhau đi! Hữu Hòa theo thói quen xoa ngón tay, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Tiêu... tướng quân!” Thiếu chút nữa trực tiếp gọi “Tiêu Trục”, Hữu Hòa có chút ngạc nhiên, tối hôm qua nàng gần như sụp đổ hết to tên của hần, khác hẳn cách gọi bình thường, đúng là cổ quái. Trong lòng Hữu Hòa ách một tiếng, bỏ qua suy nghĩ này, nói thẳng: “Mọi chuyện đều nhờ có người, ta thật sự biết ơn Tướng quân”.

“... Công chúa đừng khách khí”. Mặt Tiêu Trục cứng đờ, nhìn Hữu Hòa khôi phục dáng vẻ bình thường, tuấn mịch vừa đen vừa sâu, ánh mắt cứng lại.

“Tướng quân muốn ban thưởng cái gì, ta có thể nói với hoàng huynh”. Hữu Hòa nặn ra nụ cười nhạt, ánh sáng trong mắt lay động, hàng mi dài khẽ run, con ngươi đen làm người ta khiếp sợ. Cho dù sắc mặt nàng tiều tụy, phía dưới hai mắt cũng có quầng thâm hần chưa ngủ đủ giấc, dù vậy cũng không hề làm giảm vẻ đẹp của nàng.

Hần chưa từng có lý do quang minh chính đại ở gần nàng như vậy, còn có thể nhìn nàng rõ thế này. Chuyện này và ám muội trong rừng không giống nhau.

Tiêu Trục thất thần.

“Người làm sao vậy?” Hữu Hòa không hiểu tại sao hần đột nhiên lại ngẩng người ra, chỉ cảm thấy biểu tình hần thâm trầm, con ngươi đen trở nên sâu thẳm, sâu không thấy đáy. Không biết có phải là ảo giác hay không, nàng có chút hốt hoảng, không muốn nhìn vào mắt hần nữa nhưng không thể dời tầm mắt đi.

“... Không cần đâu”. Tiêu Trục rũ mắt, đứng lên, lui về phía sau một thước.

Hần quả nhiên cũng chịu không nổi không khí quý dị này! Hữu Hòa thả lỏng. Nếu đã vậy thì nàng thuận nước đẩy thuyền.

“Tiêu tướng quân mệt mỏi rồi, nếu đã không sao... Thì nên nghỉ ngơi sớm, trời cũng đã khuya”.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Được”. Tiêu Trục đáp rất nhanh, lập tức xoay người, vội vã rời đi.

Hữu Hòa nhìn thân ảnh màu xanh biến mất, thở ra một hơi, nghiêng đầu dựa trên vách giường, mắt nhìn màn gấm, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, nhớ ra Tiêu Trục còn chưa trả lời nàng. Ôn cứu mạng là đại ân, nàng phải trả ơn chứ thiếu thì không tốt lắm, ngày khác phải đi tìm hoàng huynh bàn

chuyện đại sự vậy!

Lòng đã định, Hữu Hòa muốn nằm xuống ngủ ngon, ngờ đâu Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa chạy vào.

“Sao hai người các người còn chưa ngủ nữa? Bây giờ là canh mấy rồi?” Hữu Hòa cả kinh nói.

“Công chúa bị thương thành bộ dạng này, nô tỳ sao dám ngủ? Mau để cho nô tỳ nhìn xem!” Tiểu Liên Hoa nhanh chóng bước qua đây, xốc chăn lên, nhìn thấy chân phải Hữu Hòa được băng bó bằng lụa trắng, rất đau lòng, “Sưng thành bộ dạng này, chờ lát nữa thuốc hết tác dụng, chắc chắn vô cùng đau đớn, làm sao công chúa chịu nổi chứ?”

Thu Đàm kéo Tiểu Liên Hoa ra, ngồi xuống giường, cẩn thận nhìn chân Hữu Hòa, xong nhẹ nhàng giúp nàng đắp chăn lên, sợ hãi nói: “Cũng may chỉ bị thương ở chân, Công chúa có thần tiên phù hộ, này coi như tai nạn, đợi công chúa khỏe rồi nô tỳ sẽ đi Sùng Phúc Tự tạ ơn Bồ Tát!”

Tiểu Liên Hoa liên tục gật đầu: “Thu Đàm tỳ tỳ nói đúng, cũng may Bồ Tát phù hộ, để cho Đại tướng quân ở cạnh công chúa, tơ hồng này nói thật tốt, Đại tướng quân có thể một mình giải quyết hết đám thích khách, giúp công chúa tránh được một kiếp!” Nói xong chấp tay trước ngực bái lạy Bồ Tát.

Hữu Hòa tức giận liếc nàng ta một cái, sâu xa nói: “Nối tơ hồng là công việc của Nguyệt Lão, Bồ Tát thì có liên quan gì”.

“Không liên quan, không liên quan, nô tỳ biết ơn cả hai mà!”

Lơ Tiểu Liên Hoa đang thao thao bất tuyệt, Thu Đàm ý nghĩ sâu xa, nhẹ nhàng hỏi: “Công chúa, đã trẻ thế này, phò mã... phò mã đi đâu rồi?”

Bái lạy thần tiên Bồ Tát xong, Tiểu Liên Hoa thấy Thu Đàm chiếm chỗ mình, không cam lòng nóng nảy nói: “Đúng rồi công chúa, Thu Đàm tỳ tỳ phỏng đoán, đêm nay rất có thể là đêm động phòng trê của công chúa và phò mã!”

“Lắm miệng!” Thu Đàm hung hăng trừng mắt liếc Tiểu Liên Hoa, quay đầu lại quả nhiên đối diện với vẻ mặt xám ngắt của công chúa.

Nhìn bốn con mắt trước mặt ngập tràn mong đợi, Hữu Hòa cắn răng, lắc đầu: “Bổn cung muốn nghỉ ngơi, bổn cung lệnh cho hai người các người lập tức trở về ngủ!”

Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa bốn mắt nhìn nhau, nhìn thấy bộ dạng nghi hoặc trên mặt nhau —— chẳng lẽ là các nàng thật sự nghĩ nhiều rồi á?

****

Nữ y nói không sai, sau khi thuốc hết tác dụng chân Hữu Hòa vô cùng đau đớn, đặc biệt là ba ngày đầu, động một chút đã đau đến độ răng nàng run lên. Ba ngày, Hữu Hòa đều nằm trên giường như người tàn phế, sinh hoạt hằng ngày cũng không thể tự làm. Trong lúc đó, Nhạc An quận chúa đến hai lần, Huệ thái phi có phái ma ma bên người đến thăm, Hoàng hậu, Lý quý phi và các phi tần trong cung cách một canh giờ đến an ủi một lần. Minh Đức Đế không có đến nhưng mỗi ngày đều ra lệnh cho tổng quản thái giám Tôn Hi và người của Ngự Thiện Phòng đưa thức ăn qua, thuận đường báo cáo tình trạng của Hữu Hòa công chúa cho Minh Đức Đế.

Ba ngày này, Hữu Hòa hầu như không được yên tĩnh. Nhưng tính ra cũng được chăm sóc tốt. Còn Tiêu Trục, từ lúc buổi tối đó hần rời đi đến tận bây giờ cũng chưa thấy mặt mũi hần đâu, để cho nàng an tâm tự tại, bao nhiêu xấu hổ thẹn thùng đêm hôm đó bay đi theo gió.

Chỉ là, đêm ngày thứ ba có chút chuyện xảy ra.

Tiểu Liên Hoa nghe được từ đám nha hoàn ở Tây Uyển, nói tình trạng của phò mã so với Hữu Hòa công chúa không tốt hơn bao nhiêu, nghe nói lưng hần bị chém rất sâu, ba ngày rồi mà miệng vết thương nhìn vẫn dọa người, có khi còn chảy máu.

Tiểu Liên Hoa nói tin này cho Thu Đàm, Thu Đàm có dụng ý khác nên thêm mắm thêm muối vào thuật lại cho Hữu Hòa nghe, đến ngày thứ năm, tình trạng Hữu Hòa biết đã biến thành “Miệng vết thương của phò mã chuyển biến xấu, mấy ngày nay chưa từng bước chân ra khỏi giường, cả thuốc cũng uống không vào, toàn bộ thái y đều ở Thái Y viện nghiên cứu phương pháp chữa cho phò mã, ngày ngày bận rộn, chỉ có thể để cho y nữ đến xem phò mã đã chết chưa”.

Hữu Hòa vốn chỉ áy náy chút, nhưng nghe vậy khiến nàng thật sự trần trọc, ăn ngủ không yên rất bất an. Lúc ban đầu nàng nghi ngờ Thu Đàm quá khoa trương, nhưng sau khi nghĩ lại, ngay cả lúc Hoàng Hậu đến đây thăm nàng, Tiêu Trục cũng không xuất hiện, quả là không bình thường, nàng tin tin tức hần bị thương nặng là thật.

Hữu Hòa nghiêm túc suy xét, nàng gọi Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa đỡ nàng đến Tây Uyển nhìn Tiêu Trục chút, trong truyền thuyết có nói thương tích chuyển biến xấu, nếu như sắp chết Mã đại nhân* sẽ xuất hiện.

*Đầu trâu mặt ngựa của địa phủ

“Công chúa?” Tiêu Trục nhìn về mặt cổ quái của Hữu Hòa, có chút mê hoặc.

Hữu Hòa không để ý đến hần, hai mắt sáng như muốn mang quần áo hần cởi sạch để nàng nhìn cho kỹ.

Khí sắc không tồi, sống lưng thẳng tắp như đại thụ, hai chân đứng vững như cây tùng, hoàn toàn không có bộ dạng bệnh nặng!

Nhất định là Thu Đàm kia lừa nàng! Hữu Hòa neho mắt lại, trong mắt hàn quang bắn ra bốn phía, Thu Đàm đang ở đây, tất nhiên không tránh khỏi ánh mắt sắc như dao của công chúa nhà nàng.

Tất nhiên Tiêu Trục không biết khúc mắc trong đó. Thấy Hữu Hòa không thân thiện nhìn hấn, Tiêu Trục bỗng nhiên âm đạm.

“Ta có... làm phiền công chúa không?”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Sinh mạng đáng quý

“Mấy ngày qua Tiêu tướng quân đều ở trong phủ à?” Ánh mắt Hữu Hòa trở lại bình thường, khôi phục vẻ ngoài bình thản.

“Ban đêm đều ở đây”. Không đoán được nàng sẽ hỏi vậy, Tiêu Trục ngẩn ra một lúc mới trả lời.

Vậy là ban ngày không có ở đây? Khó trách mấy ngày không thấy người, nha đầu Thu Đàm kia tung tin vịt!

Hữu Hòa nhíu mày: “Không phải Hoàng huynh cho người nghỉ ngơi rồi à? Không phải là giả vờ cho nghỉ đó chứ?” Lúc còn ở trong cung Hữu Hòa đã có nghe qua Minh Đức Đế thích sai Tiêu Trục đi làm việc nhất. Chỉ là, chưa bao giờ nghĩ rằng hoàng huynh bức Tiêu Trục đến mức này, rõ ràng biết hấn bị thương vậy mà còn ngày ngày triệu hấn vào cung ư? Thật là quá đáng! Trong triều không còn người há? Còn chuyên chọn người thành thật dễ khi dễ?

Biết Hữu Hòa hiểu lầm, Tiêu Trục vội vàng giải thích: “Hoàng Thượng nhất ngôn cửu đỉnh, không có triệu ta vào cung, chỉ là chuyện thích khách ta muốn tra rõ ràng”.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Vậy người điều tra xong chưa? Ai muốn hại chúng ta vậy? Có phải nhắm vào ta hay không?” Nghe hấn nhắc tới thích khách, Hữu Hòa khản trương lên, không khỏi quan tâm. Những chuyện liên quan đến mạng sống nàng, nàng không bỏ qua đâu.

“Tạm thời chưa điều tra rõ, chỉ biết bọn họ ý đồ đổ chuyện hành thích này lên đầu Tây Uyển quốc, nhưng lại để lộ chân tướng. Mục tiêu là công chúa hay ta vẫn chưa biết được. Ta suy đoán có khả năng là cả hai”. Nói đến đây, Tiêu Trục dừng lại, thấy mi tâm Hữu Hòa càng nhíu càng sâu, hấn tiếp tục nói, “Công chúa không cần sợ, ta đã tăng cường binh lính canh giữ ở ngoài phủ, Hoàng Thượng cũng cho một đội cấm quân đến phủ bảo vệ công chúa. Hiện giờ ở đây rất an toàn”.

Hữu Hòa nhìn Tiêu Trục, giữa mày có vẻ hơi lo lắng: “Bọn họ đã làm người bị thương, giờ người còn chạy loạn bên ngoài nhiều ngày thế chẳng phải rất nguy hiểm sao? Không bằng người cũng ở trong phủ đi, ta sẽ nói chuyện với Hoàng huynh, cho người nghỉ dài hạn. . . A, người, người làm sao vậy?” Sao hấn nhìn nàng kì quái vậy chứ? Giống như vừa bất ngờ vừa khó hiểu, ba phần kinh ngạc, ba phần chăm chú, còn lại là bốn phần khó hiểu thâm trầm.

Hữu Hòa ngờ ngác nhìn Tiêu Trục, không tự chủ được bị ánh mắt phức tạp của hấn hấp dẫn, giây lát quên mất bản thân nói đến đoạn nào, lúc sau mới hoàn hồn, dò hỏi: “Người cảm thấy lời ta... Quá hoang đường?” Dù sao, hấn cũng là nam nhân sắt đá, là Đại tướng quân anh dũng trên chiến trường, nam nhân này từ trước đến nay đỉnh thiên lập địa, và lại tư tưởng hấn nam nhân phải ở trên chiến trường, giờ nàng lại mở bảo hấn tránh ở trong nhà, nói như thế chẳng khác nào nàng xem thường hấn, đổi lại là người khác cũng không vui nổi. Cho nên, hấn mới yên lặng không đáp, chỉ cần điều này cũng nhận ra đề nghị của nàng vớ vẩn đến mức không đáng đáp một chữ!

Ai ngờ, Tiêu Trục lắc đầu phủ nhận: “Ta không nghĩ thế, chẳng qua không ngờ Công chúa sẽ nói vậy”.

“Lời ta nói có chỗ nào kỳ lạ hả?” Hữu Hòa xấu hổ, nàng nhìn thẳng vào mắt Tiêu Trục, nghiêm túc nói, “Lúc trước ta chưa từng gặp qua chuyện này, tất nhiên không biết cách đối phó sao cho tốt, người là Đại tướng quân, hấn là cảm thấy nữ tử chúng ta không biết nhìn xa trông rộng, có điều hiện giờ ta chỉ nghĩ ra được biện pháp này”.

“Công chúa đừng hiểu lầm”, Tiêu Trục tiến lên một bước, ánh mắt khóa chặt khuôn mặt Hữu Hòa, buồn bã nói, “Ta nghĩ, ta có gặp nguy hiểm hay không... chuyện nhỏ này, công chúa không quan tâm đâu”.

“Sao lại là chuyện nhỏ được?” Hữu Hòa bắt sai trọng điểm, phất chốc vô cùng nghiêm túc nói, “Ta biết Đại tướng quân người vì Đại Thịnh vào sinh ra tử, ắt hẳn chuyện sinh tử sớm không quan tâm nữa, nhưng sinh mạng đáng quý, ai ai cũng muốn sống, điều này không có gì đáng xấu hổ. Bỏ mạng trên chiến trường, đó là vinh quang; nhưng bỏ mạng trong tay thích khách, thì không đáng”.

Tiêu Trục nhìn Hữu Hòa. Thân thể yếu ớt lúc nào cũng vui trên giường, gương mặt xinh đẹp tái nhợt quanh năm làm cho ai nhìn thấy đều cảm thấy nàng mềm yếu, nhu nhược. Nhưng nàng là công chúa tôn quý của Đại Thịnh triều, được sủng ái hết mực, chỉ vậy thôi cũng đủ khiến tất cả nữ nhân trên đời này kính phục.

Nhưng mà, nàng sống được mười lăm năm cũng bệnh được mười lăm năm. Vốn sinh ra đã yếu ớt, cứ cách mấy tháng bệnh tái phát một lần hết đau bụng đến đau đầu, đối với người khác là bệnh nhẹ không đáng nhắc tới, còn với nàng đều là bệnh chết người —— năm năm tuổi bị rơi xuống nước, nàng sốt nửa tháng, bởi vậy mà mắc chứng hồi hộp, nửa năm sau đó chịu không ít khổ; sáu tuổi nàng bị một trận phong hàn nhỏ liên tục mười ngày bất tỉnh; bảy tuổi lần đầu tiên nhiễm bệnh dịch, người khác uống mấy chén thuốc đã khỏi, nàng nằm hết một tháng, miễn sốt lên là nôn mửa, ngày ngày uống thuốc thay cơm, từ đó về sau cứ cách mấy năm như vậy lại bệnh một lần. . . Những chuyện này hầu như năm nào cũng xảy ra, có tránh cũng không khỏi. Nhưng mỗi lần gặp chuyện, nàng đều có thể nhìn được, đôi mắt nàng rực rỡ như ánh sáng mặt trời dẫu ra sao vẫn đẹp như lúc ban đầu, không bao giờ bị ốm đau che mất.

Nàng nói sinh mạng đáng quý, ai ai cũng muốn sống. Hắn thấy câu này rất hay, câu này. . . Nàng có tư cách nói nhất.

Sau cùng, Tiêu Trục không nói gì nữa, đứng yên chỗ cũ lặng im nhìn nàng.

Về phần Hữu Hòa, người vừa nói ra câu nói sâu sắc kia đang muốn chứng minh nói có sách, mách có chứng, định thông qua chuyện Tào Tháo quý trọng sinh mệnh, không sợ thất bại và Tư Mã Thiên trân trọng mạng sống, không sợ si nhục, thân tàn chí kiên* 《Sử Ký》hết ví dụ tới trình bày phân tích một phen, Hữu Hòa mới nhớ ra đây là thời đại hư cấu, Tiêu Trục làm sao biết đến Tào Tháo và Tư Mã Thiên, vì thế nàng đành phải ngưng ngưng dừng lời.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

*Thân tàn chí kiên: Người tuy có khiếm khuyết nhưng ý chí lại kiên định.

Đợi đến lúc nàng cẩn thận nhìn lại Tiêu Trục, cảm thấy tâm can rét lạnh —— Nàng nghĩ, nàng nói hết sức đồng dạng hùng hồn, nước bọt bay tứ tung, ngờ được khen hóa ra là khen ngược, hắn đang ngán người kia! Lại còn phát ngốc!! Phát ngốc thì cũng thôi đi, còn cố tình lộ ra bộ dạng say mê như sa vào hồi ức tươi đẹp ngày xưa của hắn! Say mê cũng không nói, đã vậy còn hết lần này đến lần khác bày ra vẻ âm thầm kín đáo, khuôn mặt khô ngò như ản như hiện tóa ra mị lực! Ta van người, người đây là đang nhớ đến Lục Lâm Ngộ hả? Tại sao phải ở ngay lúc này tưởng niệm nam thần của nàng?

Quả thật là hiếm thấy, chẳng mấy khi Hữu Hòa không nhớ đến quan hệ Tiêu Trục và nàng là quan hệ tình địch, tâm tình nhất thời hồng mặt vài phần. Đây là có ý gì? Nàng vốn có ý tốt, hắn không muốn nghe cứ việc nói thẳng ra, sao phải ở trước mặt nàng giờ trò phát ngốc? Thật là thiếu lễ độ!

Hữu Hòa hơi tức giận, sắc mặt cũng trở nên tệ hơn. Cũng may, Tiêu Trục nhanh chóng hồi hồn, thấy ánh mắt Hữu Hòa chuyển lạnh, không nói nữa mà chuyển sang liếc hắn, hắn có chút không hiểu nổi, chợt nhớ ra mình còn chưa đáp lại lời nàng, vội đáp một câu dẫu cao Vạn Kim để chữa cháy —— “Công chúa nói phải”. Không ngờ Hữu Hòa nghe hắn nói cảm thấy thái độ hắn quá hơi hợt, vì vậy không còn hứng thú nói chuyện nữa, hờ hững nói: “Là ta quản nhiều, Tiêu tướng quân cứ xem như chưa nghe thấy gì đi”.

Tiêu Trục trì độ, không nghe ra lời này có bao nhiêu lạnh lẽo, chỉ thắc mắc không biết tại sao Hữu Hòa đột ngột thay đổi sắc mặt, nên chỉ có thể ngơ ngẩn nhìn nàng, một lúc sau mới nói: “Ta không cảm thấy công chúa quản nhiều, ta vẫn đang nghe công chúa nói đây, nếu ta nghe thấy ta sẽ không giả vờ như không nghe thấy đâu”. Hắn tạm dừng một chút lại mở miệng, âm thanh càng ngày càng trầm thấp: “Công chúa nói, tự nhiên ta sẽ nghe”.

Hữu Hòa nghe lời hắn nói nghiêm túc xong, cảm thấy rất hưởng thụ, sắc mặt tốt lên không ít, không nhịn được hỏi: “Người vừa mới nghĩ đến cái gì? Ta thấy người phát ngốc đến sắp ngủ thiếp đi rồi”.

Tiêu Trục sừng sốt, ánh mắt dao động, đường cong hai cánh môi động đậy hai cái nhưng không nói ra lời nào.

Hữu Hòa liếc hắn, trong lòng vô cùng rõ ràng. Nhìn bộ dáng này của hắn, hắn là nghĩ đến Lục Lâm Ngộ rồi, không thể nghi ngờ gì nữa!

Hữu Hòa thở dài, thầm nghĩ Tiêu Trục này đúng là cái kẻ si tình, Lục Lâm Ngộ trốn hắn đến tận chân trời, hai năm qua đến cái bóng cũng không thấy đâu cả, hắn vậy mà vẫn cố chấp nhớ nhung, quá đáng thương! Xem ra, lần trước lời nàng khuyên hắn đừng tự chuốc khổ vào mình sớm đã bị hắn ném ra sau đầu. Đã là tướng quân, ít nhiều phải biết không chết sắc dục, tranh cường hão thắng khó mà tránh khỏi, sao lại tiếp thu được quan điểm của nàng “Yêu mà không lợi, không tham”? Đúng là đàn gậy tai trâu, mặc kệ hắn! Đúng sai gì cũng không phải chuyện của nàng, hắn yêu hắn, nàng ái nàng, cùng yêu một người đến nửa sợi lông cũng không liên quan đến nhau!

Không muốn làm hắn khó xử, Hữu Hòa thu lại thần sắc, ôn nhu nói: “Tiêu tướng quân không muốn nói thì không cần phải nói, ta chỉ là thuận miệng hỏi thôi, không có ý miễn cưỡng người đâu”.

Ánh mắt Tiêu Trục có hơi mờ mịt, sau cùng chỉ hơi gật đầu, nói một câu: “Cảm ơn công chúa”.

Cuộc đối thoại của hai người kết thúc tại đây, không khí trong phòng trở nên im ắng, bầu không khí ngột ngạt làm cho người ta mất tự nhiên.

Hữu Hòa cảm thấy kỳ quái, Tiêu Trục vẫn đứng ở kia, không có mở miệng cáo từ, cũng không có nhìn nàng, mi mắt hắn hơi rũ xuống không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chẳng lẽ hắn ngay tại đây động lòng tương tư? Hữu Hòa suy đoán lung tung, đang cân nhắc nên mở miệng mời hắn rời đi hay không thì nghe tiếng Tiểu Liên Hoa từ ngoài cửa truyền đến.

“Công chúa, phò mã, có khách đến ạ!”

Hữu Hòa không bao giờ đoán được, người tới là khách không mời mà đến khiến cho nàng vạn phần kinh ngạc.

***

Phòng khách phủ Tướng quân.

Thấy Tiêu Trục đang bước đến đây, vị khách kia đứng dậy, một thân cẩm bào tựa mây trắng làm tôn lên dáng người cao gầy, tóc đen như mực, một nửa tóc được cột lên bằng dây gấm màu xanh nhạt, nửa còn lại không chịu trói buộc được tùy tiện buông thả xuống. Dưới trán là khuôn mặt trẻ tuổi, mày kiếm, mắt phượng như sao sa, cánh mũi thẳng tắp, cùng với đôi môi mỏng, ngũ quan tinh xảo kết hợp với vẻ ngoài tao nhã dịu dàng nhưng gương mặt ngăm mang nét sắc sảo. Rõ ràng là người nhã nhặn nhưng phong thái lại lộ ra năm phần tiêu sái, năm phần tự tại bất kham, vừa mâu thuẫn lại hài hòa.

Tiêu Trục chân dài bước nhanh, bước mấy bước đã vào phòng khách.

Người nọ đứng ở chỗ cũ, không lùi không nghênh, chỉ đứng đó nhìn hần bước đến.

Đội Tiêu Trục bước đến gần, người nọ mới nở ra một nụ cười nhẹ, môi mỏng hơi nhếch lên, mắt phượng khẽ động, hòa nhã nói: “Tiêu Đại tướng quân còn nhớ bị mổ* chứ?”

*Bị mổ: chỉ một người hay vật có tên nhưng không nói ra, cách xưng hô khiếm tốn.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Khách từ xa đến

“Không biết Tỉnh Vương điện hạ đại giá quang lâm nên không đón tiếp từ xa”.

Tiêu Trục vẫn giữ nét mặt bình tĩnh thường ngày, không hề có chút cung kính nào, ánh mắt lộ rõ sự cảnh giác, miễn cưỡng khách khí nói.

“Tiêu tướng quân sai rồi!” Mấy người nọ khẽ nhắc, mắt phượng cong cong, “Hôm nay, người đến quý phủ bái phỏng là kẻ hèn Phụng Miên Thư, không phải là Lục hoàng tử Nam Việt”.

“Ý tứ của Điện hạ, bản tướng không hiểu, Tỉnh Vương đến thăm Đại Thịnh, theo lý nên gửi văn thư của quý quốc đến Hồng Lư Tự ở kinh thành, Hoàng Thượng sẽ đích thân thịnh đãi, không biết nay Điện hạ y phục đơn giản, một mình đến đây là có chuyện gì?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Không có chuyện gì, chỉ vì một người mà thôi”. Phụng Miên Thư lãnh đạm nói, “Nghe nói, Tiêu tướng quân may mắn trở thành phò mã Đại Thịnh, Phụng nỗ đến đây chính là muốn thăm Hữu Hòa”. Phụng Miên Thư không gọi Hữu Hòa công chúa mà gọi thẳng “Hữu Hòa”, khiến cho người ta cảm thấy hần ta rất thân thiết với Hữu Hòa công chúa.

Ánh mắt Tiêu Trục run lên nhưng nhanh chóng trở về bình thường.

Thấy Tiêu Trục không đáp lời, Phụng Miên Thư nói tiếp: “Không phải hoàng tử Nam Việt cầu kiến công chúa Đại Thịnh, mà là... Bạn cũ đến thăm”.

“Công chúa không được khoẻ, không tiện gặp khách”. Âm thanh của Tiêu Trục bắt tri bất giác trầm xuống vài phần.

Phụng Miên Thư không để bụng, bộ dạng đã có tính toán trước, khéo môi thêm một câu: “Nếu vậy thì Phụng nỗ càng phải gặp rồi. Thịnh cầu Tướng quân sai người cầm vật này đến chỗ Hữu Hòa, để cho nàng quyết định có muốn gặp ta hay không, ý Tướng quân thế nào?” Đoạn nói xong, hần ta lấy từ trong áo găm ra một vật, đưa đến trước mặt Tiêu Trục.

Đó là một cái ngọc ẩn tinh xảo màu lục, khắc bốn chữ ngắn gọn: Trúc Ngu công tử.

Tiêu Trục nhìn con dấu, không đưa tay ra nhận lấy.

Trúc Ngu công tử, Trúc Ngu công tử... Sao hần lại không nhận ra chứ?

Trong ngự thư phòng của Hoàng Thượng có treo một bức Long đằng hải mây đồ, dưới góc trái của bức đồ có bốn chữ này. Chuyện là năm năm trước Hoàng Thượng nhận được vào dịp sinh thần, những năm gần đây luôn treo ở thư phòng, Hoàng Thượng gặp ai cũng muốn khoe vài câu.

Tiêu Trục sao có thể không biết, vì bức họa kia do Hữu Hòa công chúa tự tay vẽ mà.

“Tiêu tướng quân chắc hẳn không biết ngọc ẩn này, nhưng Hữu Hòa chỉ cần nhìn thấy nó, sẽ biết ta là ai, nàng sẽ đồng ý gặp ta”. Phụng Miên Thư tự tin nói.

Tiêu Trục đòi tầm mắt từ ngọc ẩn lên người Phụng Miên Thư, lúc lâu sau mới đòi tầm mắt đi.

“Người đâu!”

Triệu Tùng chờ ở ngoài sảnh chính nghe thấy tiếng Tiêu Trục gọi, lập tức tiến vào trong sảnh, đứng phía sau Tiêu Trục, khom người hỏi: “Tướng quân có gì phân phó?”

“Mang vật này đi Ý Nguyệt Hiền xin chỉ thị của công chúa”.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Vâng”. Triệu Tùng đáp, ý cười trên miệng Phụng Miên Thư càng sâu, cánh tay duỗi ra phía trước, đưa ngọc ẩn cho Triệu Tùng: “Nhớ trả lại cho ta”.

Triệu Tùng nhìn vị khách quý thân phận bí ẩn, cảm thấy người này khí độ bất phàm, nghĩ hẳn thân phận không thấp, Triệu Tùng cảm giác không khí giữa vị khách quý với Đại tướng quân cổ quái phức tạp nhưng lại không tìm ra được điểm kì quái, đành phải nhận lấy ngọc ẩn, đáp một tiếng, nhanh chóng đi đến Đông Uyển.

Lúc Triệu Tùng đợi xin chỉ thị của Hữu Hòa công chúa cũng là lúc không khí ở sảnh chính phủ Tướng quân càng trở nên cổ quái.

Phụng Miên Thư không nói lời nào, đang khoanh tay dạo bước, phong thái nhàn nhã tự đắc, trong lúc thưởng thức bài trí xung quanh cũng không quên nhìn ra bên ngoài chờ Triệu Tùng trở về.

Về phần Tiêu Trục, hẳn trở nên trầm mặc hơn, Triệu Tùng vừa ra khỏi cửa, hẳn không để ý tới Phụng Miên Thư nữa, đi thẳng đến chỗ chủ tọa ngồi xuống, giống như vị khách tự mò đến cửa này chỉ là một tên vô danh tiểu tốt. Có điều, không ai biết rằng tay hắn nắm thành ghế càng nắm càng chặt, gân xanh nổi đầy mu bàn tay.

***

Triệu Tùng rất nhanh đã truyền tin về —— Hữu Hòa công chúa cho mời khách quý đến Ý Nguyệt Hiền.

Nghe được tin, Phụng Miên Thư ý cười dào dạt, tiến lên lấy lại ngọc ẩn trên tay Triệu Tùng, xoay người nhìn phía Tiêu Trục đã đứng lên: “Tiêu tướng quân cũng đi à?”

“Đã là ở tề xá*, bốn tướng sẽ dẫn đường cho điện hạ”. Tiêu Trục nói xong bước đi trước, Phụng Miên Thư cong môi cười, đuổi theo sau, hai người trước sau cách nhau chừng hai thước, chờ đến khi bước qua nguyệt môn** của Đông Uyển, Phụng Miên Thư đột nhiên bước nhanh hai bước, thành bước song song với Tiêu Trục.

*Tề xá: nhà rách nát (cách nói khiêm nhường)

**Nguyệt môn: cửa hình tròn

“Tiêu tướng quân so với Phụng mỗ còn nóng vội hơn, chẳng lẽ mỗi ngày đều cùng công chúa sớm chiều bên nhau, tướng quân vẫn thấy không đủ?” Phụng Miên Thư cố ý bắt chuyện với Tiêu Trục, đáng tiếc, Tiêu đại tướng quân chỉ nghiêng đầu liếc hắn ta một cái, đến nửa chữ còn bần xỉn không trả lời.

Phụng Miên Thư mặt mặt nhưng cũng không cho rằng Tiêu Trục ngang ngược, cười nhẹ hai tiếng, có điều ý cười chưa đạt đáy mắt.

Vào Ý Nguyệt Hiền, Thu Đàm đã chờ ở trước cửa đình viện, cung kính hành lễ với Tiêu Trục và Phụng Miên Thư, nói: “Công chúa chờ khách quý ở Dịch Tâm Trai”.

Dịch Tâm Trai là thư phòng của Ý Nguyệt Hiền ở Đông Uyển, các tập thi họa của Hữu Hòa mang từ trong cung đến đều ở đó, trong thư phòng ngoài trừ kệ sách, rương sách, án thư, còn bị có giường nhỏ dùng để nghỉ ngơi, đánh cờ hay nói chuyện phiếm thì dùng đệm ngồi và bàn dài, nhìn chung là nơi rất thích hợp gặp khách.

Hữu Hòa vẫn còn đang ở trạng thái bán tàn tật phải nhờ sự trợ giúp của bốn nha hoàn miễn cưỡng “Đi” đến Dịch Tâm Trai.

Lúc này, Hữu Hòa đã an vị ở bên trái bàn dài, nàng thay y phục màu đỏ nhạt, cổ tay áo và góc váy thêu hoa mai vàng, thanh nhã sạch sẽ, trên đùi nàng đắp chăn mỏng, che đi cái chân quần băng dày của nàng. Do muốn gặp khách, cho nên nàng mới búi tóc chỉnh tề chứ từ khi bị thương đến nay nàng đều nằm ở trên giường, tóc tai luôn để thả tán loạn. Bây giờ, tuy mặt mũi nhợt nhạt không chút huyết sắc, nhưng đôi lại tinh thần vô cùng tốt, đôi mắt sáng ngời mơ hồ có thể nhìn thấy hưng phấn.

Tiêu Liên Hoa nhìn công chúa nhà mình, trong lòng nửa tò mò nửa nghi hoặc, thật sự nghĩ không ra đó là ai mà có ma lực như vậy, có thể làm cho công

chứa hưng phấn chờ đợi. Cái gì có thể nghĩ, Tiểu Liên Hoa đều nghĩ qua một lần, cuối cùng cũng không có manh mối, đúng lúc này, ngoài phòng truyền đến tiếng gõ cửa cùng tiếng Thu Đàm truyền vào: “Công chúa, khách quý tới rồi”.

Sắc mặt Hữu Hòa vui vẻ, vội nói: “Mau mời vào”.

Thu Đàm đẩy cửa ra, mời Tiêu Trục và Phụng Miên Thư vào: “Công chúa cho mời”.

Phụng Miên Thư nho nhả gật đầu với Thu Đàm, cất bước vào phòng, còn Tiêu Trục thì đứng bất động ở cửa.

Thu Đàm chờ một lúc lâu, thấy Tiêu Trục không có phản ứng gì, trong lòng cảm thấy kỳ lạ nên mở miệng gọi một tiếng “Phò mã”, lúc này Tiêu Trục mới nhấc chân bước vào trong.

Thu Đàm nhẹ nhàng đóng cửa lại, chạy đến phòng bếp nhỏ phân phó Thanh Đào dâng trà thơm. Vừa đi Thu Đàm vừa suy tư, vắt hết óc phỏng đoán thân phận vị vừa rồi.

Từ khi Triệu Tùng cầm ngọc ấn của công chúa bước vào Ý Nguyệt Hiên, Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa cảm thấy thái độ của Hữu Hòa công chúa đối với vị khách quý rất đáng nghi. Nói ra thì, ngọc ấn vốn là vật riêng của công chúa, nhưng vị kia lại có, công chúa nhìn thấy ngọc ấn là biết người đến là ai, có thể thấy được ngọc ấn là do công chúa tự mình đưa, hơn nữa ngọc ấn này độc nhất vô nhị, đây đúng là chuyện lớn! Nghĩ lại chuyện người thần bí trong lòng công chúa lúc trước, Thu Đàm cảm thấy chân tướng đang đến gần.

Quả nhiên lúc Thu Đàm mang trà vào Định Tâm Trai, nhìn thấy gương mặt Hữu Hòa công chúa cười đến sáng lạng, đồng thời cũng nghe được vị khách quý tuần tú ôn hòa gọi một tiếng “Hữu Hòa”, còn phò mã đại nhân của các nàng đang bị bỏ rơi ở một bên, cô độc ngồi bên cạnh án thư, ánh mắt nặng nề.

Cảnh tượng này... Nhìn kiểu gì cũng thấy quái dị.

Thu Đàm thấy đáng thương cho phò mã đại nhân.

Mặc kệ ai nói gì, phò mã chung quy vẫn là phò mã do Hoàng Thượng khâm điểm, mặc dù đoạn tục cũng có danh dự của đoạn tụ, bây giờ bắt người nhìn cảnh thê tử trên danh nghĩa của mình nói nói cười cười với nam nhân khác, mà còn nói đến hài hòa vui vẻ như vậy, một đôi mi thanh tú, một phong thái nhẹ nhàng —— dù chỉ là phò mã trên danh nghĩa, nhìn thấy cảnh này, nhất định có chút ngột ngạt.

Công chúa tốt xấu gì cũng nên quan tâm đến phò mã đại nhân một chút, đáy lòng Thu Đàm lẩm bẩm, trên mặt không dám thể hiện ra, dâng trà xong đi đến bên cạnh Tiêu Trục, lớn giọng gọi một tiếng “Phò mã, mời dùng trà”.

Hữu Hòa sùng sốt, lúc này mới nhớ tới Tiêu Trục, nghiêng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy Tiêu Trục ngồi ở bên kia án thư, cách nàng mấy trượng. Hắn lại đang nhìn thẳng vào mắt nàng, trong mắt một mảnh u trầm, nhìn không ra cảm xúc.

Hữu Hòa kinh ngạc, kinh ngạc và xấu hổ đan xen phức tạp. Nàng và Miên Thư trò chuyện quá tập trung, đến mức quên mất Tiêu Trục! Nay vừa nghĩ, hần tiến vào khi nào, nàng cũng không biết.

“Tiêu... phò mã”, Hữu Hòa gắng gượng sửa miệng, càng lúc càng thấy xấu hổ.

Chần chờ một chút, không thể làm gì khác đành phải nói: “Người đi đi, ta với Miên Thư còn lời muốn nói, chớ để lỡ chuyện của người”.

Phụng Miên Thư cũng cười nói: “Miên Thư sớm đã nói, hôm nay chỉ là đến thăm bạn cũ, không liên quan đến chuyện của hai nước, Tiêu tướng quân không cần bối ta”.

Tiêu Trục đứng lên: “Ta quấy rầy công chúa và điện hạ ôn chuyện rồi, hai người cứ từ từ trò chuyện”. Nói xong rồi đi ngay.

Điện hạ? Ai là điện hạ?

Thu Đàm ngạc nhiên, nhìn sang công chúa, lại nhìn sang vị khách quý, cuối cùng cúi đầu nhìn trà thơm trong tay, đi ra cửa.

Đi ra đến cửa, Thu Đàm không quên nháy mắt với Tiểu Liên Hoa, ý bảo nàng ta nghiêm túc nghe kỹ, nhìn kỹ, phải thu thập thông tin cho tốt. Dẫu sao, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, con đường tác hợp cho công chúa và phò mã có ngàn vạn khó khăn, pháo hồi* trước tính một cái, trước phải làm rõ điện hạ gì đó có phải là người công chúa ái mộ hay không!

*Nhân vật phụ làm nền cho nhân vật chính.

Phụng Miên Thư thấy Hữu Hòa vẫn còn nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt không khỏi sâu vài phần, rất nhanh cười ra tiếng, âm thanh hần ta nhuận tai dễ nghe, giống như tiếng thác nước đổ xuống Ôn Tuyền, Hữu Hòa hồi thần, nghi hoặc hỏi: “Miên Thư, mới vừa rồi hần... Có phải hần không vui hay không?”

“Có sao?” Phụng Miên Thư thu nụ cười lại, thần sắc hòa hòa, “Ta đảo cảm thấy tâm trạng Tiêu tướng quân hôm nay không tệ, còn nguyện ý phí thời gian bồi ta, nếu nhớ không nhầm, ngày trước hần phụng chỉ đi biên cảnh, ta đây là con tin của Nam Việt, khi đó hần chẳng buồn nói với ta một câu! Hơn nữa, Tiêu đại tướng quân xưa nay nghiêm túc đứng đắn, vui buồn không thể hiện ra, làm sao có thể nhìn ra vui hay buồn?”

Phượng Miên Thu nói vậy, Hữu Hòa trái lại hiểu ý cười: “Đúng vậy, hần luôn như thế, không đề cập tới hần nữa, đúng rồi, mới vừa rồi ta nói đến Phúc Xuân Thâm Nhật Noãn Đồ, đang muốn nghe người bình vài câu đây?” Nói xong quay đầu phân phó Tiểu Liên Hoa, “Đi lấy tranh tôi, ở phía dưới kệ sách!”

***

Ước chừng qua một canh giờ, Tiểu Liên Hoa bước ra từ Dịch Tâm Trai, Thu Đàm vội kéo nàng ta tới phòng bếp nhỏ, hỏi thăm tình hình. Ai ngờ về mặt Tiểu Liên Hoa sốt ruột, nói: “Thu Đàm tỷ tỷ, tỷ khoan hỏi muội, muội có việc phải làm đã”.

“Việc gì?” Thu Đàm hỏi.

“Công chúa nói cơm trưa hôm nay muốn thêm mấy món phương nam, bảo muội tìm quán sự hỏi xem trong phủ có đầu bếp biết làm món phương nam không”.

“Nếu vậy... hần công chúa muốn lưu khách lại dùng bữa?”

“Đúng vậy, muội trước đi tìm quán sự hỏi một chút, trở lại hăng nói”. Tiểu Liên Hoa nói xong muốn đi nhưng bị Thu Đàm níu lại.

“Tỷ đi gọi Thanh Đào, muội ở đây đi, chờ tỷ quay lại”. Về mặt Thu Đàm nghiêm túc, chạy đến phòng bếp nhỏ phân phó cho Thanh Đào.

Thanh Đào chính là người trong đám nha hoàn lúc trước quán sự phái tới, lúc đó Hữu Hòa chọn hai nô tỳ cùng một ma ma, Thanh Đào năm nay mới mười hai tuổi, tính tình hoạt bát, Hữu Hòa thấy tiểu nha đầu này nhìn tương đối có sức sống, vì thế giữ lại.

Thanh Đào được phân phó, không dám trì hoãn, vội đi tìm quán sự, nàng ta vừa đi đến hành lang ở cửa Đông Uyển bắt gặp dừng lại, bởi vì Thanh Đào phát hiện ở hành lang có người đang đứng.

Người đó không phải ai khác, mà chính là Đại tướng quân.

Tuy rằng bình thường Tiêu Trục nghiêm túc, nhưng từ trước đến nay đối với hạ nhân trong phủ không quản thúc nhiều, chưa từng răn dạy, càng chưa từng phạt nặng, nhiều người trong phủ cho rằng Đại tướng quân là người mặt lạnh thiện tâm, kính sợ thì có, còn sợ hãi thì không. Bởi vậy Thanh Đào nhìn thấy Tiêu Trục bất thành linh đứng ở đó, cũng chỉ giật mình chút, không hề sợ hãi, Thanh Đào bước qua tôn kính hành lễ, gọi một tiếng “Tướng quân”.

Tiêu Trục nhàn nhạt đáp một tiếng, không để ý hỏi: “Tại sao không ở trong viện hầu hạ công chúa?”

Thanh Đào mang chuyện Hữu Hòa công chúa muốn tìm đầu bếp biết nấu món phương nam nói ra. Không ngờ, vừa nói xong, nghe thấy giọng Đại tướng quân trở lạnh: “Công chúa... Giữ hần lại dùng bữa?”

“Hình như là đúng vậy ạ”. Thanh Đào nhìn Tiêu Trục, cảm thấy khó hiểu, người kia không phải là khách quý sao? Sao nhìn Tướng quân không vui vẻ gì hết vậy? Lưu khách dùng cơm trưa cũng là chuyện bình thường mà, tướng quân không phải là đến một bữa cơm cũng hẹp hòi á!

Ồ, tướng quân đi rồi? Thanh Đào càng thêm khó hiểu, nàng ta còn tưởng rằng tướng quân đi Đông Uyển, cùng công chúa tiếp khách! Ai biết tướng quân lại xoay người đi rồi, theo hướng kia, chắc là trở về viện của mình.

Hôm nay tướng quân... Có chút kỳ lạ đó!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Thói quen thật đáng sợ

Phượng Miên Thu ở phủ Tướng quân đến khi mặt trời lặn mới chịu rời đi.

Cả một ngày, hần ta dùng cơm trưa cùng Hữu Hòa ở Ý Nguyệt Hiên, sau đó còn bình luận tranh đồ, xong lại hàn huyên một canh giờ mới thỏa mãn cáo từ.

Trong lúc ấy, Thu Đàm bận suy đoán mối quan hệ giữa Hữu Hòa công chúa với vị khách quý này.

Theo tin tức của Tiểu Liên Hoa, vị này là Lục hoàng tử của Nam Việt, Phượng Miên Thu, bốn năm trước bị đưa tới Đại Thịnh làm con tin, một năm sau khi được đưa đến được thả về lại Nam Việt.

Đáng ra, con tin của Nam Việt được an bài ở ngoài cung, và có rất nhiều thị vệ trông giữ, căn bản không có khả năng gặp được Hữu Hòa công chúa. Nhưng giữa công chúa và con tin còn có một Minh Đức Đế hành sự quý dị, thánh ý khó dò, chuyện không có khả năng đều trở nên có khả năng.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thu Đàm phỏng đoán, lần đầu Hữu Hòa công chúa gặp Lục hoàng tử này hẳn là vào mùa hạ ba năm trước đây.

Thu Đàm còn nhớ, mùa hè năm ấy, Minh Đức Đế mang theo công chúa đến hành cung Kính Hồ, đại khái khi đó cũng có mời Phụng Miên Thư đi cùng, có lẽ vì thế nên công chúa mới quen biết Phụng Miên Thư.

Hữu Hòa công chúa tính tình ngây thơ nào hiểu được tình yêu, nhất định không có chuyện vì dung mạo tuấn mỹ mà cùng một nam tử xa lạ nhất kiến chung tình, ít nhất phải có trình tự nguyên nhân. Nói ra cũng coi như vừa khéo, Phụng Miên Thư không chỉ có dung mạo khôi ngô, còn có khí khái trẻ trung lại có cùng sở thích với công chúa! Khó trách ước chừng ở chung bảy tám ngày, là hai người có thể nảy sinh tình cảm sâu đậm.

Còn không phải sao, với một tiểu cô nương mười hai tuổi mà nói, cùng nàng nhìn trời ngắm đất, xem phong hoa tuyết nguyệt, ngâm thơ ca phú, bàn chuyện nhân sinh triết học có hơi giả tạo khoa trương rồi, chỉ cần có chung sở thích với nàng, có thể trò chuyện về những thứ nàng thích, là đủ để đạt được sự tín nhiệm của nàng. Tiểu công chúa lớn lên ở thâm cung, nam nhân cũng chưa gặp qua mấy, nam nhân muốn làm tiểu công chúa động tâm, cơ bản không khó!

Phỏng đoán tình cảm của Hữu Hòa công chúa đến đây, Thu Đàm xem như đã xác định được chân tướng —— người Hữu Hòa công chúa ái mộ chính là Lục hoàng tử Nam Việt, Phụng Miên Thư.

Biết được chân tướng, thay vì cảm thấy thành tựu, Thu Đàm cảm thấy con đường phía trước một mảng xám xịt.

Thu Đàm chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ nhưng nàng ta hiểu rõ mấy chuyện gió to sóng lớn, không bàn đến chuyện Hữu Hòa công chúa đã gả tới phủ Tướng quân, cho dù công chúa vẫn còn là khuê nữ trong cung, chuyện với Lục hoàng tử Nam Việt không có chút khả năng nào.

Quan hệ của Đại Thịnh và Nam Việt quá phức tạp, hoà bình không biết được bao lâu, chuyện sau này cũng không nói trước được, Minh Đức Đế rất yêu quý Hữu Hòa công chúa sao có thể gả nàng đến Nam Việt được?

Hơn nữa, Nam Việt chắc hẳn cũng không nguyện ý hòa thân với công chúa bệnh tật đầy người đâu, nói khó nghe là, vạn nhất công chúa không thể sinh con, vậy thì không phải ảnh hưởng đến tình cảm hai nước hay sao?

Tóm lại, bất luận thế nào, Phụng Miên Thư kia không hợp với Hữu Hòa công chúa, đoạn cảm tình này là con đường chết!

Nếu vậy, vấn đề là —— phải làm sao để đuổi Phụng Miên Thư ra khỏi lòng công chúa, dành chỗ cho Phò mã đại nhân đây?

Lòng cụ già Thu Đàm tan nát hết.

Đáng giận là, công chúa đại nhân vậy mà không hề có tính tự giác! Từ khi Phụng Miên Thư đi, công chúa bắt đầu không yên phận, mỗi ngày xem thoại bản đều ném ở một bên, làm các nàng nửa nâng nửa kéo mang cất trong thư phòng, kế tiếp là thời gian vẽ tranh, thậm chí vẽ đến mức quên phải uống thuốc, nhiều lần kéo dài tới lúc thuốc nguội lạnh rồi mới chịu buông bút, còn cổ tình nguy bệnh —— Miên Thư nói, vẽ tranh cần tâm cảnh và linh cảm, tuyệt không thể ném bút nửa đường, nếu không sẽ ảnh hưởng mạch suy nghĩ.

Thu Đàm thật sự muốn ngồi xổm xuống mà khóc: Công chúa, tại sao người mở miệng ra đều là “Miên thư” thế này “Miên thư” thế kia? Người không thấy mấy ngày nay mặt phò mã càng ngày càng đen sao?

Đương nhiên Hữu Hòa không thấy, nhiều ngày qua nàng có cho Tiêu Trục gặp mặt đâu!

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Từ lúc Phụng Miên Thư rời đi, Tiêu Trục đợi ở trong phủ cả ngày, mỗi ngày đều tới Ý Nguyệt Hiên, nhưng mỗi lần đến không phải Hữu Hòa ở thư phòng, thì chính là đang trên đường đến thư phòng.

Bỗng một ngày, Thu Đàm phát hiện chuyện công chúa say mê vẽ tranh và cái chân bó bột của công chúa cũng không phải không có chỗ tốt.

Về chuyện tốt đó phải nói tới sáng sớm ngày hôm ấy.

Hôm đó, Thu Đàm cùng Tiểu Liên Hoa gian nan đỡ Hữu Hòa đi thư phòng, đột nhiên phò mã tới nhìn chăm chăm ba người chủ tớ các nàng, mày rậm nhú lại, sau đó phò mã tiến lên trực tiếp bế Hữu Hòa đi đến thư phòng.

Thu Đàm được mở đường, mau chóng động não nghĩ ra một cách hay giúp thúc đẩy tình cảm của phò mã và công chúa, lấy hết can đảm thực hiện mục tiêu.

Tiểu Liên Hoa phát hiện, từ khi Thu Đàm tỷ tỷ nói mấy câu với phò mã, lập tức phò mã thay đổi thời gian tới Đông Uyển, phải nói là cực kỳ đúng giờ, mỗi khi Hữu Hòa công chúa muốn đi thư phòng là phò mã sẽ xuất hiện, bế công chúa đến thư phòng, xong rồi lập tức đi mất. Đến chàng vạng, công chúa buông bút, phò mã lại xuất hiện, bế công chúa trở về phòng ngủ.

Hành động này của Tiêu Trục không chỉ khiến Tiểu Liên Hoa ngạc nhiên, mà còn khiến Hữu Hòa kinh ngạc. Tất nhiên, ngoại trừ kinh ngạc, còn có chút nghi ngờ.

Lần đầu tiên, vô tình gặp Tiêu Trục ở ngoài cửa, hắn tiến lên bế nàng, nàng quả thật hoảng sợ, dù trước đây cũng đã bị Tiêu Trục bế rồi, nhưng mà lúc ấy không có ai thấy cả, bây giờ Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa đều ở đây, Hữu Hòa thấy hơi mất tự nhiên, nàng liên tục giãy giụa nhưng phát hiện chiêu này không dùng được, nên bỏ mặc hắn muốn làm gì làm.

Lần đầu thì Hữu Hòa cảm thấy Tiêu Trục có lòng tốt, ngẫu nhiên thấy nàng gặp khó khăn ra tay cứu giúp.

Chuyện xảy ra lần thứ hai, Hữu Hòa xem như đúng lúc.

Nhưng sau đó, Tiêu Trục bắt đầu ngày ngày xuất hiện, hơn nữa mỗi ngày sáng tối một lần, cứ như hắn đặc biệt lại đây bế nàng. Và lại, hắn càng lúc càng kiêu hơn, khi gặp nàng cũng chỉ gọi nàng một tiếng “Công chúa”, rồi yên lặng mà bế nàng đến thư phòng, xong yên lặng rời đi, trời chạng vạng lại chạy qua đây bế nàng quay lại phòng ngủ, một câu dư thừa cũng không nói.

Hữu Hòa dần cảm giác có gì đó không đúng lắm, có điều do mấy ngày nay nàng chỉ tập trung đến thời gian ước hẹn nửa tháng với Phụng Miên Thư, đầu toàn nghĩ cách làm sao vẽ được nhiều tranh hơn, nên cả ngày đều sa vào vẽ tranh, hoàn toàn không có thời gian chú ý đến việc khác.

Chờ đến khi Hữu Hòa nhận ra chuyện bế tới bế lui này có quy luật hẳn hoi thì tình trạng này đã xảy ra được mười ngày, chân nàng cũng tốt hơn trước nhiều. Bây giờ, nàng mới giật mình nhận ra, nàng gần như quen với việc mỗi ngày được Tiêu Trục bế qua bế lại, cảm giác của lần đầu tiên chạy đâu mất rồi!

Quả nhiên, thói quen thật là đáng sợ, bất chợt Hữu Hòa có chút đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bích nhân ngày mùa thu

*Bích nhân: Người đẹp, ở chương này ý chỉ cặp đôi đẹp (traoi tài gái sắc).

Mấy ngày nay Hữu Hòa vẽ được khá nhiều, theo tính toán thì cũng gần đến ngày hẹn, không khỏi có chút mong đợi.

Ba năm trước, Phụng Miên Thư được đưa về Nam Việt, trả lại tự do. Hắn không ở kinh đô Nam Việt an ổn làm Lục hoàng tử, mà đi chu du khắp nơi, trong lúc dạo chơi ngắm cảnh, vẽ được không ít tranh, đều là cảnh đẹp các nơi hắn đi qua. Hữu Hòa nghe vậy rất muốn xem tranh hắn vẽ, vừa hay Phụng Miên Thư có mang theo một ít nhưng để trong khách điếm, vì thế hẹn lần gặp mặt tới sẽ mang đến cho Hữu Hòa xem.

Thật sự thì, Hữu Hòa không ngờ như Thu Đàm nghĩ, quan hệ của Nam Việt và Đại Thịnh, Hữu Hòa rất rõ, nàng cũng không muốn quan hệ giữa nàng và Phụng Miên Thư dính liếu đến chuyện của hai nước, nàng xem Phụng Miên Thư là bạn tốt, dù cho hắn có phải là Lục hoàng tử Nam Việt hay không, và lại Hữu Hòa biết, Phụng Miên Thư cũng có suy nghĩ giống nàng. Miên Thư là người tiêu sái tự do, không quan tâm tới chiến tranh các nước hay tranh đấu nơi triều đình. Sinh ra ở hoàng thất Nam Việt, với hắn cũng là chuyện không may mắn gì, đúng hơn là trôi buồm, nếu không bốn năm trước hắn đâu phải chịu cảm lầm con tin.

Khi đó, biết hắn được thả đi, Hữu Hòa thực sự thấy mừng cho hắn. Nàng cho rằng cả đời này hai người sẽ không lại gặp nhau nữa, không ngờ bây giờ gặp lại hắn, đã vậy hắn còn đến tận phủ thăm nàng.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Kỳ thật, Hữu Hòa biết lần này Phụng Miên Thư tới Đại Thịnh chắc chắn có nguyên nhân khác, nhưng Phụng Miên Thư không nói, nàng cũng không hỏi.

Nháy mắt, đã đến mừng hai tháng mười. Đã là cuối thu, thời tiết trở lạnh hơn.

Sáng sớm, theo thường lệ Tiêu Trục đi đến Ý Nguyệt Hiên. Lúc hắn đi vào tắm phòng, Thu Đàm đang khoác thêm áo cho Hữu Hòa, thấy hắn tới, Thu Đàm hiểu chuyện lui sang một bên, khom người hành lễ.

Hữu Hòa nhìn thấy Tiêu Trục, có chút kinh ngạc: “Hôm nay người đến sớm nha”.

“Hôm nay muốn đi doanh trại”.

“À”. Hữu Hòa hai mắt trong suốt, gật đầu tỏ ý đã rõ: “Lâu rồi ngươi chưa ra ngoài, hoàng huynh chắc là nhện không nổi nữa rồi”.

Tiêu Trục không ý kiến, hỏi: “Chuẩn bị đi Định Tâm Trai ư?”

Hữu Hòa lắc đầu: “Hôm nay không đi, ngươi mau đi đi, kéo chậm trễ”. Suy nghĩ giây lát nàng nói tiếp, “Sau này cũng không cần phiền ngươi đến bế ta đi thư phòng đâu”. Nói tới đây, hai vành tai hơi ửng đỏ lên.

“Tại sao?” Tiêu Trục nhú mày, bất giác tiến lên một bước, bóng đen cao lớn phủ lên người Hữu Hòa.

“Chân ta tốt hơn rồi, không còn đau, đi lại cũng không quá khó khăn, ta không làm phiền Tiêu tướng quân thêm nữa”. Dưỡng thương hơn hai mươi ngày, chân Hữu Hòa hồi phục rất nhiều, chỉ là vết thương gân cốt, muốn hoàn toàn hồi phục cần thêm chút thời gian, nhưng Hữu Hòa nghĩ đến lúc phải tiêu diệt cái thói quen đáng sợ này, nàng không muốn Tiêu Trục ngày ngày đến đây bế nàng đi nên đành phải nói vậy thôi.

“Ta không cảm thấy phiền”. Tiêu Trục vội vàng tỏ thái độ.

“Nhưng ta cảm thấy phiền”. Khuôn mặt trắng nõn hơi ngẩng lên, đôi mắt long lanh kiên định nhìn thẳng vào mắt hắn, “Ta nhớ ngày đại hôn ngày đã từng nói, ta nói ta sẽ không mang phiền phức đến cho ngươi, ngươi thấy đó, còn chưa đầy một tháng, ta đã làm phiền ngươi rất nhiều lần, trong lòng ta cảm thấy hơi khó chịu”.

Thân ảnh cao lớn trước mặt chấn động, hắn chăm chú nhìn nàng, chậm chạp nói: “Hóa ra... là ta làm công chúa khó chịu”.

Nàng không nghĩ hắn phiền phức, chuyện này không tốt sao? Lúc trước không phải đã nói chuyện ai người nấy quản, không ai can thiệp chuyện của ai mà? Hắn cũng đáp ứng rồi đó? Sao bây giờ...

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Nhìn hắn có vẻ như đang... Khó sở vậy.

Chắc là nàng nhìn lầm rồi đúng không?

Hữu Hòa lúng túng nhìn Tiêu Trục, không biết nàng nói sai cái gì.

Lát sau, Tiêu Trục cup mắt xuống, trầm thấp lên tiếng: “Ta hiểu rồi”.

Ngươi hiểu cái gì? Hữu Hòa đang muốn hỏi lại nhưng Tiêu Trục đã xoay người đi khỏi tấm phòng của nàng.

“Hắn... Làm sao vậy?” Hữu Hòa nhú mày, tầm mắt vẫn đuổi theo thân ảnh đã đi xa.

“Nô tỳ không biết”. Ngữ khí Thu Đàm không tốt nổi. Bao nhiêu tâm huyết của nàng ta lại bị công chúa đạp đổ, lần này tốt lắm, phò mã bị đuổi đi mất. Nửa tháng vất vả coi như công cốc, hỏi làm sao nàng ta không buồn bực cho được?

Hữu Hòa kỳ quái nhìn Thu Đàm, trong lòng kinh ngạc không thôi: Hôm nay làm sao vậy, mới sáng sớm ra sao ai ai cũng tức giận với nàng? Nàng có làm chuyện xấu hả? Thật là kỳ lạ!

Hữu Hòa xoa đầu, không muốn đoán mò nữa. Thôi vậy, hôm nay Miên Thư muốn tới chơi, cho nên vẫn là một ngày đẹp trời!

****

Hôm nay Tiêu Trục về sớm, cuối giờ Thân, lính canh đã thấy hắn ở cửa phủ.

“Hôm nay có gì khác thường không?” Hắn lưu loát nhảy xuống lưng ngựa, thuận miệng hỏi một lính canh gần đó.

“Hồi tướng quân, hôm nay có khách đến”. Lính canh tuổi trẻ cung kính đáp lời.

Lòng Tiêu Trục chùng xuống, dự cảm không tốt dâng lên trong lòng: “Khách? Không phải ta đã nói, lúc ta không có ở trong phủ, không cho bất kỳ ai vào trong phủ sao”.

Thấy sắc mặt Đại tướng quân thay đổi, lính canh kia không khỏi khản trương, trên trán đổ đầy mồ hôi: “Là, là do sáng nay công chúa cho người truyền khẩu dụ phân phó bọn thuộc hạ, nếu có vị Phụng công tử tới chơi, thì mời vào”.

Quả nhiên là tên đó!

Sắc mặt Tiêu Trục thoáng chốc trở nên u ám: “Hắn ta đi chưa?”

“Chưa ạ”. Lính canh đầu cúi thấp, không dám ngẩng đầu nhìn Đại tướng quân, qua một lúc thấy Đại tướng quân đen mặt đi vào trong phủ.

Tiêu Trục bước nhanh vào phủ.

Triệu Tùng từ xa nhìn thấy Tiêu Trục đi tới, có chút giật mình, bình thường tướng quân đến doanh trại sớm nhất cũng đến tối mới quay về, hôm nay sao lại về sớm thế này.

Triệu Tùng ra đón, gọi một tiếng “Tướng quân”, Tiêu Trục thất thần ừ một tiếng, đi thẳng vào sảnh chính, Triệu Tùng đi theo phía sau, có cảm giác tướng quân hôm nay hơi lạ, nhưng cũng đành phải mở miệng, bởi vì còn có chính sự muốn bẩm báo.

“Tướng quân, Đông Uyển có khách”. Triệu Tùng vừa nói, vừa trộm quan sát sắc mặt Đại tướng quân. Nếu hần nhớ không lầm, lần trước vị khách này tới, tướng quân không vui vẻ gì lắm, còn giờ không biết sao đây.

“Ta biết rồi”. Tiêu Trục nhìn mặt đất, Triệu Tùng không đoán được tâm tư của hần.

“Tướng quân... Người có muốn qua xem một chút không ạ?”

“Ngươi cảm thấy ta nên đi à?” Tiêu Trục liếc hần ta, ngữ khí lạnh lùng.

“Ách, chuyện này...” Triệu Tùng ấp úng, không biết phải đáp như thế nào, may Tiêu Trục không hần ta đáp lời, mà cất bước đi thẳng.

Triệu Tùng ở phía sau nhìn theo, đó là hướng Đông Uyển đúng không?

Bước chân Tiêu Trục dồn dập, nhưng đến trước nguyệt môn, thì đứng lại không tiến vào.

Đứng chần chờ hồi lâu, cuối cùng hần vẫn bước vào Đông Uyển.

Tiêu Trục mới đi đến bên ngoài vườn Ý Nguyệt Hiên đã nghe thấy tiếng cười ngọt thanh dễ nghe.

Tiêu Trục nhìn về phía phát ra âm thanh, bị cảnh tượng bên kia đập vào mắt khiến hần phải miễn cưỡng ngừng chân.

Dưới những chiếc lá mùa thu đỏ rực, hai bóng lưng đứng cạnh nhau trước bàn, mỗi người cầm một chiếc bút lông, nam tử cao lớn đỉnh đạc, bạch y áo gấm, tóc đen đồ xoống như thác, tuấn dật như tiên, nữ tử mảnh khảnh thanh tú, áo nguyệt váy sương, tóc đen như lụa, xinh đẹp bất phàm.

Gió mùa thu thật đẹp, thanh thoảng còn thổi qua mái tóc của hai người, tóc đen mềm mại tung bay trong gió, có vài sợi va vào nhau, phân không biết là của nàng, hay hần ta.

Một mảnh trời thu cộng với một đôi bích nhân trở thành bức tranh đẹp tuyệt mỹ.

Đẹp để hài hòa.

Đẹp để hài hòa đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tranh đẹp

“Phò mã!” Thu Đàm hét lên kinh hãi, đánh vỡ sự yên tĩnh.

Đôi bích nhân đang vẽ đồng thời quay người lại.

“Ngươi, ngươi trở về rồi à?” Hữu Hòa ngạc nhiên.

Tiêu Trục gật đầu, không nói lời nào.

“Vậy...” Hữu Hòa xấu hổ nắn bút trong tay, không biết nên nói gì mới tốt đây, rõ ràng sáng nay nàng đã bảo hần không cần đến nữa, không ngờ hần lại đến. Hữu Hòa chưa nói cho Phụng Miên Thư biết khúc mắc về mối hôn sự của nàng và Tiêu Trục, Phụng Miên Thư cũng chưa từng hỏi nhiều. Hiện giờ có Phụng Miên Thư ở đây, nàng không thể nói trắng ra.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hữu Hòa đang không biết phải làm sao, thì nghe Tiêu Trục nói “Xin lỗi, ta quấy rầy hai người rồi”.

“Tiêu tướng quân ——” Phụng Miên Thư đột nhiên mở miệng, gọi Tiêu Trục quay trở lại, “Miên Thư vừa rồi mới cùng Hữu Hòa vẽ một bức 《 Thu hà đồ 》, không bằng tướng quân đến xem thử?”

Tiêu Trục xoay người, mắt đối mắt với Phụng Miên Thư, vẻ mặt bình tĩnh, không nhìn ra vui buồn, chậm chạp không trả lời.

Hữu Hòa cảm thấy không khí rất quái lạ.

Trầm mặc một lát, Tiêu Trục bước nhanh tới, đi đến bên cạnh bàn, đưa mắt nhìn qua.

Phụng Miên Thư giương khóe môi, mắt phụng đầy ý cười, chỉ vào bức《 Thu hà đồ 》khó khăn lắm mới hoàn thành ở trên bàn, thản nhiên nói: “Núi xa mệnh mỏng do Hữu Hòa vẽ, gác lầu cao là bút tích của Miên Thư”.

Tiêu Trục dường như không nghe thấy, tầm mắt dừng ở một góc bức đồ.

Chỗ đó có hai dấu ấn khác nhau, một là “Trúc Ngu công tử”, một là “Tùy Sơn cư sĩ”.

Phụng Miên Thư nào biết ánh mắt Tiêu Trục đặt ở đâu, chỉ thấy Tiêu Trục nhìn bức đồ, miễn cưỡng hỏi: “Tiêu tướng quân thấy như thế nào? Có hài hòa không, kết hợp lại có phải càng đẹp đúng không?”

Tiêu Trục thu mắt lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, giọng nói nặng nề: “Bồn tướng là người thô tục, không biết thưởng tranh, nên nhìn không ra”. Nói xong, không đợi Phụng Miên Thư đáp lại, bước đến gần Hữu Hòa, “Thái y nói, chân công chúa vẫn chưa lành, tránh cử động nhiều, hôm nay công chúa đứng lâu, nên trở về nghỉ ngơi thôi”. Lời chưa dứt, Hữu Hòa còn chưa kịp phản ứng, Tiêu Trục đã vươn cánh tay dài, bế Hữu Hòa lên, không coi ai ra gì đi thẳng đến Ý Nguyệt Hiên.

Thu Đàm đứng một bên bưng trà bánh nhìn ngây cả người, lòng đầy vui mừng. Không khỏi dán hai mắt lên người Phò mã đại nhân, biểu hiện này của người còn không giống phu quân mạnh mẽ chiếm hữu sao? Xem ra có triển vọng!

Tâm tình Thu Đàm sung sướng, ý cười trên mặt không giấu được, cười một lúc lâu mới để ý tới người đứng bên cạnh. Chỉ thấy khách quý hơi nhũn mảy, ánh mắt vẫn dõi theo bóng dáng Tiêu Trục, trông có vẻ vô cùng âm thầm.

Thu Đàm hừ một tiếng, không rảnh đồng cảm với hắn ta, ngược lại nghĩ cách để tranh thủ chút thời gian cho phò mã và công chúa, vì thế nên nàng ta tươi cười mang trà bánh đặt trên bàn, cung kính mời: “Phụng công tử, mời người uống trà, còn có bánh ngọt do công chúa nghĩ ra, mời người nếm thử!”

Phụng Miên Thư thờ dài, chậm rãi thu mắt lại, xoay người trở lại bàn, trầm tư nhìn bức《 Thu hà đồ 》

Hữu Hòa bị Tiêu Trục bế đi lát sau mới lơ mơ hoàn hồn, dù vậy nàng không có gãy gục, cũng không bảo hắn dừng lại, để mặc hắn bế nàng đi. Thực ra, nàng đứng ở trong vườn khá lâu rồi, Hữu Hòa quả thật cảm thấy chân có chút không được thoải mái, chân trái hơi đau, sau được Tiêu Trục bế, hai chân buông lỏng, chân bớt đau hơn nhiều, cảm giác cả người nhẹ nhõm.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Người Hữu Hòa nhẹ nhõm nhưng tâm tình nàng không yên chút nào.

Vừa nãy, Phụng Miên Thư muốn bế nàng ra vườn, nàng kiên quyết để Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa đỡ nàng đi. Rõ ràng nàng với Miên Thư mới là bạn tốt, giao tình đủ sâu, đủ quen thuộc, nhưng nàng chỉ cần nghĩ đến cánh được Miên Thư bế là cảm thấy không được tự nhiên, hoàn toàn không thể chịu được, thế mà đối lại là Tiêu Trục lại không cảm thấy vậy.

Không thể phủ nhận, trải qua hơn mười ngày thân mật tiếp xúc, nàng đã cực kỳ quen thuộc chuyện Tiêu Trục bế nàng chạy qua chạy lại, nay trong lòng mất tự nhiên không sánh bằng thân thể thành thật. Hắn ôm nàng lúc nào cũng hết sức nhẹ nhàng êm ái, bước đi thận trọng vững vàng, một chút lung lay cũng không có, lực hai cánh tay làm cho người khác cảm thấy rất an toàn. Nếu vậy không hẳn là lý do nha! Chẳng lẽ bởi vì Tiêu Trục là phu quân trên danh nghĩa của nàng? Hay là, do Tiêu Trục là đoạn tụ?

Đầu óc Hữu Hòa mơ màng, không biết làm gì mới phải với cảm giác quỷ dị trong lòng.

Thẳng đến khi Tiêu Trục bế nàng vào cửa viện Ý Nguyệt Hiên, Hữu Hòa mới nhớ ra Phụng Miên Thư còn ở trong vườn, nhất thời cảm thấy hành vi này của Tiêu Trục không thỏa đáng chút nào.

“Miên Thư còn ở trong vườn!” Bàn tay trắng nõn như ngọc túm chặt ống tay áo Tiêu Trục, khiến hắn phải cúi đầu xuống nhìn nàng.

“Hắn ta có tay có chân, muốn đi sẽ tự mình đi”. Ánh mắt thâm thúy dừng trên gương mặt nàng nhưng rất nhanh dời đi.

“Người làm sao vậy?” Hữu Hòa kinh ngạc, “Nhìn người giống như đang tức giận”.

“Không có”. Tiêu Trục bước qua ngạch cửa, đi đến bên giường, nhẹ nhàng đặt Hữu Hòa xuống, xong rồi ngồi xuống tháo giày cho nàng.

Chân được bàn tay ấm áp chạm vào, Hữu Hòa ngẩn ra, vội rút lại, la lên: “Ta, ta tự làm...”

“Ta giúp người”. Tiêu Trục không để nàng rút chân lại, nắm chặt cá chân mảnh khảnh của nàng không chịu buông, lưu loát cởi hai sợi cẩm tuyến vàng nhặt thêu trên giày, dịu dàng đỡ chân nàng đặt vào trong chăn.

Hữu Hòa ngây người, lồng ngực nhảy loạn cả lên, khuôn mặt nhỏ như rặng mây đỏ. Tiêu Trục đã buông tay ra nhưng nàng vẫn cảm thấy phảng phất hơi ấm của hắn.

Mặt nàng ửng hồng, nhìn Tiêu Trục không chớp mắt, đột nhiên trong lòng rung động hoảng loạn, khó có thể bình tĩnh lại.

Làm công chúa lâu như vậy, nàng quen được người hầu người hạ, việc cởi giày này Thu Đàm thường hay làm cho nàng, Tiểu Liên Hoa cũng vậy, nô tỳ trong cung cũng không ngoại lệ.

Nhưng Tiêu Trục là đại nam nhân, là Đại tướng quân, thậm chí hắn không được tính là phu quân chân chính của nàng nhưng hắn lại cởi giày cho nàng!

Giờ phút này, Hữu Hòa thấy khiếp sợ nhiều hơn thẹn thùng, nàng cảm giác mọi chuyện càng ngày càng không đúng rồi.

“Công chúa không thoải mái ở đâu?” Thấy gương mặt Hữu Hòa phấp phồng, ánh mắt ngây ra, Tiêu Trục căng thẳng, cúi người tới gần, cẩn thận nhìn nàng, “Nhiễm phong hàn rồi sao?”

“Không, không có”. Hữu Hòa không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, đầu cúi thấp, dùng tay lạnh sờ lên mặt hy vọng cái nóng kia mau giảm xuống, nhưng khuôn mặt như cổ tinh đối nghịch với nàng, nhiệt độ chỉ tăng không giảm, đến lòng bàn tay cũng nóng lên.

“Vẫn nên để thái y khám qua đi”. Tiêu Trục vội vàng xoay người muốn đi.

“Không cần đâu!” Hữu Hòa quýnh lên, đuổi tay ra bắt lấy tay Tiêu Trục.

Bàn tay nhỏ mềm mại nắm lấy bàn tay to thô kệch, trong chớp nhoáng, hai người đều ngẩn ra.

Hữu Hòa cuối cùng cũng ý thức được hành động của mình, tựa như lửa đốt, vội vã rút tay lại, lui vào bên trong giường.

Tiêu Trục trầm mặc nhìn, chậm rãi thu tay.

“Ta, ta... Muốn nói ta không sao hết, không có khó chịu, người đừng gọi thái y... Ta không muốn làm hoàng huynh lo lắng, người, người có thể đi rồi...” Hữu Hòa cúi đầu rầu rĩ không thôi.

Một lúc sau, đỉnh đầu mới truyền đến một chữ trầm thấp: “Được”.

Đội Hữu Hòa ngẩng đầu, bóng dáng cao lớn đã bước qua ngạch cửa.

Tiêu Trục vừa ra khỏi Ý Nguyệt Hiên, trông thấy Phụng Miên Thư đang tiến tới.

“Tiêu tướng quân không ngồi một lát à?” Phụng Miên Thư chàng chứa ý cười, vẫn là bộ dạng không để ý.

“Công chúa mệt rồi”. Tiêu Trục dừng bước, nhàn nhạt nói, “Cho nên mời điện hạ về”.

Nụ cười trên môi Phụng Miên Thư càng sâu, trong mắt như có như không lộ ra sự giễu cợt: “Phụng nỗ muốn tự mình cáo từ với Hữu Hòa, chẳng lẽ đến việc này tướng quân cũng không đồng ý?”

“Điện hạ xin cứ tự nhiên”. Tiêu Trục bỏ lại lời này, ngay sau đó rời đi.

Phụng Miên Thư quả thực đến cáo từ Hữu Hòa, trước khi trời tối đã rời đi.

***

Ban đêm, Triệu Tùng thấy ánh nến ở Tây Uyển sáng đến tận giờ sừ*.

*1 đến 3 giờ sáng.

Vì thế, sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Tiêu Trục xuất môn, Triệu Tùng lập tức đi tìm tiểu thư đồng Tam Liễu ở thư phòng tướng quân ngày hôm qua.

“Tôi hôm qua tướng quân làm gì, mà thức khuya thế kia, tiểu tử ngươi không biết nhắc nhở tướng quân nghỉ ngơi hả?”

Tam Liễu suy nghĩ một chút mới ngốc nghếch trả lời: “Tướng quân cả đêm chỉ làm một chuyện”.

“Chuyện gì? Xem binh thư hay xem địa đồ?”

“... Là vẽ tranh”.

“Cái, cái gì?” Triệu Tùng giật mình há miệng, ước chừng có thể nhét vừa cái trứng vịt to.

“Tướng Quân vẽ tranh cả đêm hôm qua, vẽ một bức ném một bức, xong lại vẽ tiếp, sau đó lại ném đi, hết ném, lại vẽ... ừm, chính là như vậy”. Tam Liễu gãi đầu, xác định chính mình không nhớ nhầm.

Triệu Tùng càng kinh ngạc hơn: “Tướng quân vẽ cái gì?”

“Ta có liếc qua, hình như là vẽ...” Mày Tam Liễu chau lại, cố gắng nhớ lại, “Hình như là phòng ờ, mà cũng giống như là tháp, còn có cây... Ừm, có vẻ như vẽ mấy thứ này đó”. Tam Liễu khẳng định gật đầu.

“Vẽ đẹp không?”

“Ách”, Tam Liễu sững sốt, nhớ tới kia không phân rõ đâu là nhà đâu là tháp, vội nghiêm trang nói, “Tranh của Tướng quân... đẹp lắm, ta, ta không dám xem nhiều”.

“Quá lạ...” Triệu Tùng nghĩ cỡ nào cũng không ra, lẩm bẩm nói: “Trước kia tướng quân ghét nhất là vẽ tranh, còn nói vẽ tranh không thú vị mà?”

“Nhưng ta thấy hôm qua tướng quân vẽ rất nghiêm túc...” Tam Liễu cũng kinh ngạc.

“Càng nói càng không thông”, Triệu Tùng kinh hãi nói, “Ta nhớ rõ trước kia phu tử ép tướng quân vẽ đều là do Lục tiểu thiếu gia vẽ hộ! Sao có chuyện qua ngân ấy năm đao kiếm, đột nhiên muốn cầm bút vẽ chứ... chắc chắn...”

Triệu Tùng thàn than hai tiếng, vừa nghi hoặc vừa khó hiểu rồi đi, để lại Tam Liễu đứng đó ngây ngốc sờ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hoàng Thượng thỉnh tự trọng

Mùng mười tháng ba, đang giờ mùi*, Tiều Trục được Minh Đức Đế tuyên triệu tới Ngự Thư phòng yết kiến.

*từ 13 giờ đến 15 giờ.

Tiêu Trục đi đến cửa, gặp thái giám tổng quản Tôn Hi từ bên trong đi ra.

Tôn Hi thấy Tiêu Trục, nhỏ giọng nói với Tiêu Trục: “Tâm trạng bệ hạ không được tốt, Tiêu tướng quân cẩn thận đó”.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tiêu Trục hơi ngạc nhiên, cũng không hỏi nhiều, nhìn Tôn Hi gật đầu, đi thẳng vào.

Minh Đức Đế đang xem mật hàm khẩn từ bắc địa, nghe thấy tiếng Tiêu Trục hành lễ, hơi ngẩng đầu, mày rờn nhíu lên, tùy ý nói: “Nghe nói đêm hôm qua đệ nhất hái hoa tặc của kinh thành bị bắt, chẳng lẽ là do Tiêu ái khanh ngươi bắt?”

Tiêu Trục sững sốt, nghiêm túc nói: “Thần không biết việc này”.

Minh Đức Đế cắn môi, hậm hực oán giận nói: “Trẫm nên sớm biết, nói đùa cùng Tiêu ái khanh đúng là đàn gảy tai trâu, lần nào cũng vô cùng mất hứng thôi, chuyện hái hoa tặc kia bỏ qua đi!”

Tiêu Trục còn chưa đáp, Minh Đức Đế sờ cằm, không có ý tốt chế nhạo: “Mấy ngày nay ngươi gấp cái gì, gấp đến hai mắt thâm hệt cả rồi? Ngươi và Hữu Hòa không phải vẫn luôn phân viện ở sao, ban đêm đâu cần phải lao tâm lao lực nhỉ?... Chả lẽ trẫm bỏ lỡ chuyện gì hả?”

Lời vừa dứt, quả nhiên như suy đoán, mặt Tiêu Trục lập tức đen như đáy nồi.

“Hoàng Thượng thỉnh tự trọng, Dù sao công chúa cũng là muội muội người”. Hàm dưới Tiêu Trục cắn chặt, ngữ khí không thân thiện, trong lòng hoài nghi Tôn Hi ngạt người —— nhìn Hoàng Thượng tinh thần phần chấn thế này, còn có thể đi trêu chọc người khác, có chỗ nào giống tâm tình không tốt đâu?

Mắt thấy chọc giận Tiêu Trục, Minh Đức Đế thu lại, giả vờ ho hai tiếng, trong nháy mắt bày ra tư thế quân chủ đứng đắn uy nghiêm: “Trẫm chỉ là quan tâm thần tử, không có ý trêu chọc Tiêu ái khanh”.

Rõ ràng là trêu chọc! Rõ ràng đang pha trò!

Tiêu Trục bắt mắt yên lặng, không muốn phí lời vạch trần, đầu sao Minh Đức Đế cũng là người có bản lĩnh nói dối không chớp mắt, lúc hắn mười tuổi đã được trải nghiệm qua, qua nhiều năm như vậy, kỹ năng này của Hoàng Thượng luyện đến thuần thục đánh đũa chưa ngoa, chỉ có Lục Lâm Ngộ mới có thể làm đối thủ với Minh Đức Đế, đáng tiếc hắn ta không có ở đây, Tiêu Trục chỉ còn cách nén giận làm lơ, đã rơi vào đường cùng, thì dứt khoát lựa chọn trực tiếp đi vào vấn đề chính: “Không biết hôm nay Hoàng Thượng triệu ta đến là có chuyện gì?”

Minh Đức Đế thu ý đùa, mặt rồng trở nên nặng nề: “Hôm nay trẫm thấy Phượng Miên Thư”.

“Cái gì?” Tiêu Trục ngẩn người, có chút kinh ngạc. Không phải Phượng Miên Thư nói lần này chỉ là tới thăm Hữu Hòa công chúa, không ngờ rằng hắn ta để cho Hoàng Thượng nhìn thấy! Đây có gì dụng ý gì? Không lẽ hắn ta không nhìn nổi, muốn ra tay giành lại công chúa?

Công chúa vốn yêu thích Phượng Miên Thư, nếu Phượng Miên Thư thuyết phục công chúa cầu xin Hoàng Thượng, vậy... Vậy hắn...

Tiêu Trục thấy lạnh cả người, ánh mắt cũng dần chuyển lạnh, tâm tình ngày càng khủng hoảng.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Người sao vậy? Sao sắc mặt lại kém như thế?” Minh Đức Đế cũng nhìn ra hắn không ổn.

“Thần không sao”. Giọng nói trầm thấp cố gắng giữ bình tĩnh, Tiêu Trục nhìn về phía Minh Đức Đế, “Tĩnh Vương điện hạ có nói gì không?”

Minh Đức Đế thấy sắc mặt hắn dần khôi phục, không hỏi nhiều, nói tới chính sự: “Hắn ta đến vì chuyện thích khách, nhờ cơ duyên xảo hợp cũng biết được đôi chút nội tình”.

“Hắn biết?” Tiêu Trục kinh dị không thôi, “Áy đến cuối cùng là...”

“Lâm Ngộ đoán không sai chút nào, xác thật là âm mưu của người đó, chẳng qua, Nam Việt có người thấy chuyện tốt muốn xen vào, vọng tưởng ngư ông đắc lợi”.

“Hoàng Thượng, giờ phải làm thế nào?” Tay Tiêu Trục nắm chặt, lạnh giọng hỏi.

“Hừ!” Minh Đức Đế cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói, “Trẫm nhiều lần bỏ qua cho tên đó, vậy mà tên đó không chịu an phận, hiện giờ tay dám sờ đến đầu Hữu Hòa, trẫm há có thể vờ như không thấy! Chuyện này trẫm đã có định đoạn, nửa tháng sau, cấm vệ quân trong phủ người có thể rút lui, nhưng tạm thời vẫn giữ lại vài lính canh, Nếu không để vài lính canh gác cổng e là khiến người ta nghi ngờ, nay trong phủ người không chỉ có một mình người, muội muội trăm giao cho người, người phải che chở cho tốt!”

Tiêu Trục chấp tay đáp: “Thần đã rõ”.

Dừng một chút, lại nói thêm một câu: “Ta sẽ bảo vệ công chúa thật tốt”.

Minh Đức Đế hài lòng ừ một tiếng, sau lại nói: “Trẫm chưa từng nghĩ, Phượng Miên Thư lại thật tâm đối đãi với Hữu Hòa, nếu không phải thân phận hắn đặc thù, trẫm ngược lại muốn kết bằng hữu với hắn ta, hoặc là, làm muội phụ của trẫm cũng không tồi...” Lời nói đến đây, Minh Đức Đế chợt giật mình, nhìn mặt đen Tiêu Trục, nhanh chóng sửa lời, “Phượng Miên Thư không tồi thật, nhưng so với Tiêu ái khanh của trẫm vẫn kém xa...”

Hừm, sao sắc mặt Tiêu ái khanh vẫn còn đen?

Minh Đức Đế cẩn thận quan sát Tiêu Trục, thấy hắn cúi đầu về mặt nghiêm túc, một câu cũng không tiếp, không biết hồn bay tới chỗ nào rồi.

Minh Đức Đế định gọi hắn một tiếng, Tiêu Trục đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: “Thần muốn hỏi Hoàng Thượng một việc”.

“Việc gì?” Có chuyện gì mà Tiêu ái khanh lại nói ra một cách thận trọng thế? Chắc là việc lớn nước nhà, Minh Đức Đế tập trung tinh thần chờ đợi.

Tiêu Trục mím môi một cái, nghiêm nghị hỏi: “Hoàng Thượng có từng nghĩ, trước khi công chúa gả cho vị thần, có thể... đã có người trong lòng?”

“Đã có người trong lòng?!” Minh Đức Đế kinh hãi, nghẹn họng trân trối, đúng là không thể tin được, “Ái? Trẫm sao?”

Nói xong, không màng về mặt khiếp sợ của Tiêu Trục, Minh Đức Đế tức giận không nói nên lời, vẫn bày ra vẻ kinh ngạc, chỉ vào Tiêu Trục nói: “Tiêu ái khanh, người thật quá đáng, đến giám của trẫm người cũng muốn ăn*! Trẫm nói cho người biết, ở trong lòng Hữu Hòa, vị trí của trẫm không thể thay đổi, người đừng có mơ đá trẫm đi!” Vứt ra một đồng lời tàn nhẫn, Minh Đức Đế hừ lạnh một tiếng.

*Ý nói Tiêu Trục muốn ghen với Minh Đức Đế.

Thật lâu sau, Tiêu Trục lãnh đạm nói một câu: “Hoàng Thượng, thần sai rồi”.

“Hừ, biết sai thì phải sửa! Ngươi nói xem, tự phạt như thế nào?” Mặt rồng không vui, khuôn mặt tuấn tú từ đầu đến cuối không vận trở về.

“Thần thật hối hận khi lấy vấn đề này ra hỏi Hoàng Thượng, thần hồi phủ diện bích*. Thần cáo lui!”

*Diện bích: quay mặt vào tường.

Hả?

Này đùa không đúng a?

Minh Đức Đế quay đầu, chỉ nhìn thấy một góc ống tay áo của Tiêu Trục biến mất ở cửa Ngự Thư phòng.

Minh Đức Đế gục vai xuống, chán nản thở dài.

Vì sao từ khi Tiêu Trục trở thành muội phu của hần, hần không thể thành công chinh Tiêu Trục đến một lần? Lúc trước do có Lục Lâm Ngộ ở đây, được Lục Lâm Ngộ che chở, bây giờ thì sao? Chiếm được muội muội hần, cánh cũng trở nên cứng rồi?

Thật là kỳ lạ...

***

Tiêu Trục về đến Tướng quân phủ đã là hoàng hôn. lát sau, lính canh bên ngoài phủ đưa tới một phong thư, Tiêu Trục nhận lấy, trên phong thư viết “Gửi Hữu Hòa”.

Tiêu Trục đoán là Phượng Miên Thư sai người đưa tới, phong thư ở trong tay hần lẩn qua lộn lại một lúc, cuối cùng hần vẫn hướng Đông Uyển bước đi.

Ở Ý Nguyệt Hiên, Hữu Hòa mới vừa dùng bữa tối, Thanh Đào cùng Tiểu Liên Hoa đang đang thu dọn bát đĩa, hai tiểu nha đầu vừa bước ra ngoài, vừa vịn gặp Tiêu Trục ở cửa, Tiểu Liên Hoa đi phía trước thiếu chút nữa va vào người Tiêu Trục, may thay Tiêu Trục duỗi tay giữ khay bát đĩa lại, nếu không chỉ sợ bát đĩa rơi đầy đất.

“Cảm ơn phò mã gia!” Tiểu Liên Hoa kinh hồn, vội vàng nói lời cảm tạ.

Hữu Hòa đang uống trà, nghe thấy động tĩnh, bất thành linh bị sặc, ho khan dữ dội.

Tiêu Trục vội đi vào, bước nhanh đến bên người Hữu Hòa, vỗ nhẹ lưng nàng giúp nàng thuận khí.

Thấy nàng nhũn chặt mày, khuôn mặt ho đến đỏ bừng, ánh mắt Tiêu Trục không khỏi lo lắng: “Công chúa...”

“Ta... không sao”, cuối cùng Hữu Hòa cũng thuận khí, lồng ngực dễ chịu, lúc này mới phát hiện tay Tiêu Trục còn đặt trên lưng nàng, lập tức cả người lại không được tự nhiên, tránh sang bên cạnh.

“Ngươi, ngươi sao lại tới đây? Ngươi mới về à? Đã dùng cơm tối chưa?” Một đồng câu hỏi ném ra, cũng không phải thật sự muốn nghe đáp án của hần, mà là vì che dấu nội tâm phập phồng kích động của nàng. Cảm giác kỳ quái đó lại xuất hiện, hiện giờ chỉ cần nhìn thấy hần, là nàng sẽ khẩn trương lúng túng...

Cảm giác này không tốt, làm lòng nàng không yên.

Nhưng này nam nhân còn chưa phát hiện ra, hết lần này đến lần khác chạy đến trước mặt nàng, hỏi nàng phải làm thế nào mới tốt?

Tiêu Trục đương nhiên không nghe thấy nội tâm Hữu Hòa, đáp lại từng cái một: “Ta vừa mới hồi phủ, vẫn chưa dùng cơm tối, ta tới tìm công chúa là do...” Hần cúi đầu lấy phong thư từ trong thắt lưng ra đưa cho Hữu Hòa, “... của người”.

Hữu Hòa nhận lấy thư, kinh ngạc nói: “Là chữ của Miên Thư, Miên Thư gửi cho ta?”

Tiêu Trục ừ một tiếng, giọng có chút buồn.

Hữu Hòa không nhận ra, chỉ lo đọc thư, đọc xong vẻ mặt thất vọng: “Miên Thư không nói gì đã đi rồi?”

“Hần ta... Đi rồi?” Tiêu Trục không thể tin được nhìn Hữu Hòa.

“Đúng vậy, hần không tới từ biệt, mà rời đi rồi...” Hữu Hòa oán giận.

Tiêu Trục khó khăn lắm mới đè nén được tiếng lòng, nghiêm túc nói: “Công chúa... không ngờ hần sẽ đi?”

“Tất nhiên, lần này hần đi, núi rộng sông dài, ta không biết đến khi nào mới có thể gặp lại hần?” Thật là không phải bạn bè, tốt xấu gì cũng nên để nàng làm tiệc tiễn biệt một phen, cứ phát tay đi như vậy, coi nhau là gì? Lần gặp mặt tới hần phải thêm vài năm nữa, lúc đó chưa chắc nàng còn sống đâu! Hữu Hòa trách móc.

Tiêu Trục nghe thấy lời nàng nói, cục đá to trong lòng nặng lên rất nhiều, bao nhiêu buồn bã chùng xuống, không thể kìm nén được nữa.

Hữu Hòa không biết gì cả, cảm phong thư lẩm bẩm nói: “Tranh của Miên Thư còn ở chỗ ta, hần không cần nữa sao...”

Trái tim Tiêu Trục thắt chặt lại, lên lên xuống xuống như sóng vỗ, lo sợ không yên, bên tai một đồng âm thanh hỗn loạn, lúc là giọng Hữu Hòa nói trong đêm đại hôn “Yêu mà không lợi, không tham”, lúc là tiếng Minh Đức Đế nói về Phượng Miên Thư “Làm muội phụ cũng không tồi”, lúc lại là giọng nói mềm mại của Hữu Hòa không ngừng gọi “Miên Thư”, “Miên Thư”, Tiêu Trục đứng không vững, nhỏ giọng nói “Không quá rầy công chúa nữa”, sau đó nhanh chóng đi khỏi Ý Nguyệt Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thần bà Tiểu Liên Hoa

Sau khi Phượng Miên Thư đề thư từ biệt lại, Hữu Hòa uể oải nửa ngày, cảm xúc này kéo dài đến sáng sớm ngày hôm sau, sau đó tâm tình của nàng khôi phục lại bình thường. Hữu Hòa vốn không phải là người u sầu, cảm xúc tới nhanh đi cũng nhanh. Có lẽ nhờ tính tình lạc quan như thế nên nàng mới có thể chống chọi với bệnh tật đến bây giờ.

Do lời hẹn với Phượng Miên Thư, thời gian trước Hữu Hòa vẽ rất nhiều tranh, nay Phượng Miên Thư đi rồi, nàng được nghỉ tay đọc thoại bản, chân cũng tốt hơn, qua năm sáu ngày, hần có thể bước đi từ từ.

Đáng ra, mọi chuyện đều phát triển theo hướng tốt, Hữu Hòa nên an tâm thoải mái mới đúng. Lại là, Hữu Hòa cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng lắm, tựa như thiếu cái gì đó. Cho đến một ngày, Thu Đàm thuận miệng oán trách một câu “Mấy ngày nay Phò mã không có đến”, trong lòng Hữu Hòa giật nảy, cuối cùng cũng hiểu là không đúng chỗ nào.

Chuyện là mấy ngày rồi chưa gặp Tiêu Trục.

Từ ngày Phượng Miên Thư đưa thư đến, không biết hần chạy đâu mất. Bây giờ Hữu Hòa mới nhớ tới, cảm thấy ngày ấy hần có chút kỳ lạ, chưa nói gì hết trực tiếp đi mất, lúc ấy nàng còn chìm trong mất mát, không chú ý hần, giờ nhớ lại, mới thấy không đúng.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tiêu Trục quả thật có chút quái đản nhưng quái đản nhất chính là nàng.

Hữu Hòa nhận ra điều này có hơi hoảng sợ. Nàng cũng không muốn nhìn thấy Tiêu Trục, không phải sao? Khi nhìn thấy hần, nàng sẽ thấy không được tự nhiên, vậy thì sao lúc hần không đến, nàng lại cảm thấy khó chịu chứ?

Trước đây, từng nghe hoàng huynh nói nữ nhân vừa mâu thuẫn lại rồi rấm. Nàng khi đó không hề gật bừa, nay cảm thấy bản thân cũng trở nên mâu thuẫn rồi rấm.

Đây là câu chuyện buồn.

Hữu Hòa muốn tìm người phân tích tâm tình quái dị này, ngoại trừ Thu Đàm và Tiểu Liên Hoa, cũng chỉ còn lại Nhạc An. Nhưng không biết dạo này Nhạc An bận bịu chuyện gì, không tới tìm nàng. Từ ngày gả đi, không chỉ có hoàng huynh xa cách, đến cả Nhạc An cũng không hơn.

Lại là chuyện buồn.

Tâm trạng Hữu Hòa công chúa giống như bị mưa đá đập một trận.

Tiểu Liên Hoa thấy ánh mắt công chúa dừng trên thoại bản rất lâu vẫn chưa sang trang khác, có chút hoảng. Bình thường tốc độ đọc của công chúa rất nhanh, thoại bản này hơi mỏng nên xong từ sớm rồi. Tất có chuyện, chắc chắn công chúa đang có tâm sự!

Chẳng lẽ vì vị kia Tĩnh Vương điện hạ kia rồi đi nên canh cánh trong lòng?

Không giống! Hai ngày trước không phải còn vui vẻ cùng các nàng nói chuyện xưa sao? Mới qua vài ngày, sao có thể tụt cảm xúc được? Công chúa xưa nay không phải người hay thay đổi thất thường, đa sầu đa cảm, không phải là đang chơi trò bị thương chảy ngược thành sông chứ?

Nói không chừng, theo như suy đoán của Thu Đàm tỷ tỷ, Tĩnh Vương điện hạ là người công chúa ái mộ, trước kia hai người bọn họ xa cách vạn dặm, cảm tình sâu đậm không dễ dàng biểu lộ cho nhau. Giờ đây, khó khăn lắm mới được gặp gỡ, bao nhiêu tình cảm của gần ấy thời gian tuôn trào như nước, nay công chúa tình ý dạt dào, có khi nào mắc bệnh tương tư không...

Tiểu Liên Hoa càng nghĩ càng cảm thấy triệu chứng của Hữu Hòa công chúa giống y như bệnh tương tư trong truyền thuyết, nếu vậy thì chuyện này nghiêm trọng rồi.

Ở trong cung, cách ba ngày thái y sẽ đến xem bệnh cho công chúa, cứ thế này sớm hay muộn gì cũng chẩn ra công chúa mắc bệnh tương tư. Nhưng mà, Phò mã đoạn tụ, quan hệ giữa công chúa và phò mã ai cũng nhận thấy, hơn nữa mấy ngày gần đây phò mã vẫn luôn đợi ở trong phủ, dù có mù cũng thấy rõ người công chúa tương tư không phải phò mã, danh dự công chúa sẽ bị ảnh hưởng, đồng thời, đỉnh đầu phò mã có thêm cái nón xanh, sau đó...

Phò mã vì mặt mũi mà hận chết công chúa, công chúa không giữ phụ đạo bị thể nhân phi báng, phò mã không nhận được nữa, trở mặt với công chúa, công chúa vô cùng xấu hổ, thương tâm muốn chết, nhưng chết cũng không hồi cải, hai người đoạn tuyệt quan hệ, công chúa trở lại trong cung, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, còn phò mã không thể chịu đựng được ánh mắt thể nhân, đi đến bắc địa xa xôi, cuối cùng công chúa ở trong cung sống quãng đời cô độc còn lại, phò mã ở bắc địa cùng Lục đại nhân như hình với bóng mãi mãi không phân ly, sau đó...

Không có sau đó.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Quả là... Quá thâm.

Tiểu Liên Hoa suy diễn đến đây, cả người phát run. Những năm gần đây, nàng nghe Hữu Hòa công chúa nói không ít chuyện trong thoái bản, bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ kết cục của công chúa và phò mã không khỏi bị thương tuyệt vọng.

Tương tượng công chúa tóc trắng xoá, ngày ngày vô hồn ngồi trên xích đu ở An Dương Cung, bởi vì khóc quá nhiều nên trở thành người nửa mù, ánh mắt không còn tia sáng nữa, miệng không ngừng gọi “Miên Thu”, “Miên Thu”, như khóc như kể, như oán như hận, không khác gì âm hồn bất tán ở An Dương Cung... Tiểu Liên Hoa nghĩ thôi đã thấy buồn thảm.

Không, mọi chuyện trăm ngàn lần cũng không thể đi theo hướng đó được, nàng nhất định phải bóp chết mối lo đáng sợ này từ trong trứng!

Tiểu Liên Hoa cảm thấy bản thân như vị thần tiên cứu thế, tay nắm chặt thành quyền, khuôn mặt đỏ lên, hàm răng cắn chặt, chuẩn bị tinh thần làm việc nghĩa không lùi bước, tiến lên đoạt lấy thoái bản trong tay Hữu Hòa, “Đồng” một tiếng quỳ trên mặt đất, ánh mắt nghiêm trọng nhìn Hữu Hòa công chúa bị nàng làm cho một phen hốt hoảng.

“Công chúa, nô tỳ Tiểu Liên Hoa liều chết ngăn cản!”

“Ngăn, ngăn cản cái gì?” Hữu Hòa chưa hồi hồn, chớp mắt khó hiểu.

Tiểu Liên Hoa ném thoái bản trong tay đi, nắm lấy tay Hữu Hòa, thần bí nói: “Công chúa, có một chuyện nô tỳ vẫn luôn giấu người, kỳ thật tổ tiên nô tỳ có bản lĩnh thông linh, tổ nãi nãi* nô tỳ có khả năng bói toán, chẳng qua đến đời nô tỳ, linh lực không được mạnh lắm, nhưng mà đôi lúc nô tỳ vẫn có một ít dự cảm”.

*Tổ nãi nãi: Bà nội.

Mắt Hữu Hòa mở to: “Người nói... Người biết thông linh?”

“Nô tỳ không có lợi hại như vậy, nô tỳ chỉ có thể nhìn thấy được một ít đầu mối”. Mày Tiểu Liên Hoa nhăn lại, thần sắc ảo não, diễn sâu như thật.

“À... Vậy người linh cảm cái gì?” Trong lòng Hữu Hòa khiếp sợ, nhất thời khó có thể tiếp thu được, bán tín bán nghi nhìn Tiểu Liên Hoa. Kiếp trước, Hữu Hòa theo thuyết vô thần, nhưng khi được xuyên qua, nàng không còn tin tưởng vào khoa học.

Tiểu Liên Hoa hít vào một hơi, trịnh trọng nói: “Công chúa, người nhất định phải nhớ rõ lời nô tỳ sắp nói, tốt nhất mỗi ngày mặc niệm ba lần”. Nói đoạn, ngữ khí Tiểu Liên Hoa càng thêm nghiêm túc, nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Nam nhân trong lòng công chúa vừa mới nhớ đến, hẳn không phải người công chúa nên mong nhớ, người nên vứt bỏ đoạn tình cảm này, nô tỳ có linh cảm, nếu công chúa tiếp tục mong nhớ hắn, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng, người không thể gánh vác nổi!”

“Người... người linh cảm rằng ta đang mong nhớ một nam nhân nào đó?” Bỗng dưng mặt Hữu Hòa đỏ lên, ngạc nhiên hỏi.

“Đúng ạ”. Tiểu Liên Hoa gật đầu thật mạnh.

Hữu Hòa nửa giương cái miệng nhỏ, ánh sáng ở đáy mắt lay động, sừng sốt khó tin, lúng túng hỏi: “Nói vậy... vì sao ta không được nhớ đến hắn? Hậu quả nghiêm trọng cỡ nào?”

“Sẽ hại người hại mình, nhà tan cửa nát”. Tiểu Liên Hoa nói.

Hữu Hòa rùng mình, mắt trừng to: “Nghiêm... nghiêm trọng vậy sao?”

Tiểu Liên Hoa gật đầu như già tòi.

“Ta phải làm gì bây giờ?”

“Hmm, công chúa muốn, muốn...” Trong đầu chợt lóe lên một ý, Tiểu Liên Hoa lập tức nói, “Đúng rồi, tổ nãi nãi nô tỳ thường từng nói một câu”.

“Câu gì?” Hữu Hòa vội hỏi.

“Chớ hoài chấp niệm, chớ vương bận trong lòng, lãnh đạm như nước, kiên định như núi, nước chảy không kêu, sơn dời bất động, không níu kéo, không nhớ thương, vạn sự thuận theo tự nhiên”.

Tiểu Liên Hoa mang câu nói lúc nhỏ nghe được từ miếu Lão hòa thượng nói ra không sót chữ nào, nói đến bản thân mình còn phải kinh ngạc một phen, Tiểu Liên Hoa bội phục đầu óc cơ trí của mình, cảm giác có thành tựu.

Hữu Hòa cúi mặt xuống, suy nghĩ sâu xa.

Nhìn thấy vậy, Tiểu Liên Hoa thầm khen tốt quá, công chúa không có giáo huấn nàng, vắt hết óc khuyên giải coi như đánh rắm!

Tiểu Liên Hoa vui mừng chảy nước mắt.

Lúc Hữu Hòa nâng mắt lên, giữa mày lộ ra thần sắc nhẹ nhõm, cảm kích nói: “Tiểu Liên Hoa, tổ nãi nãi người nói hay lắm. Hiện giờ ta không thấy rối rắm nữa, không níu kéo, không nhớ thương, vạn sự thuận theo tự nhiên, ta biết nên đối mặt như thế nào rồi, cảm ơn người”.

Nghe vậy, Tiểu Liên Hoa vạn phần kích động, hốc mắt đỏ lên: “Công chúa nghĩ thông suốt thật là tốt!”

“Đúng vậy”. Hữu Hòa cười nhẹ nhõm, “Được rồi, giờ ta phải suy nghĩ lại nên đưa lễ vật gì cho Tiêu Trục mới tốt đây”.

“Công chúa muốn tặng... tặng lễ vật cho phò mã?” Tiểu Liên Hoa kinh hi không thôi, ôi, ông trời đối xử với nàng không tệ, không ngờ nàng ta tùy tiện nói dối một chút, là có thể làm cho tâm tư công chúa thay đổi long trời lở đất, thế nhưng từ Tĩnh Vương điện hạ nhảy đến phò mã gia, thật sự... Thật sự là chuyện làm cho người ta vui mừng.

Không được, nàng phải đi tìm Thu Đàm tỷ tỷ tranh công...

***

Suy nghĩ cả một đêm, cuối cùng Hữu Hòa cũng suy nghĩ ra vật muốn tặng cho Tiêu Trục.

Sáng ngày hôm sau, theo thường lệ thái y trong cung đến bắt mạch, Hữu Hòa thuận thể nhờ thái y đưa thư cho thái giám tổng quản Tôn Hi, buổi trưa, Tôn Hi phụng lệnh Minh Đức Đế, mang đồ Hữu Hòa cần đưa đến Ý Nguyệt Hiên.

Cuối giờ Tuất*, Tiêu Trục trở lại Tây Uyển, còn chưa tắm rửa, đã thấy Triệu Tùng qua.

*Giờ Tuất: từ 7 giờ tối đến 9 giờ tối.

Triệu Tùng đưa một vật cho Tiêu Trục, nói thêm một câu, Tiêu Trục nhận được đồ vật, đứng sững sờ chỗ cũ, qua một khắc vẫn chưa dịch bước.

Đêm đó, Tiêu đại tướng quân ôm một vật nằm trên giường, sau đó... Mất ngủ nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Quấy nhiễu giấc ngủ

Mặt trời còn chưa lên Thu Đàm đã thức dậy, nhìn phía giường đối diện thấy Tiểu Liên Hoa vẫn đang ngủ say, bất đắc dĩ cười, nhẹ nhàng mặc xiêm y đi ra ngoài.

Sau khi thời tiết chuyển lạnh, công chúa bắt đầu thích ngủ nướng, thời gian rời giường muộn hơn trước kia một khắc. Nhưng thói quen dậy sớm của Thu Đàm không sửa được, cứ đúng giờ là đi phòng bếp nhỏ nấu một ấm trà thơm mà công chúa thích nhất, lại làm hai ba loại điểm tâm công chúa thích ăn, xong nấu một nồi cháo thuốc. Sắp xếp thời gian vô cùng thỏa đáng, đợi công chúa rửa mặt chải đầu, vừa vặn có thể dùng đồ ăn sáng.

Thu Đàm cho rằng hôm nay cũng giống như thường ngày, vẫn là nàng đến Ý Nguyệt Hiên sớm nhất.

Cho đến khi trông thấy bóng người cao lớn đứng trước tấm phòng công chúa.

Lúc đầu Thu Đàm còn tưởng mình chưa tỉnh ngủ nên hoa mắt, sau khi xoa mắt xong nhìn lại, bóng người vẫn còn đứng đó.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Một thân trường bào xanh thẫm, thân hình hiên ngang, dáng đứng đĩnh đạc mạnh mẽ, đó là khí chất độc nhất vô nhị được tôi luyện trên chiến trường.

Đó còn không phải phò mã đại nhân sao!

Thu Đàm vừa sợ vừa ngạc nhiên, nhanh chóng tiến lên, khom người hành lễ: “Phò mã”.

Tiêu Trục nghiêng đầu, khuôn mặt anh tuấn trầm tĩnh lộ ra sự mệt mỏi. Đầu tóc có hơi loạn, mái tóc phía trên đầu bám một mảng hơi nước li ti trong suốt.

Đó là sương sớm.

Thu Đàm kinh hoàng: “Phò mã gia, người đến bao lâu rồi ạ?”

“... Mới đến”. Tiêu Trục thấp giọng đáp.

Thu Đàm nhìn đầu tóc Phò mã bám đầy sương sớm, nàng ta mím môi, không vạch trần lời nói dối này.

“Phò mã muốn gặp công chúa sao?” Thu Đàm hỏi.

Tiêu Trục ừ một tiếng.

Thu Đàm chần chừ, thăm dò: “Công chúa còn đang ngủ, phò mã có gấp không? Hay là nô tỳ đi gọi công chúa?”

“Không cần đâu, để nàng ngủ đi, ta chờ nàng tỉnh dậy”.

“Chuyện này...” Thu Đàm có chút khó xử, chẳng lẽ để cho Phò mã đứng ở đây chờ hay sao? Cảnh tượng này quá kỳ cục rồi, chờ lát nữa các nha hoàn, bà tử đến đây nhìn thấy cảnh này không biết sẽ nghĩ như thế nào. Hình thức đôi vợ chồng công chúa, phò mã ở chung đã đủ cổ quái, không nói đến người bên ngoài, riêng hạ nhân trong phủ có chặn cũng không chặn được mấy lời linh tinh, nếu để bọn họ nhìn thấy phò mã đứng ở bên ngoài phòng công chúa không nhúc nhích, nói không chừng còn tưởng rằng công chúa điều ngoa đánh đá phạt phò mã đứng chờ xem!

Thu Đàm muốn bảo vệ thanh danh của công chúa nhà mình, suy nghĩ chút, rồi nói: “Hắn còn một lúc nữa Công chúa mới dậy, bên ngoài thời tiết lạnh, mời Phò mã gia đến Dịch Tâm Trai ngồi! Nô tỳ đi pha chút trà nóng. Phò mã gia vừa uống trà vừa đợi được không ạ?”

Tiêu Trục hơi trầm ngâm, ngay sau đó gật đầu.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

***

Đã qua ba chén trà nhỏ, Hữu Hòa công chúa vẫn đang ngủ say.

Chiều theo tình huống này, có lẽ công chúa còn muốn ngủ thêm nửa canh giờ nữa.

Sau khi đã chuẩn bị xong hai loại điểm tâm Hữu Hòa công chúa yêu thích, một loại xốp giòn có lớp sữa bao quanh thơm lừng và một loại xếp theo kiểu uyên ương. Thu Đàm nhóm bếp lên nấu cháo thuốc.

Tiểu Liên Hoa cùng hai nha hoàn bận bịu quét dọn, nên ở phòng bếp nhỏ chỉ có Thu Đàm và một ma ma họ Hà.

Thu Đàm nhìn điểm tâm trên bàn, trong lòng có tính toán, nhờ Hà ma ma trông giúp nồi cháo trên bếp, xong rồi bung hai đĩa điểm tâm đi Dịch Tâm Trai.

Đến cửa Dịch Tâm Trai, Thu Đàm nhẹ nhàng gõ cửa, gọi một tiếng “Phò mã”, giọng Tiêu Trục truyền từ bên trong ra hai chữ: “Vào đi”.

Thu Đàm đẩy cửa, đi vào thư phòng.

Tiêu Trục đứng sau án thư, chăm chú nhìn trên vách tường.

Thu Đàm đặt điểm tâm lên trên án thư, nhìn theo hướng mắt phò mã đại nhân, vừa vận trông thấy trên tường treo bức 《Thu hà đồ》—— Bức đồ Hữu Hòa công chúa và Phượng Miên Thư cùng vẽ.

Ngày thứ hai Phượng Miên Thư đi, Hữu Hòa công chúa bảo các nàng treo bức tranh kia lên.

Bức « Thu hà đồ » này về thật hoàn hảo.

Cho dù Thu Đàm không thích Phụng Miên Thư, nhưng từ đáy lòng, cảm thấy bút pháp của hấn và Hữu Hòa công chúa giống nhau đến thần kỳ. Rõ ràng là hai người cùng vẽ tranh, không hiểu sao các nét vẽ đường như chỉ của một người, các chi tiết nhỏ thật phù hợp, Thu Đàm là một tiểu cung nữ không hiểu tranh họa thế mà lại thấy cảnh đẹp ý vui, trông rất thích, khó trách công chúa thích bức họa này như vậy, nhất quyết một hai phải treo nó ở thư phòng.

Nhưng mà, dù tranh có đẹp, cũng không đến mức phải nhìn chăm chăm lâu như vậy chứ?

Thu Đàm nhìn bóng dáng Phò mã, có hơi khó hiểu. Nếu nàng ta nhớ không lầm, thì ngày trước Phò mã từng nói “Không biết thưởng tranh”, vậy mà giờ nhìn đến không chớp mắt là sao đây?

Thấy Tiêu Trục vẫn chưa có ý định dời tầm mắt, Thu Đàm đành phải kiềm chế nghỉ hoặc, chủ động xuất kích.

“Phò mã, nô tỳ mang chút điểm tâm tới, người ném thư trước, chắc Công chúa cũng sắp dậy rồi”.

Nghe vậy, cuối cùng Tiêu Trục cũng xoay người, nhìn hai đĩa điểm tâm, nói: “Công chúa thích ăn, để lại cho nàng”.

Một câu nói ra, khiến cho Thu Đàm cảm thấy huyền diệu, cuối cùng cũng thấy được ánh sáng ban mai rồi, nhất thời vừa kích động vừa vui mừng.

Từ ngày công chúa và phò mã thành hôn tới nay, công chúa chưa từng giữ phò mã ở lại Ý Nguyệt Hiên dùng bữa, hai người ở hai nơi riêng biệt, bình thường không qua lại thân thiết, vậy mà phò mã lại biết công chúa thích ăn gì, mặc kệ phò mã hỏi ai, cũng đủ để chứng minh phò mã đối với công chúa không phải là không quan tâm, nói không chừng, giống như nàng đoán, nhờ lần trước phò mã cùng công chúa trải qua hoạn nạn nên phò mã đã động tâm với công chúa!

Như thế xem ra, lựa chọn con đường tác hợp phò mã với công chúa quả không sai.

Thu Đàm thấy hiện nay bản thân xem như từ đường mòn mà đi lên trên con đường thênh thang, tiền đồ tươi sáng—— ít nhất chuyện bề thẳm phò mã có tiến triển khả quan.

Phò mã đại nhân mạnh mẽ như thế, nàng ta sao có thể kéo chân sau!

Kiểm chế nội tâm kích động, Thu Đàm không nhiều lời, thản nhiên yên lặng rời khỏi thư phòng.

Tiếp theo, chính là công chúa.

Nhắc đến Hữu Hòa công chúa, Thu Đàm nhìn không được đỡ trán thở dài —— công chúa nhân hạ thành thoi làm người ta nôn nóng muốn chết, căn bản không thể trông cậy vào việc thuận theo tự nhiên mà có thể có kết quả tốt được!

Thu Đàm thầm nghĩ: Hiện giờ Phụng Miên Thư vướng tay vướng chân đã tự động lặn xa, ảnh hưởng của hấn với công chúa sẽ giảm dần theo thời gian, theo tin tức hôm qua Tiểu Liên Hoa hồi báo, công chúa có khả năng đã dè dặt suy nghĩ nhớ thương Phụng Miên Thư xuống rồi, nay đúng thời cơ tốt để đẩy công chúa vào lòng phò mã. Chọn ngày không bằng gặp ngày, hay là hôm nay đổ tí dầu vô lửa vậy?

Quyết định xong, Thu Đàm không chần chừ nữa, lập tức đi tới tâm phòng của Hữu Hòa công chúa.

Hữu Hòa đang ngủ say bị tàn nhẫn đánh thức, mê mang mắt nhắm mắt mở nhìn khuôn mặt ở trước mắt ——

Thu Đàm tỏ ra hết sức hiền hòa, ôn nhu như nước, đưa năm ngón tay đến trước mặt Hữu Hòa trước hỏi: “Công chúa, đây là mấy?”

“Năm, năm”. Hữu Hòa hí hóp mắt lại, hai mắt như có như không lóe sương nhân nhật, khuôn mặt trắng trẻo hơi phỉm hồng, giọng nói mềm mại êm nhu, mang theo bộ dáng lười biếng vừa mới ngủ dậy, vừa quyến rũ vừa mỉa mai, làm cho lòng người nghe như bị con mèo nhỏ nhẹ nhàng cào lấy.

Thu Đàm run run, hối hận vì không kéo phò mã vào xem bộ dạng này của công chúa. Vẻ đẹp của nữ nhân vào sáng sớm là độc nhất, vô cùng mê hoặc lòng người, phong tình của công chúa giờ phút này, cho dù có là Lục đại nhân trước kia phò mã mê luyện luyện mấy đời cũng không luyện ra được, phò mã không nhìn thấy cảnh này, thật là đáng tiếc...

Hữu Hòa dần thanh tỉnh, yếu ớt ngáp một cái, tâm trạng không thể nào cao hứng nổi, lầm bầm nói: “Thu Đàm, người biết không, quá nhiều giấc ngủ của người khác, vạn ác đứng đầu cũng... ta quyết không tha thứ cho ai túm ta ra từ trong mộng đẹp đâu... bởi vì loại người này... bọn họ... không bao giờ biết được người ta đang sung sướng ăn ngon, đột nhiên lại bị đánh thức, phát hiện thức ăn ngon chẳng qua chỉ là giấc mơ... cảm giác hết sức thâm...”

Thu Đàm mặc kệ Hữu Hòa oán hận, nhanh tay nhanh chân lấy xiêm y, một bên giúp Hữu Hòa chải tóc, một bên nói: “Công chúa đừng cảm thấy thâm nữa, hôm nay là nô tỳ không tốt, nô tỳ ghi nhớ trong lòng, lát sau sẽ thỉnh phạt với người, còn bây giờ, trước nô tỳ hầu hạ công chúa thay quần áo rửa mặt, sau đó đi gặp phò mã...”

“Gặp, gặp ai?” Hữu Hòa ngăn ra, tròn mắt hỏi.

Thu Đàm không ngần ngại đầu lên, một mặt giúp Hữu Hòa thắt dây lưng, một mặt trả lời: “Nửa đêm hôm qua phò mã tới viện chúng ta chờ người, giờ phò

mã đang ở Định Tâm Trai đấy!”

Hữu Hòa sững sờ, một lúc lâu sau mới ngo ngoác nói: “Ngươi nói là... hửn chờ từ nửa đêm tới bây giờ?”

“Nô tỳ nghĩ là đúng vậy”. Thu Đàm nửa quỳ mang giấy cho Hữu Hòa, không quên nói thêm một câu, “Dù sao thì lúc nô tỳ đến, mặt trời mới nhô được một nửa”.

“Hửn có việc gì gấp sao?” Hữu Hòa vội hỏi.

“Phò mã gia không có nói, nô tỳ cũng không dám hỏi nhiều, có điều nô tỳ thấy phò mã trông rất sốt ruột, công chúa nên chuẩn bị nhanh chút đi thôi kẻo phò mã đi mất”.

“Có lẽ có việc gấp thật, chắc không phải hoàng huynh có chuyện gì chứ?” Hữu Hòa nóng lòng, hoàn toàn quên mất ai mới vừa rồi còn than “Cực kỳ thê thảm”, nóng nảy thúc giục: “Sao ngươi không gọi ta sớm hơn? Mau lên, đừng búi mấy kiểu phức tạp, chải hai cái là được rồi!”

“Vâng, vâng, vâng!” Ngoài miệng Thu Đàm liên tục đáp lời, trong lòng lại cười trộm.

Hữu Hòa rửa mặt đơn giản, sau đó Thu Đàm đỡ nàng đi Định Tâm trai.

Tới cửa, Thu Đàm lấy cóbung trà vội vàng lui xuống.

Hữu Hòa nôn nóng trong lòng, không rảnh lo việc khác, cửa cũng không gõ, trực tiếp đẩy vào.

“Công chúa!” Tiêu Trục thấy người đến, cất bước bước qua, đỡ cánh tay phải Hữu Hòa, “Chân người có thể đi rồi?”

Hữu Hòa không đáp, bắt lấy ống tay áo của hửn, vội vàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Hoàng huynh ta có làm sao không?”

“Hoàng Thượng...” Tiêu Trục không rõ nguyên do, sững sờ một chút rồi mới nói: “Hoàng Thượng... rất khỏe”.

Hữu Hòa thờ phào nhẹ nhõm, vui mừng nói: “Hoàng huynh vẫn khỏe là tốt...” Bỗng nhiên Hữu Hòa ngờ vực nhìn Tiêu Trục, “Vậy ngươi gấp như thế làm gì? Có gì việc gấp à?”

“Không có việc gấp”. Tiêu Trục nhú nhú mày, nhìn tóc Hữu Hòa rối tung, vẻ mặt nôn nóng, hửn là gấp gấp chạy tới đây.

“Không có việc gấp gì, vậy sao ngươi nửa đêm lại chạy tới chỗ ta làm gì?” Hữu Hòa vẻ mặt khó hiểu.

“Nửa đêm?”

“Không phải nửa đêm hả?” Hữu Hòa hoang mang, “Là Thu Đàm nói”.

Cái này Tiêu Trục rõ, không biết có nên cảm kích Thu Đàm hay không.

Hửn không muốn quấy nhiễu giấc ngủ của nàng nhưng rốt cuộc vẫn là làm phiền nàng.

“Công chúa, ta không có việc gấp”, im lặng chút, Tiêu Trục chậm chậm mở miệng, “Chẳng qua là... có chút chuyện muốn hỏi công chúa”.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nụ hôn đầu đúng là cầu huyết

*Cầu huyết: Máu chó.

Hữu Hòa ngẩn người, hai mắt tròn xoe: “Hỏi cái gì?”

Sóng mắt Tiêu Trục mềm mại, cánh môi hơi nhếch, dường như phá lệ mang theo ý cười. Dáng vẻ hửn không tồi, vốn có khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt đen láy thâm trầm, bao quanh người là khí thế Đại tướng quân không giận mà uy, ở trước mặt Hữu Hòa hoàn toàn trưng ra bộ dạng nghiêm túc thận trọng, nào có khi cười qua bao giờ?

Nhưng mà lúc này không chỉ ánh mắt hửn thay đổi, mà khóe môi cũng nhếch lên chút, ý cười như không cười, làm cho người khác cảm thấy nam nhân này không đồng nhất.

Hữu Hòa giống như bị gõ một búa, nhìn tới si ngốc.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

“Công chúa trước ngồi xuống, được không?” Giọng nói cũng ấm áp dịu dàng, tựa như đệm lông ấm áp mềm mại mơn trớn trên mặt.

“Được, được”. Hữu Hòa ngây ngốc —— chẳng lẽ mấy ngày không gặp, Tiêu Trục trong thân thể này thay lòng rồi á?

Tiêu Trục đỡ cánh tay phải Hữu Hòa, Hữu Hòa để mặc hắn dìu nàng đi đến giường cao bên cạnh cửa sổ.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ ấm áp chiếu vào, bao phủ xung quanh hai người một tầng ánh sáng hư ảo, mông lung, tựa như thần tiên trong tranh.

Hữu Hòa nhấc chân, đang muốn bước lên giường cao, đột nhiên tay Tiêu Trục chuyển từ cánh tay nàng qua cái eo thon, hoàn toàn ôm trọn vòng eo gầy yếu, không đợi Hữu Hòa động đã nhẹ nhàng đặt nàng lên trên giường cao.

Trước mũi có hơi thở nhàn nhạt, thân thể Hữu Hòa hơi buông lỏng, trong lòng thầm nghĩ: Động tí là ôm nàng, tật xấu này không chịu sửa, xem ra không có thay đổi, nhưng làm sao giải thích hành động ôn nhu vừa rồi?

Tiêu Trục nhìn nàng, từ trong lòng ngực ra một thứ, ôn nhu hỏi: “Tại sao công chúa lại đưa ta vật này?”

“Hớ?” Hữu Hòa hoàn hồn, dời tầm mắt đi.

Tiêu Trục nắm một cây chùy thủ bằng vàng đen trong tay, chùy thủ tinh xảo tỉ mỉ, nhìn qua là biết tuyệt đối không phải do thợ bình thường làm ra. Thân chùy thủ hơi mỏng loáng choáng phát ra ánh sáng bạc, vỏ chùy thủ khắc hình hoa mai, trên chuôi chùy thủ khảm một khối bạch ngọc hình hoa mai, chất ngọc tinh tế trong suốt.

Đó là do thợ rèn đệ nhất thiên hạ danh tiếng vang xa trăm dặm rèn ra, là vật độc nhất vô nhị, được đặt tên là “Hoa mai chùy”.

Nghe nói cái người danh xưng đệ nhất thợ rèn kia là quý xui xẻo, sau khi rèn xong Hoa mai chùy còn chưa kịp làm cái thứ hai, thì do nồi đun nước mà tự mình đốt chết mình ở trong phòng rèn kiếm. Người yêu thích binh khí khắp nơi đều thèm muốn Hoa mai chùy, nhưng cuối cùng Hoa mai chùy bị hoàng thất Tây Uyển đoạt được, dẫn tới vô số anh hùng tiếc nuối. Sau đạo đó, trên phố xuất hiện không ít đồ giả.

Ba năm trước khi Tam hoàng tử Tây Uyển đến chơi tặng nó cho Đại Thịnh triều, làm hại nhóm người sư tử tâm binh khí ở Tây Uyển quốc mắng Tam hoàng tử Tây Uyển là không biết nhìn hàng. Hoa mai chùy đồ tốt thế có thể xem như quốc bảo vậy mà tùy tiện tặng đi, còn không biết tốt xấu tặng cho Đại Thịnh triều.

Minh Đức Đế nhặt được lợi nhưng lại không nghĩ vậy, ngó được vài lần đã kêu người bỏ vào kho cống phẩm. Luận về phí phạm của trời Minh Đức Đế đứng đầu bảng, lần này nếu không phải Hữu Hòa mở miệng hỏi, thiên hạ đệ nhất Hoa mai chùy này chắc hẳn còn nằm ở đáy rương lạnh băng.

Lúc này Hữu Hòa mới nhớ ra, hôm qua có chuyện tặng lễ vật cho Tiêu Trục.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thì ra hắn muốn hỏi cái này!

Hữu Hòa hiểu ý cười: “Người không biết à, Hoa mai chùy quả thật rất tốt, nghe nói không có người yêu thích binh khí nào là không muốn có nó, đừng nói người không không thích?”

“... Ta rất thích”. Ánh mắt Tiêu Trục càng thêm ôn nhu.

Dừng một chút, lại nói: “Chỉ là ta không biết vì sao Công chúa lại muốn đưa chùy thủ cho ta?”

“Chùy thủ này đẹp lại thực dụng, người giết địch đánh giặc, dùng để phòng thân, quá thích hợp, chẳng lẽ...” Hữu Hòa nhú mày, “Chẳng lẽ tặng chùy thủ phạm vào điều cấm kị nào sao?”

“Cũng không phải, chỉ là...” Tiêu Trục dừng chút, đôi mắt trong trẻo nhìn Hữu Hòa, chậm rãi nói, “Ngày trước mẫu thân cũng từng tặng chùy thủ cho ta...”

Thật ra Tiêu Trục muốn nói, ngoại trừ người cùng võ đạo chỉ có người thân thiết mới có thể tặng chùy thủ cho nhau, bởi vì chùy thủ dù sao cũng là vũ khí, thường cùng máu huyết tương liên, không phải là vật cát tường, nhưng đặt ở giữa những người thân thiết còn có ngụ ý đại loại người đưa chùy thủ hy vọng chùy thủ có thể thay thế họ bảo vệ người thân yêu của họ.

Hữu Hòa công chúa tặng hắn một thanh chùy thủ, hay là thiên hạ đệ nhất chùy thủ*.

*Ý muốn nói Hữu Hòa muốn tặng Tiêu Trục chùy thủ với hàm ý hay chỉ đơn thuần tặng món đồ thiên hạ đệ nhất, có một không hai.

Tiêu Trục không cách nào áp chế loạn tướng của mình.

Hắn ôm Hoa mai chúi trần trọc một đêm, không đợi được đến hừng đông, đầu canh năm* đã đến Ý Nguyệt Hiên.

*Canh năm 3 giờ đến 5 giờ sáng

Hữu Hòa không biết thuật đọc tâm, không đọc được mấy lời chưa nói ra hết của Tiêu Trục, nghe hắn nói vậy chỉ đáp: “Cho nên ngươi muốn nói... Ngươi đã có một thanh chủy thủ rồi?”

“Không, thanh chủy thủ kia... bị ta đánh mất”.

Hữu Hòa thấy trong mắt hắn hiện lên sự hối hận vô cùng sâu sắc, nói vậy là do hắn nhớ tới mẫu thân đã mất.

Thân thể Tiêu Trục, Hữu Hòa ít nhiều có nghe nói rằng hắn sớm mất cha mẹ, sống nhờ ở phủ Lục quốc công nhiều năm, chắc hắn cũng vất vả vì người ngoài.

Về mặt Hữu Hòa ngưng đọng, dừng một chút an ủi: “Không sao, mẫu thân ngươi sẽ không trách ngươi đâu, giờ đây ngươi lại có một thanh chủy thủ mới, đây là ta tặng cho ngươi, ngươi đừng đánh mất nữa đó!”

“Sao Công chúa phải tặng quà cho ta?” Tiêu Trục bỗng nhiên ép tới nửa bước, ánh mắt nặng nề chăm chú nhìn nàng, trong ánh mắt có chút kích động, rồi lại giống như đang cố gắng khắc chế lại.

Nàng ngồi trên giường, hắn đứng trước mặt nàng, giường cao thật tầm thường so với ghế cao rất nhiều, tầm mắt nàng chỉ thấp hơn hắn mấy tấc, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Hữu Hòa bị ánh mắt thẳng tắp của hắn bức đến mức thở không thông.

“Công chúa tặng ta chủy thủ không có nguyên do sao?” Tiêu Trục lại hỏi thêm một câu.

“Có chứ”. Hữu Hòa suy nghĩ giây lát, giải thích nói, “Ngày đó bị ám sát, đều nhờ ngươi bảo vệ ta, sau lại luôn chịu ơn ngươi chăm sóc, ta mang đến cho ngươi rất nhiều phiền phức, thua thiệt cũng nhiều, trong lòng thực sự băn khoăn, ta không biết ngươi thích cái gì, cho nên ta nghĩ rằng chủy thủ sẽ có ích, cho nên tặng chủy thủ cho ngươi bày tỏ cảm kích và áy náy”.

Hữu Hòa không nói ra, nàng chọn chủy thủ làm lễ vật kỳ thật còn có một lý do —— chủy thủ dù sao cũng là đao cụ dùng để cắt gọt, vừa vặn hợp ngụ ý “Nhất đao lưỡng đoạn”, nàng hy vọng chủy thủ này có thể chặt đứt tâm tư kỳ lạ của mình đối với Tiêu Trục.

Ý nghĩ này của Hữu Hòa là bị đánh về vô cùng cảm động của Nhạc An quận chúa ảnh hưởng.

Một năm trước, Nhạc An quận chúa thăm mếm đại công tử Dương Hạo nhà Trung Tín Hầu, đáng tiếc không lâu sau Dương Hạo cưới thiên kim nhà Đỗ thượng thư, mối tình đầu chưa bắt đầu đã chết non, vì thế Nhạc An thương tâm hết một ngày, quyết tâm đoạn tuyệt “Quên đi quá khứ, một lần nữa bắt đầu lại”, Hữu Hòa thấy vậy tặng nàng ấy hai câu —— từ hôm nay bước thêm bước nữa, ngoảnh đầu lại Dương Hạo chỉ là người qua đường.

Hữu Hòa không biết, dù nàng có nói ra ẩn ý phía sau hay không cũng không ảnh hưởng gì, bởi vì lời mở đầu kia cũng tính như thọc Tiêu Trục một đao.

Tiêu Trục im lặng hồi lâu, lẳng lặng nhìn Hữu Hòa.

Hữu Hòa bị hắn nhìn đến trong lòng hốt hoảng, nhỏ giọng hỏi: “... Không phải ngươi nói tặng chủy thủ không có phạm hủ hay sao? Ngươi nhìn ta làm gì?” Làm như nàng vừa làm cái gì đó ngu ngốc đến mức khó tin vậy.

Bỗng dưng Tiêu Trục rũ mắt xuống, cả người khẽ run lên.

“Tiêu, Tiêu tướng quân...” Hữu Hòa không rõ nội tình, cẩn thận bước đến gần nhìn sắc mặt hắn nhưng cái gì cũng không nhìn ra.

Tiêu Trục nhét Hoa mai chúi vào trong tay Hữu Hòa, miễn cưỡng nói: “Công chúa không có nợ ta gì cả, những chuyện đó vốn thuộc bổn phận của ta, không cần phải cảm kích, càng không cần phải xin lỗi”.

Thân hình cao lớn thối lui, xoay người rời đi.

Hữu Hòa sững sờ, nàng không nhớ chân mình còn đang bị thương, tay trái bắt chủy thủ, tay phải chống lên mặt giường, trực tiếp nhảy từ giường cao xuống.

Một tiếng “Ồ” kéo Tiêu Trục gấp gáp chạy lại.

“Công chúa!”

Tiêu Trục bế Hữu Hòa ngồi trên giường cao, sau muốn cõng giày này ra nhìn vết thương.

Hữu Hòa vội ngăn cản: “Chân ta ổn mà, vừa rồi chỉ là vội quá”.

“Công chúa còn đau không?” Tiêu Trục vẫn giữ chân nàng, thấy Hữu Hòa lắc đầu, mới buông tay đứng dậy, nhất thời không nói gì.

Hữu Hòa đưa Hoa mai chủy cho hắn: “Người không thích có thể ném đi”.

Tiêu Trục ngạc nhiên.

“Ta không phải không thích”. Hắn thấp giọng giải thích, giọng điệu khó nói, “Chỉ là, ta là thần tử, bảo hộ công chúa là chức trách, công chúa... không nên giữ trong lòng”.

Hữu Hòa nghe vậy chợt cảm thấy đáy lòng có chút không thoải mái, nhưng vẫn lạnh giọng kích Tiêu Trục, giọng điệu ương ngạnh: “Người nói người là thần tử, ta đây công chúa ban thưởng cho người, người dám không nhận”.

Tiêu Trục chăm chú nhìn Hữu Hòa, gật đầu: “Được”. Dừng một chút, lại nói, “Thần tạ ơn Công chúa ban thưởng”.

Đáy lòng Hữu Hòa tựa như kim châm, thấy hắn thuận theo nàng, nàng không cảm thấy cao hứng chút nào, ngược lại có chút hối hận, thậm chí còn chán ghét chính mình —— nàng học ở đâu cái thói ỷ thế hiếp người này...

Chủy thủ trong tay bị Tiêu Trục cầm lấy rồi.

Trong lòng Hữu Hòa vô cùng khó chịu, lúc Tiêu Trục chuẩn bị cất chủy thủ vào trong áo, đột nhiên nàng đoạt lại, mắt không nhìn hắn, chỉ vào chủy thủ lớn tiếng nói: “Bây giờ không cần phòng thân, người đặt ở đó làm gì, không nhìn thấy chuôi này có dây gắm à? Người đứng gần một chút!”

Tiêu Trục giật mình, bước đến gần.

Hữu Hòa cúi đầu nhìn sợi dây gắm màu vàng ở chuôi chủy thủ, nói: “Chủy thủ nhẹ nhàng tinh xảo, chẳng những có thể phòng thân, còn có thể làm trang sức, hiện tại người không có đánh giặc giết địch, treo trên thắt lưng nhìn đẹp biết bao”.

Hữu Hòa một mặt nói, một mặt đưa người ra phía trước, bàn tay trắng nõn giữ dây gắm đưa đến bên thắt lưng Tiêu Trục, cẩn thận cột dây gắm vào, nàng nào biết trên đỉnh đầu có ánh mắt nóng rực mãnh liệt nhìn nàng.

Tiêu Trục không dám thờ mặt.

Đầu óc dường như bị u hương trên người nàng mê hoặc, hắn hoài nghi khoảng khắc này là giấc mộng hắn hằng mơ đúng không?

Nàng chủ động đến gần, thân hình nhỏ bé ở cực gần hắn, tóc đen trên đỉnh đầu nhuộm một tầng ánh sáng mỏng, trắng nõn như ngọc cách môi hắn chỉ có hơn tấc, gần đến độ có thể nhìn thấy lông tơ trên trán cao tình tề của nàng. Bên dưới là hàng mi vừa dài vừa dày che đi con ngươi trong suốt, xuống dưới là cái mũi xinh đẹp, xuống chút nữa... Là đôi môi mỏng mềm mại, nang huyết khí không đủ, sắc môi từ trước đến nay rất nhạt, giờ đây lại lộ ra chút ửng đỏ hiếm thấy, tựa hoa mai vào đông, đẹp đến thanh khiết, hấp dẫn đến ——

Khiến người ta muốn hái đi.

Hắn cũng là người, là một người bình thường, còn là một nam nhân thầm nhớ nàng nhiều năm.

Cho nên, bị dụ hoặc là hiển nhiên.

Hơi thở bất tri bất giác ngừng lại, đôi môi chậm rãi hạ xuống, gần đến chóp mũi rồi, xuống chút nữa, rốt cuộc, rốt cuộc cũng sắp...

“Xong rồi!” Âm thanh mềm mại đột ngột vang lên.

Đầu nhỏ vừa ngẩng, hắn kinh hoàng muốn lui nhưng đã muộn.

Cánh môi hồng nhạt kề sát môi hắn, so với trong tưởng tượng có phần nhu mềm hơn, thơm hơn.

Một trận sấm sét đánh qua, suy nghĩ trong nháy mắt bị chặt đứt, tất cả tri giác đông cứng lại, chỉ có bên trái khóe môi là mềm mại.

Hắn choáng váng.

Choáng váng cũng không chỉ có hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Nửa thùng cầu huyết

Bên ngoài cửa sổ, đã quá bình minh.

Bên trong cửa sổ, vàng sáng ấm áp bao quanh hai người, vẫn là tư thế lúc ban đầu—— nàng ngồi trên giường cao, hắn đứng ở trước mặt nàng.

Chẳng qua là, lúc này hai người, một người ngậy ra như phồng, một người như bị sét đánh qua.

Thời gian ở đây trong một thoáng tựa như đột ngột dừng lại, cho đến khi ——

Người ở trên giường cao đột nhiên lui về sau.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

“Ngươi, ngươi...” Cơ thể Hữu Hòa cứng đờ, con ngươi sinh động bỗng nhiên đờ ra, nói năng lộn xộn “Ta, ta, ta...”

Ngơ ngác nhìn hồi lúc lâu, cuối cùng chậm rãi buông ra một câu: “..... Ta không có cố ý”.

“... Ta biết”.

Giọng của Tiêu Trục khàn khàn đến chính hắn cũng không nhận ra.

Hắn đương nhiên biết, nàng là vô tình. Còn người cố ý, là hắn.

“Cho nên ngươi...” Hữu Hòa cắn cắn môi, liếc hắn nói, “Cho nên không cần ta chịu trách nhiệm?”

Giọng Hữu Hòa nhỏ như tiếng mũi kêu nhưng Tiêu Trục vẫn nghe thấy được.

Không khí trong phòng trở nên yên lặng.

Lát sau, Tiêu Trục nhỏ giọng đáp lại: “Ừ”.

“Vây, Vây...” Ánh mắt Hữu Hòa chăm chú nhìn hắn, nuốt một ngụm nước bọt, dùng âm thanh hết sức nhỏ nói, “Vây ngươi có thể đừng đỏ mặt hay không...”

Dùng một chút, Hữu Hòa điều chỉnh lại ngữ khí, ra vẻ tự nhiên, thoải mái nói: “Kỳ thật cũng chỉ là ngoài ý muốn, ta đoán ngươi hẳn là chưa từng thân mật với nữ nhân bao giờ nên mới thế? Ta biết ngươi ngược ngược nhưng quả thật không có gì mà, cái kia không tính là hôn mê, chỉ là không cẩn thận bị ta đụng phải thôi, ngươi đừng để trong lòng, coi như, coi như bị muỗi cắn một cái, đừng có đỏ mặt, ngươi thấy đó, ta căn bản không để trong lòng... Cái đó, ngươi, ngươi đừng mặt đỏ...”

Nói được nửa câu, ánh mắt nàng đảo liên tục, không dám nhìn thẳng Tiêu Trục.

Một đại nam nhân, mặt đỏ thành như vậy, thế nhưng, thế nhưng một chút cũng không khó coi, ngược lại còn có chút, có chút...

Hữu Hòa không biết làm sao hình dung, chẳng qua là tim đập quá dữ dội rồi.

Hắn đỏ mặt cũng đúng, dấu sao hắn cũng là người bị khinh bạc, mà nàng là người khinh bạc người ta, cảm giác sao giống nhau được, hắn xấu hổ đỏ mặt là tất nhiên!

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Nhưng sao... Nhưng sao thấy hắn đỏ mặt làm nàng cảm thấy mặt mũi mình cũng nóng lên rồi, hơn nữa càng ngày càng nóng? Đây là ảo giác đúng không? Người bị khinh bạc không phải nàng, mặt nàng nóng lên làm cái gì chứ?

... Không, có chỗ không đúng!

Mặt nàng thật sự nóng, vẫn còn đang nóng này...

Cũng không đúng, mặt nàng vốn dĩ không nóng, hình như là, là do không cẩn thận hôn hắn thế nên, mới, mới...

Hữu Hòa nhú mày, trong mắt mờ mịt nghi ngờ, tay nhỏ chậm rãi sờ lên mặt mình.

Trong nháy mắt, đầu nàng ầm ầm vang lên, nàng kinh hãi phát hiện ra không chỉ mặt nàng nóng lên mà tim trong lồng ngực còn đập rất nhanh, nhanh đến mức làm cho ngực có chút đau.

Mặt nàng mặt so với hắn nhất định còn đỏ hơn.

Hữu Hòa hiểu rồi. Nhưng, vừa rồi nàng nói với hắn, nói...

Sắc mặt Hữu Hòa dần thay đổi.

Tiêu Trục quần bách không biết phải làm gì, đầu óc lộn xộn, mắt chỉ nhìn môi nàng đóng mở cánh môi, đến nỗi lời nàng nói, một câu hắn cũng không nghe vào.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên nhìn thấy Hữu Hòa nâng hai tay lên che mặt lại, xoay người qua một bên, đầu cúi thấp, tóc dài thuận theo vai trượt xuống, che khuất khuôn mặt nhỏ của nàng, chỉ nghe âm thanh nhỏ truyền đến: “Người đi mau, đi mau...”

Tiêu Trục ngăn người, không hiểu nàng đây là thế nào, rõ ràng nàng mới đây còn nói chuyện rất tự nhiên mà, hoàn toàn không giống bộ dạng khăn trương luồng cuồng, sao giờ nàng lại có phản ứng quái dị như thế này.

Cái này, cái này không giống nàng...

“Công chúa...” Tiêu Trục gọi nàng, muốn hỏi nàng làm sao vậy nhưng lại lúng túng nói chẳng nên lời.

“Sao ngươi còn chưa đi?” Hữu Hòa chết cũng không xoay người lại, cố gắng che mặt, chỉ có âm thanh tức giận từ kẽ tay chạy ra, “Ta bảo ngươi đi!”

Ngờ khi nàng còn kém hơn lúc này, mày rậm của Tiêu Trục chau lại.

Hắn ngơ ngác đứng đó, đáp một tiếng “Được” xong rồi yên lặng xoay người đi mất.

Đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Hữu Hòa mới bỏ hai tay xuống, chậm rãi xoay người lại.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, mày đẹp nhú lại, ngẩn ngơ nhìn cửa.

Trong lòng ảo não đến nỗi muốn đánh mình bất tỉnh.

Hữu Hòa nghĩ, qua ngày hôm nay nàng ở trong lòng Tiêu Trục mất hết hình tượng rồi.

Đầu tiên là dùng thân phận công chúa ức hiếp hắn, sau là khinh bạc hắn, chỉ hai điều này cũng đã đủ xấu xa, hết lần này đến lần khác nàng ngốc đến học mẫu, rõ ràng mặt mình đỏ như tôm luộc, vậy mà không biết tự lượng sức mình, cố làm ra vẻ, ra vẻ không để ý, còn nói với Tiêu Trục một đồng chuyện hoang đường, quả thực... Quả thực làm mất hết mặt mũi hai đời trong một ngày!

Nàng không còn mặt mũi gặp Tiêu Trục nữa.

Hữu Hòa ngẫm lại, lại cảm thấy rất tức giận.

Tại sao loại chuyện cầu huyết chỉ xảy ra giữa nàng và Tiêu Trục? Loại chuyện này một khi không cẩn thận truyền ra ngoài vừa khéo không phải là mấy cái tình tiết nam nữ ái muội đó sao? Còn không phải là dùng chút cảm xúc mờ đường, khiến cho nam chủ nhanh chóng bị t*ng trùng lên não, sau đó xoay người ngã nhào vào nữ chủ à? Chuyện kiểu này sao lại rơi trên người nàng và Tiêu Trục chứ? Nàng xuyên đến kịch cầu huyết rồi?

Coi như nàng thật sự xuyên đến kịch cầu huyết đi, coi như nàng may mắn được làm nữ chính cầu huyết, dù vậy nam chủ tuyệt đối không phải là Tiêu Trục đúng không?!

Ai ai cũng biết, người ta là đoạn tụ đó!

Kiểu này đối với hai người bọn họ mà nói, ngoại trừ tăng thêm xấu hổ, hoàn toàn không có tí phát triển theo mặt tích cực đâu?!

Chẳng lẽ ông trời muốn Tiêu Trục ngã nhào vào người nàng sao? Ha ha, chờ kiếp sau nàng đổi giới tính đi, sau đó quay về đây thảo luận lại vấn đề này!

Nói qua nói lại, cũng do nàng tự làm tự chịu.

Hữu Hòa càng nghĩ càng ảo não, nhìn không được néo cái đuôi chẳng có bao nhiêu thịt của mình một cái —— chủy thủ này ở đây thật là tốt, hôm nay nàng không cùng Tiêu Trục nhất đao lưỡng đoạn* cũng không được!

*Nhất đao lưỡng đoạn ngụ ý cắt đứt quan hệ

****

Trong lúc Hữu Hòa công chúa ảo não tính toán đào hố chôn mình, có một người trốn ở phòng bếp nhỏ, im lặng nhìn lên cửa lớn Định Tâm Trai.

Thu Đàm nhìn thấy bóng dáng Tiêu Trục, lập tức lác mình chạy vội tới bếp, cầm ấm trà sớm đã chuẩn bị làm đạo cụ, nhắm lấy mục tiêu mà chạy đến.

“Phò mã già!” Thu Đàm cất giọng hưng phấn và kích động.

Tiêu Trục đứng bước, nghiêng đầu nhìn sang.

Thu Đàm cả kinh kêu thành tiếng: “Ôi, Phò mã gia, sao mặt người đỏ vậy?”

“Có sao?” Ngờ khi Tiêu Trục rõ ràng mặt tự nhiên, khuôn mặt càng thêm đỏ ửng.

Đột nhiên đầu Thu Đàm nảy ra một suy nghĩ, trong lòng trở nên vui vẻ, vội vàng làm thân chuyển đề tài: “Phò mã gấp thế này chắc là còn có việc, nô tỳ không dám làm trễ nãi người, nô tỳ xin phép đi thăm công chúa một chút ạ”.

Tiêu Trục gật đầu, bỗng nói: “Chăm sóc... công chúa cho tốt”.

Thu Đàm trong lòng vô cùng vui sướng, vội khom người hành lễ.

Tiêu Trục không nói thêm nữa, xoay người nhanh chóng rời đi.

Thu Đàm không thể chờ đợi để xác định xem mối quan hệ giữa công chúa và phò mã có như nàng ta nghĩ không. Thật là hiếm thấy phò mã đại nhân đỏ mặt đó nha! Vậy là thổ lộ rồi? Mới ở mức độ nắm tay thôi á? Hay là hôn môi? Hay là trực tiếp... Viên phòng luôn?

Bất kể là loại nào, cũng thật đáng mừng!

Phò mã đại nhân quả nhiên là nhân tài có tố chất!

Thu Đàm nhìn bóng dáng phò mã lòng tràn đầy khâm phục, vội vàng bước đi Dịch Tâm Trai.

Vừa vào phòng, Thu Đàm thấy Hữu Hòa mặt mày đỏ ửng ngồi trên giường cao, căn môi phát ngốc.

Thu Đàm bước qua, nhẹ giọng hỏi: “Công chúa, phò mã đi rồi?”

“Ừm”. Hữu Hòa rầu rĩ lên tiếng.

Thu Đàm ngạc nhiên: Sao nhìn công chúa có vẻ không vui nhỉ?

“Phò mã tới tìm công chúa, có việc gì gấp ạ?” Thu Đàm kiềm chế tâm tư, kiên nhẫn hỏi thăm.

“Không có việc gì, một chút việc cũng không có”. Hữu Hòa miễn cưỡng nói.

“Thế, thế... sao mặt công chúa lại đỏ thành như vậy?”

Hữu Hòa vừa nghe lời này, hùng hổ nổi giận, giọng điệu không kiên nhẫn nói: “Đỏ mặt thì sao nào? Ai nói ta không thể đỏ mặt? Ta chính là muốn đỏ mặt!”

“Ách, cái này...” Thu Đàm kinh sợ, công chúa đây là ăn phải thuốc nổ sao? Làm sao vừa động đã bùng bùng cháy như này?

Thật là kỳ quái!

Không đợi Thu Đàm phản ứng, Hữu Hòa bước xuống giường cao, chạy đến bên án thư, cầm lấy điểm tâm đưa vào miệng, hung tợn cắn uyên ương cuốn, mong có thể tiêu hóa tâm tình rồi bồi cùng với điểm tâm.

Sau đấy, mặc Thu Đàm hỏi như thế nào, Hữu Hòa cũng không nói nhiều hơn một câu. Hối nhiều khiến cho nàng không kiên nhẫn, lửa giận lại bùng cháy.

Thu Đàm nhìn ra, tâm trạng công chúa cả ngày hôm nay không tốt tí nào.

Nhưng mà, tại sao như chứ? Rốt cuộc phò mã và công chúa đã xảy ra chuyện gì ở trong Dịch Tâm Trai đây?

Điều này trở thành một bí ẩn, làm Thu Đàm khó chịu tận mấy ngày liền.

Nhưng mà hoang mang không thôi không chỉ có Thu Đàm.

Tiểu thư đồng Tam Liễu cũng rất mờ mịt.

Tam Liễu thật sự không đoán được khóe miệng bên trái của tướng quân bị làm sao.

Rõ ràng đã cẩn thận lén nhìn nhiều lần, khóe miệng tướng quân không có bị loét miệng, không có vết thương, đến dấu vết muối cắn cũng không có, vậy mà không hiểu sao đêm nay tướng quân cứ sờ soạng chỗ đó mãi.

Xem sách một hồi, sờ một chút.

Viết một phong thư, sờ một cái.

Uống một ngụm trà, cũng phải sờ một cái nữa.

Cuối cùng dứt khoát không đọc sách hay viết thư nữa, chỉ chuyên tâm mà vuốt khoe miệng đến phát ngốc.

Tam liễu được biết, có nhiều người khi viết chữ đọc sách hay có thói quen xấu, tỷ như có người thích run chân, có người thích cắn bút, có người thích cắn hạt dưa, có người thích ăn đường.

Tam liễu đoán thói quen sờ khoe miệng này chắc chỉ có mỗi tướng quân nhà hán đường ra thói xấu này.

Hắn ta đang suy nghĩ, làm sao sửa thói quen xấu này cho tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thiếu

Nguồn cái pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 26: Hỏi tình yêu chi hoặc

Đầu giờ mùi (13 giờ đến 15 giờ).

Tiêu Trục phong trần một mồi đi vào hoàng thành không có lấy một giây nghỉ ngơi, thẳng tiến Chính Thanh Cung bẩm báo.

Một ngày trước Minh Đức Đế đã nhận được mật hàm của Lục Lâm Ngộ, tình hình ở Dĩnh Địa cũng biết qua, nay chỉ là hỏi thêm một ít chi tiết, Tiêu Trục báo cáo rõ ràng từng chuyện.

Nghe xong, Minh Đức Đế khoa trương khen ngợi Tiêu Trục. Cuối cùng, lại thôn thức cảm thán một câu: “Trẫm đúng là cực kỳ may mắn, cuộc đời này mới gặp được văn võ song kiệt của Đại Thịnh!”

Dáng vẻ giả dối của Minh Đức Đế Tiêu Trục đã không lạ gì, giờ nghe được lời này, hắn chỉ là hơi gật đầu, đến một câu khiêm tốn cũng lười nói.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Vốn nghĩ rằng bẩm báo xong là có thể cáo lui, ai ngờ Minh Đức Đế bị mất mặt, muốn trả đũa hắn, đột nhiên chuyển chủ đề, khoe môi chứa ý cười: “Cuối cùng ngươi cũng được gặp Lâm Ngộ coi như an ủi tương tư, không biết đoạn tình yêu đoạn tụ này có nối lại không đây?”

Dù cho Tiêu Trục là người trung quân ái quốc cỡ nào, nghe Minh Đức Đế trêu chọc ác ý như thế, trong lòng tất nhiên có tức giận. Hắn và Lâm Ngộ hoàn toàn là tình huynh đệ trong sáng, chuyện này bệ hạ phải rõ nhất, không ngờ bây giờ lại học theo người khác lấy chuyện này ra chèn ép hắn, có hơi quá phận rồi.

Đây là thú vui xấu xa của Minh Đức Đế, Tiêu Trục quá hiểu. Nhưng mà, một người thành thật bị ức hiếp nhiều, lâu dần muốn phản kháng lại, vì vậy Tiêu Trục không chút khách khí ném cho Minh Đức Đế một ánh mắt hình viên đạn, ý cảnh cáo trong mắt hết sức rõ ràng.

Minh Đức Đế là cáo già xảo quyệt, mắt sáng như đuốc, biết lúc nào thì nên dừng lại, vừa thấy Tiêu Trục như thế, lập tức giả ho khụ khụ, nghiêm nghị nói: “Mới vừa rồi... là trẫm lỡ lời, đợi mười ngày sau Lâm Ngộ trở về, trẫm cùng hai người các ngươi lại giống như năm đó, gác cao nấu rượu, chè chén không về, đến lúc ấy trẫm sẽ tự phạt ba ly!”

“Mười ly!” Tiêu Trục lạnh lùng quăng ra thêm một cái liếc mắt.

“Ngươi...” Mày đen Minh Đức Đế nhảy dựng, thiếu chút nữa không nhận được muốn dùng ngọc tỷ đập cho Tiêu Trục mặt đầy máu, “Tiêu ái khanh, ngươi quá độc ác rồi, năm ly, chuyện này trẫm định đoạt!”

“Chỉ mong Hoàng Thượng nhất ngôn cửu đỉnh”.

“Dĩ nhiên, trăm có khi nào nuốt lời đâu?” Minh Đức Đế bất mãn.

Thấy Tiêu Trục nhíu mày, thâm tâm Minh Đức Đế buồn bã, nghiêm túc tự hỏi chẳng lẽ hình tượng y ở trong mắt thần tử của mình kém tới vậy?

Tiêu Trục suy nghĩ một chút, phát hiện đúng thật là không có, Minh Đức Đế tuy thích trêu đùa người khác nhưng chưa bao giờ thất hứa cả, cũng coi như đây là một trong số tính tốt ít ỏi của Minh Đức Đế.

Không muốn ở lại lãng phí thời gian, Tiêu Trục mở miệng cáo lui. Hắn hiện giờ chỉ muốn nhanh chóng hồi phủ, lần trước lúc đi Hữu Hòa còn đang bệnh, hắn vừa đi, đi một mạch nửa tháng hơn, trong lòng bận tâm, ước gì giờ có thể nhìn thấy nàng.

Nói chung, Minh Đức Đế cũng đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, thuận thế nói: “Thuận tiện đưa phu nhân nhà ngươi về đi!”

Tiêu Trục nghe vậy sùng sốt: “... Phu nhân?”

Minh Đức Đế lắc đầu thờ dãi: “Trẫm không hiểu, ngươi rõ ràng là người ngoài, không biết dùng thủ đoạn gì mà lại làm cho hoàng muội trẫm nhớ thương! Nhìn đi, trăm vậy mà thua cuộc mất!”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Minh Đức Đế thất bại nhưng hắn cũng vui khi nhìn thấy tiến triển thế, tốt bụng giải thích cho Tiêu Trục không hiểu trời chẳng gì: “Hữu Hòa hồi cung có ba ngày, trong ba ngày này chạy đến chỗ trăm hỏi ngươi hai lần, hiện tại còn ở An Dương Cung, trăm cũng cảm thấy vui khi muội ấy về nhà, nhưng giờ ngươi về rồi trăm không bá chiếm muội từ, ngươi đi đón nàng đi!”

Tiêu Trục hầy còn đang ngây ra, cơ bản không quan tâm “Đánh cược thua” mà Minh Đức Đế nói cái gì, hắn chỉ quan tâm về sau.

Công chúa thật sự hỏi về hắn sao?

Lúc trước, thái độ nàng làm hắn chịu đủ kích, dẫn đến nay vẫn chưa nghĩ ra công chúa vì sao đột nhiên tức giận với hắn, nói vậy việc công chúa tránh mặt hắn là không đúng. Nếu không muốn tránh mặt, sẽ không chủ động tìm Hoàng Thượng hỏi về hắn?

Tiêu Trục không tin được.

Minh Đức Đế nhìn thấy hắn ngơ ra, lại nói: “Ngươi rốt cuộc có nghe trăm nói không?”

“Hoàng Thượng nói... Là thật sự?” Giọng trầm xuống có chút thấp thỏm.

“Ngươi nghĩ trăm lấy bịa đặt mà sống à?” Minh Đức Đế quả thật muốn ngửa mặt lên trời thờ dãi —— y là vua của một nước, không hiểu sao lại lâm vào bước này.

Minh Đức Đế còn chưa dứt lời, ngược lại đã thấy Tiêu Trục nhìn y bằng ánh mắt hoài nghi.

Chẳng trách Tiêu Trục không tin, Minh Đức Đế những năm gần đây, bịa đặt không ít. Mỗi lần trêu đùa người khác, có thể bịa ra một đồng lời nói dối, nói đến ba hoa chích choè là chuyện thường. Tiêu Trục bị trêu nhiều nhất, sau có kinh nghiệm, mỗi lần nghe được cái gì đó ở chỗ Minh Đức Đế hắn sẽ tới chỗ Lục Lâm Ngộ xác minh lại, quét sạch hết cạm bẫy mới dám hành động.

Đối diện với ánh mắt không tin tưởng của Tiêu Trục, Minh Đức Đế coi như cũng được trải nghiệm cảm giác khóc không ra nước mắt. Quả nhiên, Hữu Hòa từng nói qua chuyện con chó sói, bây giờ chuyện tái diễn trên người hắn ta.

Thôi, cuộc sống còn dài, sau này từ từ xây dựng hảo cảm với muội phu vậy!

Tay trái Minh Đức Đế đỡ trán, tay phải vung lên, ra hiệu cho Tiêu Trục lui.

Tiêu Trục rời Chính Thanh Cung, dĩ nhiên là đi An Dương Cung. Có điều, hắn vừa đến An Dương Cung, được báo là Hữu Hòa công chúa đang ở Ngự Hoa Viên với Nhạc An quận chúa.

Tiêu Trục chân chờ giây lát, thay đổi hướng đi đến Ngự Hoa Viên. Hắn biết công chúa và Nhạc An quận chúa thân thiết từ lâu, hai cô nương các nàng ở bên cạnh nhau có nói cả ngày cũng không hết chuyện, mà giờ hắn không chờ nổi nữa, nếu công chúa đang cùng Nhạc An quận chúa trò chuyện vui vẻ thì hắn sẽ đứng ở xa nhìn nàng, như vậy trong lòng cũng thoải mái rồi. Tiêu Trục không có tâm tư gì khác, chỉ mong được nhìn thấy Hữu Hòa, Chẳng qua lời Minh Đức Đế nói, hắn không dám tin.

Hy vọng càng nhiều thì càng tuyệt vọng.

Điều này đem đại hôn hắn lần đầu được lĩnh hội, lần thứ hai là lần nhận được Hoa mai chùy.

Hiện giờ, không biết mình có gặp lần thứ ba không đây.

Lúc này, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

.

Tiêu Trục rảo bước, trên đường gặp cung nữ thái giám hành lễ cũng không để ý, mong nhanh chóng tới Ngự Hoa Viên, tùy tiện hỏi một cung nhân chăm sóc cây bên đường biết được Hữu Hòa công chúa cùng Nhạc An quận chúa đang ở Liên Tĩnh trì.

Quả nhiên, đi thêm vài bước nữa thấy người đứng xa xa đằng trước là Thu Đàm.

Hữu Hòa muốn Thu Đàm đứng chờ ở chỗ này, mỗi lần nghe Hữu Hòa và Nhạc An quận chúa trò chuyện Thu Đàm cũng muốn tham gia.

Bất ngờ nhìn thấy pò mã đại nhân hơn nửa tháng không gặp Thu Đàm hơi giật mình, nhưng rất nhanh lộ ra vẻ vui mừng, sau khi hành lễ chủ động báo công chúa đang ở phía sau núi giả ở Liên Tĩnh trì.

Tiêu Trục gật đầu, bước về phía núi giả.

Vốn muốn nhìn trộm Hữu Hòa một cái, Tiêu Trục bước đi rất nhẹ, đến gần chỗ núi giả thì trông thấy hai bóng dáng thiếu nữ ngồi trên ghế đá.

Hắn dễ dàng nhận ra người mặc cung trang xanh nhạt kia là Hữu Hòa.

Nhìn tấm lưng ấy kia, dường như còn mảnh khảnh hơn lúc trước.

Nhất định là bị bệnh một trận làm tổn hại thân mình, Tiêu Trục nhíu mày, hẳn rất là đau lòng.

Dù chỉ nhìn thấy bóng lưng nhưng Tiêu Trục cũng thỏa mãn. Các cô nương người ta đang trò chuyện tốt nhất hẳn tránh đi vậy, đang muốn xoay người đi, lại nghe thấy một giọng nữ vang lên.

Hắn gắng ngưng dừng chân lại.

.

Phía bên này núi giả.

Nhạc An bỗng đứng lên: “Tỷ thích Lục Lâm Ngộ sáu năm rồi!”

“Đúng vậy, tỷ thích Lục Lâm Ngộ sáu năm rồi. . .” Hữu Hòa thu lại ánh mắt, môi mím nặn ra một nụ cười tự giễu, “Lúc tỷ chín tuổi đã yêu thích y, y quả là nam nhân khiến người ta động lòng, y là văn kiệt Đại Thịnh, từ dung mạo, phong thái mọi thứ đều hoàn hảo, ai ai cũng thấy, tuy là văn võ song kiệt nhưng so với Tiêu Trục y được nhiều người yêu thích hơn, tuấn tú hơn Tiêu Trục, thông minh hơn Tiêu Trục, lại còn tài hoa hơn người, xử sự ung dung đến Hoàng huynh ta cũng chịu thua, y. . .”

Hữu Hòa mãi mê liệt kê các mặt tốt của Lục Lâm Ngộ, hoàn toàn không phát hiện ra có người ở phía sau núi giả, người này đau đớn lão đảo rồi đi.

Hữu Hòa một bên nói, một bên hồi tưởng quá khứ, cảm thấy thế sự khó lường, châm chọc: “Trước giờ mắt tỷ đều đặt trên người Lục Lâm Ngộ, mặc dù Tiêu Trục thường xuyên xuất hiện cùng y, tỷ cũng chưa từng để ý đến Tiêu Trục. . . Tỷ cho rằng ta thật sự thích Lục Lâm Ngộ, tỷ vẫn luôn suy nghĩ như thế!”

“... Nhưng mấy ngày nay tỷ tự hỏi, tỷ thực sự thích Lục Lâm Ngộ sao? Loại tình cảm này liệu có phải là tình yêu không?” Hữu Hòa lắc đầu, “Trước đây tỷ sẽ không suy nghĩ nhiều đến thế, cũng sẽ không hoài nghi này nọ, nhưng sau này tỷ lại không xác định được, cho dù trước kia tỷ có quan tâm Lục Lâm Ngộ, cũng không vì y mà xao nhãng những việc khác, tỷ gặp được y sẽ vui mừng, nếu không gặp tuy có nhớ nhưng chưa từng hồn bay phách lạc, ăn không ngon ngủ không yên. . .” Hữu Hòa hồ hững kể ra tâm tư của nàng, giữa mày có chút ưu sầu, thẩn thờ.

Nhạc An nghe vậy, sừng sốt nói: “Sáu năm dài như vậy, sáu năm qua tỷ không hề nghĩ tới nam nhân khác, nếu không gọi là yêu, thì gọi là gì đây? Tỷ gả cho Tiêu Trục còn bất mãn hai tháng, hai tháng sao có thể so được với sáu năm, Hữu Hòa tỷ tỷ ngày cả chuyện này tỷ cũng không tính à?”

Có quá nhanh để yêu không? Nhạc An thắc mắc.

Hữu Hòa cười nhẹ: “Đúng vậy, còn chưa được hai tháng nhưng tỷ cảm nhận được hai tháng này còn hơn sáu năm qua, hơn rất nhiều, tỷ cho rằng tỷ và Tiêu Trục sẽ không can thiệp vào chuyện của nhau, sẽ giống như ngày trước ở trong cung. . . Tỷ sẽ vẫn âm thầm yêu mến Lục Lâm Ngộ, không câu đáp lại, chỉ vậy thôi. . . Cơ mà, sao tỷ có cảm giác không đúng rồi. . .”

Hữu Hòa lắc đầu, giọng có chút bất đắc dĩ: “Tỷ không biết từ khi nào mà chỉ cần tỷ nhìn thấy Tiêu Trục sẽ căng thẳng, không gặp hẳn lại cảm thấy thiếu cái gì đó. . . Tỷ có chút sợ hãi không biết mình bị làm sao, tỷ tránh hẳn hẳn sẽ tới mỗi ngày, tỷ đuổi hẳn đi, hẳn đi rồi tỷ lại cảm thấy hối hận. . . cho đến. . . cho đến lần trước tỷ đột ngột phát bệnh, sắp ngã đi, hẳn lập tức ôm ta thật chặt. . .”

Âm thanh Hữu Hòa lãnh đạm, ánh mắt bỗng ngưng đọng dịu dàng đi, đôi mắt trong trẻo, bao nhiêu u mê trong đáy mắt nháy mắt tan hết, “Khi ấy, tỷ rất an

tâm... Người không hiểu đâu, kỳ thật mỗi lần phát bệnh, tỷ đều sợ hãi, thật ra tỷ sợ mình chịu không nổi! Nhưng ngày đó, tỷ không sợ gì cả...”

Hữu Hòa nhớ lại giây phút đáng sợ kia, hoang mang về cảm giác lúc đó. Nhưng khi Tiêu Trục rời đi ngày càng lâu, nàng dần dần không cố chấp với mê muội kia nữa, người khiến nàng bận tâm nhiều nhất không phải Lục Lâm Ngộ mà là Tiêu Trục. Ngày nào nàng cũng nhớ hắn, có khi là đáng về nghiêm túc của hắn, có khi là bóng dáng nhanh chóng rời đi, có khi là mùi hương, hương thờ tươi mát của hắn, còn có nụ hôn môi cầu huyết kia...

Hữu Hòa không biết như này có tính là tương tư không, nhưng nàng biết, nàng chưa từng như thế đối với Lục Lâm Ngộ. Lục Lâm Ngộ với nàng, từ đầu đến cuối như là mây che sương mù, là nàng âm thầm đứng ở nơi xa chiêm ngưỡng y, y trong lòng nàng khó mà hình dung, nàng cũng chưa bao giờ đến gần y. Nàng cho rằng, nàng cao thượng trong tình yêu như lời đêm đại hôn nàng nói với Tiêu Trục, nàng cho rằng nàng làm được cái gọi là “Yêu mà không tham” nhưng có vẻ như nàng nghĩ vậy là do “Tình yêu thật sự chưa đến”.

Nghĩ đến đây, Hữu Hòa đột nhiên nói: “Nhạc An, nếu muội thật sự cảm thấy ta yêu Lục Lâm Ngộ, vậy thì chẳng phải ta đây càng yêu Tiêu Trục mãnh liệt ư?”

“Cái này... nhưng mà, nhưng mà...” Nhạc An ngơ ngác nói không nên lời.

Nhạc An nghe Hữu Hòa nói vòng vo một hồi muốn hồ đồ. Dẫu sao chuyện này quá bất ngờ, ba năm trước Nhạc An phát hiện Hữu Hòa thầm mến Lục Lâm Ngộ, hơn nữa đã thích tận ba năm, giờ lại qua ba năm, trong ba năm này chưa từng nghe nói Hữu Hòa thay lòng đổi dạ, hơn nữa về phương diện tình cảm, Hữu Hòa công chúa ở trong lòng nàng ta là người cao hơn đỉnh núi, không ai có thể với tới, còn là tấm gương ở phương diện này. Do trong một năm, đối tượng thầm mến của Nhạc An từ Dương Hạo đổi thành Triệu Tầm, rồi lại đổi thành Thượng Quan Minh, Lý Đàm, Nhậm Thư Hà... Ngày hôm qua, nàng ta mới vừa ở chỗ Cổ Ngoạn Trai đụng phải Lễ bộ Thị lang Tả Hoài Ân tuổi trẻ tài cao, vì thế tối hôm qua suy nghĩ đến hắn ta cả một đêm.

Mặc dù tình cảm của Nhạc An thay đổi còn nhanh hơn gió, dù vậy Nhạc An vẫn không thể chấp nhận được tấm gương tốt Hữu Hòa này đổ sụp xuống trước mắt.

Nhạc An áp úng nửa ngày mới hỏi ra được một câu quan trọng: “Coi như tỷ thích Tiêu Trục đi nhưng... tỷ đừng quên Tiêu Trục hắn, hắn là đoạn tụ đó?”

Ánh mắt Hữu Hòa dừng lại, con người sâu thẳm, chậm rãi nói: “Tỷ không quên đâu”.

“Vậy tỷ định làm gì đây? Định để giống như Lục Lâm Ngộ à? Cứ âm thầm yêu mãi sao?” Trình bắt trọng điểm của Nhạc An ngày càng cao tay.

Hữu Hòa không nói nữa, cúi đầu trầm ngâm, buồn bã nói: “Muội sao hiểu được, hai ngày nay tỷ luôn suy nghĩ về một vấn đề”.

“Suy nghĩ về cái gì?”

“Nếu Lục Lâm Ngộ không cần Tiêu Trục, vậy... tỷ có thể không?”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Càng yêu nhiều càng đau khổ

Hữu Hòa nói một câu khiến Nhạc An trở mặt.

Đây là Hữu Hòa tỷ tỷ của nàng ta sao? Mới có hai tháng ngắn ngủi sao có thể thay đổi nhiều vậy? Chẳng lẽ bị Tiêu Trục bỏ thuốc rồi?

—— Cái gọi là “Tình yêu chân chính” đâu?

—— Cái gọi là “Yêu mà không tham” đâu?

—— Cái gọi là “Tỷ thích y, không liên quan đến y cũng không sao” mấy lời cao thượng kiểu này đâu?

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tam quan của Nhạc An chút chốc sụp đổ —— tại sao tình yêu mẫu mực của tỷ tỷ nàng đi đến bước muốn chiếm hữu một nam nhân đoạn tụ!

Đáng tiếc, Hữu Hòa không thể nhìn thấy tâm tình Nhạc An tan nát, nàng đắm chìm trong vấn đề Nhạc An vừa nói, cho đến khi Nhạc An không nhận được nữa hắt một chậu nước lạnh.

“Đoạn tụ đâu phải là nam nhân bình thường, tỷ cho rằng muốn là có thể muốn à? Người ta đến chết cũng không thích nữ nhân làm sao bây giờ? Tỷ không

nghĩ tới chuyện này hả?” Lời này Nhạc An nói ra thật là thương tâm.

Hữu Hòa sao lại không nghĩ tới chứ?

Tiêu Trực si tình với Lục Lâm Ngộ, chuyện đó ai cũng biết. Một nam nhân trẻ tuổi khí thịnh sống đến hai mươi bốn tuổi vẫn không gần nữ sắc, thù thân như ngọc, sao nàng có thể khinh thường được?

Chả là nàng sống qua hai kiếp, ngoại trừ Tiêu Trực thì chưa từng có tâm tư thế này với ai khác cả, muốn nàng quên chuyện này đi thật là không cam tâm.

Hữu Hòa suy nghĩ chút, thật lòng nói: “Hắn không thích nữ nhân, điều đó không đáng ngại, chỉ cần trong lòng hắn không bị Lục Lâm Ngộ độc chiếm, thì tỷ vẫn có cơ hội...” Con người trong suốt của Hữu Hòa lộ ra sự mong đợi, “Đầu sao, hiện giờ hắn chính là phu quân danh chính ngôn thuận của tỷ, cậ thủy lâu dài*, tỷ cũng có ưu thế hơn, hơn nữa ——” hai gò má xinh xắn đột nhiên ửng hồng, thanh âm cũng mềm mại đi, “Hắn đối xử với tỷ không tồi, tỷ nghĩ... Hắn là hắn cũng không có ghét tỷ đâu...”

*Cậ thủy lâu dài: ý chỉ có lợi thế hơn người khác.

Nhìn biểu cảm vừa mong đợi vừa thẹn thùng của Hữu Hòa, Nhạc An không còn gì để nói.

Ngó người một lúc lâu, Nhạc An vung hai cánh tay lên: “Tốt lắm, muội không còn gì để nói nữa, tỷ đã thừa nhận hắn là phu quân của tỷ, vậy hắn không phải sẽ trở thành tỷ phu của muội à? Muội mà ngăn cản chỉ sợ bị trời phạt, có điều sau này nếu tỷ không bắt được hắn, cũng đừng trách muội không nhắc nhở...” Nhạc An nói tới đây ngừng đầu nhìn trời, cả kinh kêu lên, “Trời ạ, sắp tới giờ Tả Hoài Ân tan triều rồi, muội phải đi nhanh thôi, nếu không sẽ không kịp giả vờ ngẫu nhiên gặp được!” Nói xong kéo váy chạy, mặc kệ Hữu Hòa gọi thế nào cũng không quay đầu lại.

“Đúng là tính khí thất thường, vô nhân tính!”

Hữu Hòa bất đắc dĩ thầm mắng.

Nhìn sắc trời quả thật không còn sớm, không bằng đi tìm hoàng huynh hỏi chút tin tức của Tiêu Trực!

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hữu Hòa đang muốn xoay người, lại nghe thấy tiếng Thu Đàm gọi nàng. Vòng qua núi giả, thấy Thu Đàm đang chạy tới.

“Công chúa, nô tỳ nhìn thấy Nhạc An quận chúa đi rồi!” Thu Đàm nôn nóng.

“Đúng vậy, nàng ấy đi rồi, người theo ta đi gặp Hoàng huynh đi!” Hữu Hòa thần nhiên nói.

“Gặp, gặp Hoàng Thượng?” Thu Đàm sững sốt sau đó vui vẻ nói, “Đúng đúng đúng, trước nên gặp Hoàng Thượng chào từ biệt, nhanh đi thôi, phò mã chờ người lâu rồi!”

“Người nói cái gì?” Hữu Hòa cả kinh nói, “Tiêu Trực đã trở về?”

“Đúng vậy, công chúa không biết à?” Thu Đàm kinh ngạc, “Mới vừa rồi không phải phò mã đến tìm công chúa sao?”

“Hắn tới đây?” Đầu Hữu Hòa vang một tiếng, đại ra.

“Đúng vậy, phò mã còn nói công chúa đang trò chuyện với Nhạc An quận chúa, phò mã không muốn quấy rầy, nên đi trước”. Thu Đàm không hiểu vì sao công chúa lại khiếp sợ thế, rõ ràng mấy ngày qua luôn hỏi về phò mã mà?

Qua một lúc, Hữu Hòa cố gắng giữ bình tĩnh hỏi: “Hắn, hắn còn nói gì nữa không?”

“Không có ạ”, Thu Đàm suy nghĩ chút, lại nói, “Hình như sắc mặt phò mã... có chút lạ”.

Xong rồi.

Hắn nhất định nghe được, hơn nữa... Còn bị dọa rồi.

Sắc mặt Hữu Hòa khó coi.

Chuyện này xảy ra quá nhanh, làm tay chân nàng luống cuống.

Nàng còn chưa có kế hoạch cụ thể nữa, bây giờ lộ rồi, còn dọa người ta sợ, lúc này... Còn có hi vọng không?

“Công chúa...” Thu Đàm nghi hoặc gọi Hữu Hòa.

Hữu Hòa lấy lại tinh thần, nhéo ngón tay, nói: “Không gặp hoàng huynh nữa, chúng ta hồi phủ”.

Tiêu Trục xuất cung, không hồi phủ Tướng quân mà cưỡi ngựa đi giáo trường.

Giáo trường ở kinh thành nằm ở phía nam Lạc Sơn, và phía bắc hồ Bình Vân.

Tiêu Trục cưỡi ngựa thẳng tiến đến giáo trường phía bắc, mãi cho đến ven hồ Bình Vân mới dừng ngựa.

Thân ảnh màu đen cao lớn nhảy từ trên ngựa nhảy xuống, lúc chạm đất lại có một chút không yên.

Con hắc mã bên cạnh không hiểu tâm tư của chủ nhân, hí một tiếng, vui sướng chạy đến bên hồ uống nước.

Tiêu Trục ngược mắt nhìn phía nơi xa, đập vào mắt đều là cây rừng và cỏ dại khô héo. Trước mắt nước hồ tĩnh lặng không có một gợn sóng, nơi đây là chốn hoang vắng làm cho người ta sinh ra bi thương.

Trong lòng hắn vốn đã đau buồn, giờ nhìn cảnh này đúng là giọt nước tràn ly.

Dọc theo đường đi hắn cưỡi ngựa thật nhanh, bộ dạng đó như là chạy trốn chết.

Đúng rồi, hắn đang muốn chạy trốn.

Đáng tiếc, chạy xa như vậy, xung quanh vẫn là nơi yên tĩnh hẻo lánh, âm thanh mềm mại bên tai vang lên không ngừng.

“Tỷ thích Lục Lâm Ngộ sáu năm... tỷ thích Lục Lâm Ngộ sáu năm... thích... sáu năm...”

“Sáu năm...”

Sáu năm

Giọng nói mềm mại cứ lặp lại, đến mức đầu hắn đau đớn không thôi.

Bước chân trống rỗng đi đến bên cạnh hồ, thân hình có chút lay động, bước chừng năm sáu bước, rồi ngã ngồi trên cỏ khô.

Hóa ra tuyệt vọng đến bất lực là cảm giác như thế này.

Một mình hắn địch lại ngàn quân, thân là Đại tướng quân giết địch phá thành, là trụ cột nước nhà được Minh Đức Đế nể trọng, là võ tướng tiếng tăm lừng lẫy.

Hắn chưa từng kiêu căng tự phụ, cũng chưa bao giờ tự ti mặc cảm.

Hắn chưa từng khinh thường ai, cũng chưa bao giờ ghen ghét ai.

Nhưng hôm nay hắn xấu hổ phát hiện ra ——

Hắn ghen ghét một người, ghen ghét từ tận đáy lòng.

Cảm giác này làm hắn chán ghét bản thân mình nhưng không thể nào đè nén được.

Hỏi hắn làm sao không ghen ghét được chứ?

Nàng nói rõ ràng biết bao —— người kia từ dung mạo đến phong thái mọi thứ đều hoàn hảo, người kia được nhiều người thích hơn hắn, người kia khôi ngô hơn hắn, người kia thông minh hơn hắn, người kia tài hoa hơn hắn, người kia xử sự ung dung điềm tĩnh...

Nếu hắn có thể tiếp tục đứng nghe, nhất định còn có thể nghe được nhiều điểm tốt của người nọ từ miệng nàng.

Thế nhưng làm sao hắn nghe nổi, hắn cũng biết người kia có nhiều điểm tốt mà.

Hắn sao không biết cho được?

Người kia là huynh đệ tốt nhất của hắn.

Lâm Ngộ.

Lâm Ngộ.

Thế mà lại là Lâm Ngộ.

Hắn cho là Phượng Miên Thư, thế nhưng lại là Lâm Ngộ.

Vì sao là Lâm Ngộ?

Nàng thâm yêu Lâm Ngộ sáu năm.

Sáu năm.

Đoạn thời gian dài như thế.

Để lại cho hắn hai chữ tuyệt vọng.

Bởi vậy, hắn luôn nhìn thấy trong mắt nàng, có bóng dáng ai đó chiếm lấy.

Thì ra, cái nàng gọi là “Tình yêu chân chính” là đối với Lâm Ngộ...

Tình yêu chân chính sao?

Ồ, tình yêu à.

Tình yêu chân chính, yêu mà không tham.

Tình cảm này, hắn không so được. Tuy dùng mọi cách kiềm chế, hắn đối nàng vẫn là “Tham*”.

*Tham, mê, muốn.

Nàng yêu Lâm Ngộ, đã đến mức như vậy à?

Hốc mắt bỗng nhiên khô khốc đến phát đau.

Hắn đứng dậy, chạy đến chỗ nước cạn, vốc nước hồ lạnh lẽo lên mặt, lau mặt lung tung, nước hồ lạnh đến thấu xương dù vậy vẫn không làm đông hỗn độn trong đầu biến mất.

Lại vốc thêm nước, dùng sức lau mặt, muốn rửa sạch hết cảm giác chua xót.

Đột nhiên trong ngực rơi ra một thứ, rơi vào chỗ nước cạn.

Hắn vội vươn tay, nhanh chóng nhặt lên từ trong dòng nước lạnh, mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay là một con ấn bằng bạch ngọc ẩm ướt.

Trên ngọc ấn khắc bốn chữ “Trúc Ngu công tử” ngay ngắn tinh xảo.

Khi đó nhân lúc đi qua Hà Tương, hắn đặc biệt đi tìm thợ thủ công nổi danh nhất khắc riêng vì nàng.

Ngọc do hắn chọn, chữ khắc theo chữ viết tay của hắn.

Hà Tương nổi danh khắc ấn, thợ thủ công ở Hà Tương tay nghề cao siêu. Hắn nghĩ, nàng có lẽ sẽ thích ngọc ấn này.

Định trở về tặng cho nàng.

Ai ngờ...

Tiêu Trục nhìn ngọc ấn trong tay, khóe môi nhếch lên, cười tự giễu, từ khóe mắt đến đuôi mày đâu đâu cũng là bi thương.

Hắn thật ngốc, đến giờ mới nhìn ra.

Trúc Ngu, Trúc Ngu... Lâm Ngộ.

Ngay cả tên cửa hiệu của mình, nàng cũng phải lấy từ tên Lâm Ngộ*.

*Trúc Ngu (竹禺), Lâm Ngộ (临遇)

Nàng quả là yêu Lâm Ngộ đến tận xương tủy.

Tiêu Trục cười khế, ý cười vừa thâm sâu vừa đau khổ. Đột nhiên vùng tay ném ngọc ấn trong tay đi, ngọc ấn bay lên giữa không trung, tạo thành một đường hình cung duyên dáng rơi vào giữa hồ, vô số giọt nước bắn lên, ngọc ấn biến mất dưới đáy hồ.

Mặt hồ yên tĩnh lại, còn ngọc ấn tựa như chưa từng xuất hiện.

Đêm đó, Tiêu Trục không hồi phủ.

Đêm đó, ở Ý Nguyệt Hiền có người trắng đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Hấn chính là người bỉ ổi như thế

Tiêu Trục ở trốn nàng.

Hữu Hòa dám khẳng định.

Hấn đã hồi kinh bốn ngày rồi mà nàng chẳng thấy mặt mũi hấn đâu cả.

Ngày ấy, nàng vội vàng xuất cung hồi phủ, vậy mà hôm ấy hấn không trở về, nàng ở Ý Nguyệt Hiền thấp thỏm bất an chờ hấn đến đêm khuya vẫn không có tin hấn hồi phủ, Thu Đàm khuyên nàng đi nghỉ trước, tiếc là con sâu ngủ như nàng trần trọc suốt đêm trên giường không ngủ được, lần đầu tiên trong cuộc đời nàng cảm thấy “Câu mà không được, ngủ ngủ tư phục.*”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

*Chỉ sự làm việc đến cùng không thể làm hơn được nữa.

Sáng sớm ngày kế tiếp, nàng cho Thanh Đào đi hỏi vẫn không có tin tức của Tiêu Trục. Nàng cho rằng hấn bận rộn công vụ, nên tiếp tục chờ, chờ tới đêm khuya vẫn không thấy bóng dáng hấn đâu, đến sáng sớm ngày thứ ba, mới biết đêm trước giờ tý* hấn đã trở về phủ nhưng trời chưa sáng lại đi tiếp rồi.

*23 giờ đến 1 giờ sáng

Hữu Hòa vô cùng thất vọng, hấn rõ ràng biết nàng đang tìm hấn vậy mà đến nửa cái mặt cũng không thấy đâu, đây không phải cố ý tránh nàng thì là cái gì?

Quả nhiên, hôm nay lại như thế, sáng sớm Thanh Đào đến báo, nói là hôm nay Tướng quân xuất môn còn sớm hơn hôm qua.

Cuối cùng Hữu Hòa cũng mất kiên nhẫn không muốn chờ đợi nữa.

Lúc lên đèn, Hữu Hòa dùng văn thiện qua loa*, nhấp hai ngụm trà rồi gọi Thu Đàm tới ngay, nói thêm ăn, muốn ăn bánh hoa mai hương tở. Ngoại trừ lời này, không có nói thêm gì khác.

*Bữa tối.

Mấy ngày nay, Thu Đàm rơi vào trạng thái hoang mang, hiện giờ càng cảm thấy không nắm bắt được tâm tư công chúa nhà mình, nhiều ngày nay công chúa rất chán ăn, mới vừa rồi dùng bữa cũng không được bao nhiêu, bây giờ lại muốn ăn bánh hoa mai hương tở, giống như đang có hứng thú thưởng thức mỹ thực, đúng là lạ lùng.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, công chúa đã mở miệng, phận nô tỳ như nàng ta tất nhiên không có đạo lý chối từ, Thu Đàm nhanh chóng đến phòng bếp nhỏ lẫn lộn ra một lồng hoa mai hương tở, đặt trên chiếc đĩa tinh xảo, mang đến trước mặt Hữu Hòa.

Bánh hoa mai hương tở nóng hổi, thơm ngào ngạt, mềm xốp vừa phải, mang theo hương hoa nhàn nhạt, cắn vào trong miệng, đích thực là “Vị thơm ngon lưu mãi trong miệng”.

Bánh hương tở vừa đẹp lại ngon, vậy mà Hữu Hòa công chúa chỉ ăn có một miếng.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thu Đàm khóc thầm trong lòng —— trù nghệ của nàng ta thật lười đến thế sao?

Từ trước đến nay Hữu Hòa công chúa thích ăn nhất là điểm tâm nàng ta làm! Hơn nữa, mới vừa rồi là do công chúa nói muốn ăn giờ là làm sao vậy?

Thu Đàm uể oải, lại thấy Hữu Hòa bỗng nhiên đứng lên chỉ vào bánh hoa mai hương tô trên bàn nói: “Ta ăn không vào, bánh hương tô còn nhiều, để tránh lãng phí người mang đi đưa cho Thanh Đào đưa đến Ngự Phong viện ở Tây Uyển hỏi phò mã có muốn ăn hay không”.

“Cái này...” Thu Đàm vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Lúc này nàng ta hiểu rồi, căn bản bánh hoa mai hương tô này không phải làm cho công chúa! Xem ra, công chúa đã thông suốt, cũng biết vì Phò mã mà hao phí tâm tư nhưng...

Thu Đàm liếc đĩa bánh hương tô, suy nghĩ một chút, ôn nhu dẫn dắt: “Công chúa, gần đây phò mã hỏi phủ rất muộn hẳn giờ người không có ở trong phủ. Còn nữa, công chúa, nô tỳ cảm thấy đồ ngọt này... phò mã chưa chắc sẽ thích, không bằng...”

Lời chưa nói xong đã bị Hữu Hòa đánh gãy.

“Hắn không thích ăn thì mang đi cho chó”. Giọng điệu mát kiêu nhẵn.

Thu Đàm không hiểu vì sao công chúa đột nhiên trở nên buồn bực, thấy Hữu Hòa không vui, nàng ta cũng không dám hỏi nhiều, càng không dám nói sự thật cho công chúa là “Phò mã có thể không thích ăn bánh hương tô nhưng chó không thích ăn bánh hương tô là điều tất nhiên”.

Thu Đàm đáp ứng phân phó, lập tức đặt bánh hương tô vào hộp đựng thức ăn, đặt đầy tràn cả một hộp, đưa cho Thanh Đào mang đi Ngự Phong viện.

Thu Đàm nghĩ lần này xong rồi, dầu sao từ khi công chúa và phò mã thành hôn đến nay, cuối cùng công chúa nhà nàng cũng chịu chủ động rồi.

Chẳng qua, chuyện lạ hàng năm năm nay đặc biệt nhiều. Tối đầu giờ Hợi rồi vẫn không thấy công chúa có ý lên giường đi ngủ.

Thu Đàm trong lòng cân nhắc tình huống mấy ngày trước đây, thầm nghĩ: Chẳng lẽ công chúa muốn chờ tới khuya?

Phò mã bận rộn nhiều ngày, đối xử với công chúa cũng không bằng ngày trước, hỏi kinh đã mấy ngày nhưng vẫn chưa tới Ý Nguyệt Hiên, ngược lại là công chúa rất để ý phò mã, ngày ngày cho người đi hỏi tin tức về phò mã, đêm khuya cũng không ngủ, còn có tình đưa điểm tâm, không biết sau lưng công chúa đang giấu bí mật gì mà không muốn người khác biết?

Thu Đàm không tìm được manh mối, lại nghe Hữu Hòa nói: “Đêm nay các người lui xuống đi nghỉ trước đi, ta đi Ngự Phong viện một chuyến, không chắc khi nào trở về, các người không cần chờ”.

Thu Đàm kinh ngạc nhìn Hữu Hòa, thầm nghĩ chẳng lẽ là nàng ta nghe lầm chăng? Công chúa nói muốn đi Ngự Phong viện thật?

Trong phủ có ai mà không biết, từ lúc thành hôn đến nay, công chúa và phò mã ở hai viện riêng biệt, phạm vi hoạt động của công chúa giới hạn ở Đông Uyển, có bao giờ người bước vào Tây Uyển đâu? Càng không thể đến Ngự Phong viện của phò mã!

Chỉ riêng việc công chúa nhớ rõ viện kia gọi là Ngự Phong viện cũng đã đủ khiến Thu Đàm kinh ngạc.

Tiến triển thế này có... Nhanh quá không đây?

“Thu Đàm, mắt ngươi trừng đến mức sắp rơi ra rồi”. Hữu Hòa liếc nàng ta một cái —— hừ, trước đây không phải cả ngày nghĩ đến việc tác hợp cho nàng cùng Tiêu Trục sao, sao hiện giờ nàng chuẩn bị ra tay lại mang vẻ mặt như gặp quỷ vậy, đúng là làm người thật khó.

“Công, công chúa, người, người muốn đi Ngự Phong viện làm gì ạ?” Tiểu tâm linh của Thu Đàm bị hoảng sợ, nói năng có chút lộn xộn, nhưng vẫn nhanh chóng thu lại vẻ mặt khoa trương.

Hữu Hòa nhìn nàng ta, chậm rãi nói: “Đi hỏi hắn có thích ăn bánh hoa mai hương tô không”.

“Cái, cái gì?” Hai mắt Thu Đàm mở to, người đến viện của Phò mã chỉ vì hỏi cái này sao? Thu Đàm đánh chết cũng không tin công chúa nhà nàng nhàm chán như vậy.

“Công chúa, người đùa phải không?”

“Đùa cái gì”, Hữu Hòa nghiêm túc, “Nếu hắn không thích ăn, thì cũng đừng lãng phí, ta lấy về cho chó ăn”.

Lại là cho chó ăn!

Rốt cuộc là đám chó có bao nhiêu thâm thù đại hận với công chúa a? Nếu muốn cho chó ăn, công chúa cũng phải chờ đến khi Ý Nguyệt Hiên có chó mới cho được!

Vì mấy cái bánh hoa mai hương tô, cần phải làm đến mức này sao? Trước đây cũng không thấy công chúa tiết kiệm vậy!

Nhìn thấy biểu cảm khó tin của Thu Đàm, Hữu Hòa vô cớ sinh ra chút bực mình, không biết là có phải nàng nghĩ đến việc Tiêu Trục có khả năng không thích ăn bánh hoa mai hương tô như lời Thu Đàm nói không, hay là bởi vì hỏi hận không nuôi một con chó ở Ý Nguyệt Hiên, tóm lại, nàng không muốn giải thích với Thu Đàm nữa, một mạch đi đến chỗ bình phong, rút áo choàng khoác ngoài ra.

Thu Đàm vội tiến lên giúp nàng mặc lại ngay ngắn, không tiếp tục hỏi về vấn đề mới vừa rồi, lại nói: “Đêm đã khuya, một mình công chúa ra ngoài không tốt, nếu người muốn đi để nô tỳ đi cùng người”.

“Có cái gì không tốt?” Hữu Hòa để nàng ta giúp nàng thắt dây gấm trên áo choàng, thờ ơ nói, “Ta đi vài bước trong nhà mình còn có thể bị lâu la đánh cướp?”

Trong nhà mình?

Mặt Thu Đàm không biến sắc nhưng trong lòng lại không khỏi cười trộm một tiếng.

Cuối cùng Thu Đàm vẫn không lay chuyển được Hữu Hòa công chúa, chỉ có thể lưu luyến đưa nàng đến cửa Đông Uyển, để tùy người đi Tây Uyển.

Đây là lần đầu tiên sau ngày về thăm nhà mẹ đẻ Hữu Hòa công chúa đi ra khỏi Đông Uyển.

Người chịu kinh hách không chỉ có Thu Đàm.

Gia nhân bên ngoài Đông Uyển từng nhìn thấy công chúa một lần, đó là lần công chúa về thăm nhà mẹ đẻ, hơn nữa, phần lớn bọn họ chỉ có thể đứng ở xa nhìn Tướng quân cùng công chúa xuất môn, nên dung mạo của công chúa bọn họ chưa nhìn thấy bao giờ, người từng gặp qua chỉ có vài người phụ trách dọn dẹp phía trước vườn và Triệu Tùng.

Cũng may, đêm đã khuya, đa số mọi người đều đi nghỉ, nên có rất ít bóng người ở trong vườn và hàng lang.

Sở dĩ Hữu Hòa biết được Tiêu Trục ở tại Ngự Phong viện ở Tây Uyển là do nghe được từ miệng Thanh Đào. Đến nỗi Tây Uyển đi như thế nào, cũng không làm khó được Hữu Hòa, lần trước về thăm nhà mẹ đẻ đã đến một lần, trong đầu còn chút ấn tượng, nàng đi dọc theo hành lang vũ*, thuận lợi đi tới nguyệt môn của Tây Uyển, đang muốn đi vào, lại thấy có người đi ra.

*Vũ: Hai dãy nhà làm ở hai bên nhà giữa.

Người nọ là Triệu Tùng.

Chỗ nguyệt môn này có treo hai ngọn đèn sáng ngời, ánh sáng khá tốt, Triệu Tùng nhìn qua đã cảm thấy người phía trước có chút quen mắt, nhìn xuống gương mặt nhỏ lập tức hoảng sợ.

“Công, công chúa!” Một chân Triệu Tùng khom xuống muốn quỳ xuống hành lễ.

Hữu Hòa vội nói: “Miễn lễ”, đánh giá hần một chút, có cảm giác như đã gặp qua, nàng hỏi, “Ngươi là người trong viện của Tướng quân à?”

Triệu Tùng không quỳ xuống hành lễ nhưng vẫn khom nửa người dưới, kính cẩn trả lời: “Hồi công chúa, nô tài là Triệu Tùng, là gia nhân trong phủ”.

“Ra là Triệu Tùng”, Hữu Hòa gật đầu, hỏi, “Tướng quân hồi phủ chưa?”

“Hồi công chúa, Tướng quân còn chưa trở về”. Nghĩ chút lại nói, “Nô tài lập tức cho người đi tìm Tướng quân”.

Hữu Hòa vội vàng ngăn cản: “Đừng, ta cũng không gấp, Tướng quân công vụ bận rộn đừng làm phiền, ta chờ ở trong sân là được, ngươi lui đi”.

Triệu Tùng ngần ra: “Nhưng... đêm khuya sương dày, công chúa bảo trọng phượng thể”.

“Không sao đâu”. Hữu Hòa bỏ xuống một câu, tiến thẳng vào nguyệt môn.

Triệu Tùng ngần người, vội vàng theo sau.

“Công chúa, trong viện rất lạnh, nếu công chúa muốn đợi Tướng quân, không bằng... không bằng đến phòng Tướng quân chờ có vẻ tốt hơn?”

Hữu Hòa dừng chân, đột nhiên xoay người, cười nói: “Gia chủ không có ở đây, ta không dám tùy ý nghênh ngang vào, nếu chọc cho Tướng quân nhà ngươi bất mãn thì phải làm sao đây?”

“Chuyện này...” Triệu Tùng ngậm miệng. Quan hệ giữa Tướng quân nhà hần và công chúa giống như sương mù, làm cho hần mơ mơ hồ hồ, nay công chúa nói vậy, hần không biết phải đáp làm sao.

Hữu Hòa không muốn làm hần ta khó xử nên nói: “Ta thuận miệng nói thôi, Triệu quân gia đừng để ý, được rồi, ngươi có thể đi rồi”.

Triệu Tùng chần chừ nhưng vẫn cáo lui.

Người trong phủ Tướng quân vốn không nhiều, người trong viện Ngự Phong của Tiêu Trục càng ít, nha hoàn hầu hạ hần chỉ có một người, bình thường chỉ có vài nha hoàn mỗi sáng tới quét tước, ngoài thời gian đó ra toàn bộ viện Ngự Phong quanh năm trống vắng hiu quạnh, ngoại trừ Tiêu Trục, người thường lui tới nhất chỉ có Triệu Tùng và Tam Liễu ở Thâm Trọc Trai hầu hạ.

Mà đã nhiều ngày Tiêu Trục trở về muộn, Tam Liễu cũng không cần phải đợi ở thư phòng hầu hạ, vậy là ở giữa viện Ngự Phong to thế này cũng chỉ có mỗi mình Hữu Hòa.

Hiện giờ đã là tháng mười một, ban đêm có chút rét lạnh. Mặc dù Hữu Hòa đã chuẩn bị trước, mặc không ít xiêm y, thế mà giờ vẫn cảm thấy toàn thân trên dưới lạnh buốt. Hữu Hòa ở trong sân nhẹ nhàng đi tản bộ, cách một chỗ là nhìn ra cửa, nhìn mãi mà Tiêu Trục còn chưa xuất hiện.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, trong sân Ngự Phong viện có một thân ảnh gầy yếu đi đi lại lại không thôi.

Hai chân Hữu Hòa đi đến ê ẩm nhưng vẫn cảm thấy lạnh, trong lòng không khỏi trách cứ Tiêu Trục. Dù vậy nàng cũng không nghĩ đến việc quay về.

Ánh trăng lơ mơ, ánh đèn nhấp nháy không ngừng, gió đêm rào rạt thổi, áo khoác trên đôi vai gầy gò của người thiếu nữ bị gió thổi hơi cuốn lên, phát ra âm thanh phấp phật, bà vai nho nhỏ của Hữu Hòa hơi rúc lại, một bên không ngừng dạo bước, một bên duỗi tay kéo chặt chiếc mũ có màn che, không cho gió thổi bay, bộ dạng này, trong đêm trắng vắng vẻ có phần đáng thương.

Tiêu Trục vừa bước vào viện Ngự Phong đã nhìn thấy cảnh này.

Hắn lúng túng không nói nên lời, nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé kia làm tâm tình hắn phức tạp, phải hao hết tâm lực mới có thể kiềm chế xúc động muốn chạy như bay qua ôm nàng vào ngực.

Sau một lúc lâu sau hắn mới bình tĩnh lại, gọi nàng bằng giọng điệu đều đều: “Công chúa”.

Nữ nhân đang bước đi nhanh chóng dừng lại, vội xoay người.

“Tiêu, Tiêu Trục!” Hữu Hòa khẩn trương kéo mũ, đầu nhỏ đưa về phía trước tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, đề lộ đôi mắt trong trẻo sáng chói như ánh sao, “Người, người trở lại rồi?” Âm thanh khó mà kiềm nén được vui sướng, trong lòng hoàn toàn quên mất mới vừa rồi còn trách hắn chậm chạp.

Hữu Hòa khẩn trương chạy về phía trước, đứng trước mặt hắn, đôi mắt đen như mực nhìn hắn chằm chằm: “Cuối cùng người cũng chịu về rồi”. Một câu này nói ra có chút giận dỗi.

Tiêu Trục nhất thời đau lòng, đau đến mức giống như chỗ mềm yếu nhất đáy lòng bị xé rách.

Hắn cụp mắt xuống không muốn đối diện với nàng, sợ đôi mắt sáng rực kia hút hết lý trí của hắn, lúc đó hắn sẽ làm ra chuyện gì đến chính hắn cũng không dám nghĩ.

Chung quy hắn cũng chỉ là một người học võ, mấy đạo lý cao thâm của nàng, cái gì mà “Tình yêu chân chính”, cái gì mà “Yêu mà không tham”, hắn không làm được.

Hao hết tâm trí kiềm nén tình cảm mệnh mông trong lòng, việc này quá khó, so với đánh giặc giết địch quả thật khó hơn nhiều, hắn cố gắng nỗ lực kiềm chế nhưng lại lần nữa thất bại rồi.

Chỉ cần thấy nàng, tâm tư trong lòng khó mà đè nén.

Hắn muốn nhìn ngắm nàng thật lâu, muốn ôm nàng, muốn hôn nàng, còn muốn làm... Chuyện đáng sợ hơn.

Nhìn đi, hắn chính là người bỉ ổi như vậy, đáng xấu hổ như thế.

Thế nên hắn không xứng với nàng, chẳng trách nàng coi thường hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Hôn Nhân Thời Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.